

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Egan G. - Karanténa.pdb

PDB Name: b
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.12.2006
Modification Date: 27.12.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Greg Egan:
KARANTÉNA (Quarantine)

Z anglického originálu Greg Egan: Quarantine vydaného nakladatelstvím Legend Books, London, Great Britain, v r. 1992 přeložil Petr Kotrle

PRVNÍ ČÁST

1

Pouze nejparanoidnější klienti mi telefonují, když spím.

Nikdo pochopitelně nestojí o to, aby byl citlivý hovor elektronicky dekodován a vyvolán na obrazovku obyčejného videofonu; i kdyby pokoj nebyl napíchnut, vysokofrekvenční unik dekodovaného signálu se dá zachytit ještě o ulici vedle. Většině lidí ale stačí obvyklé řešení: nervová modifikace, která umožňuje, aby dešifrování provedl samotný mozek a výsledky předal přímo zrakovým a sluchovým centřům. Modus, který používám, Šifrant (NeuroComm, 5999 \$) má navíc volbu virtuálního hrtanu pro kompletní obousměrné zabezpečení.

Jenže. I mozek vyzařuje slabé elektrické a magnetické pole. Supravodivý detektor umístěný do vlasů, ne větší než vločka lupů, dokáže odposlouchávat tok nervových informací při umělém vnímání a téměř okamžitě jej převádět na odpovídající obrazy a zvuky.

Proto Noční ústředna (Axon, 17 999 \$). Nanostrojům, které tuto úpravu provádějí, může trvat až šest týdnů, než zmapují osobní schémata uživatele - pravidla, podle nichž se v nervových spojeních kódují významy - ale jakmile je to hotovo, jazyk smyslů, který funguje jako prostředník, se dá zcela obejít. Když volající chce, abyste něco věděli, tak to víte, aniž byste si museli představit hlavu, která to říká, a elektromagnetická šifra na úrovni lebky je z praktického hlediska nerozluštitelná. Jediný háček je v tom, že při vědomí většinu lidí dezorientuje - a v nejhorším případě traumatizuje - když jim informace krystalizují v hlavě bez obvyklého úvodu. Proto člověk musí spát, aby mohl hovor přijmout.

Žádné sny; prostě se probudím a vím:

Laure Andrewsová je třicet dva let, měří sto padesát šest centimetrů a váží čtyřicet pět kilogramů. Krátké, rovné hnědé vlasy; světle modré oči; dlouhý, štíhlý nos. Angloirské rysy a sytě černá kůže; jako většinu Australanů, kteří se narodili s nedostatečnou ochranou proti ultrafialovému záření, ji dodatečně vybavili geny pro zvýšenou tvorbu melaninu a zesílení pokožky.

Laura Andrewsová se narodila s vážnou mozkovou vadou. Dokáže nemotorně chodit a jíst, ale není schopná nijak komunikovat a podle odborníků rozumí světu o málo lépe než šestiměsíční dítě. Od pěti let byla hospitalizovanou pacientkou místního Hilgemannova ústavu.

Když před čtyřmi týdny ošetřovatel odemkl její pokoj, aby ji přinesl snídani, byla pryč. Po prohledání budovy a pozemků byla přivolána policie. Zopakovali a rozšířili pátrání a uzavřeli okolní oblast, ale bezvýsledně. Lauřin pokoj nejevil známky násilného vniknutí a záznamy bezpečnostních kamer nepřinesly žádné vysvětlení. Policie zaměstnance ústavu dlouze vyslýchala, ale nikdo se nezhroutil a nepřiznal se, že ženu tajně unesl.

Uběhly čtyři týdny a nic. Žádné hlášení, že by dotyčnou někdo zahlédl. Žádné mrtvé tělo. Policie případ oficiálně neodložila - pouze pozastavila vyšetřování, dokud nevyjdou najevo nové skutečnosti.

Nepředpokládá se, že by vyšly najevo nové skutečnosti.

Mým úkolem je najít Lauru Andrewsovou a v pořádku ji vrátit k Hilgemannovi - nebo nalézt její tělesné ostatky, pokud je mrtvá - a nashromáždit dostatečné důkazy, aby na jejich základě mohli být obžalováni ti, kteří jsou za její únos odpovědní.

Můj anonymní klient předpokládá, že Laura byla unesena, ale případný motiv si nechává pro sebe. Prozatím svůj soud odložím. Nejsem v takovém stavu, abych si na věc mohl udělat názor; hlavu mám plnou získaných informací, zatížených klientovou perspektivou a možná dokonce přikreslených nepravdami.

Otevřu oči, vylezu z postele a odstrachám se k terminálu v koutě pokoje; mám zásadu, že finanční záležitosti v hlavě neřeším. Několik úhozů potvrdí, že mi na účet byla prozatímně připsána uspokojivá záloha složená v hotovosti. Přijetím zálohy dám klientovi najevo, že se případu ujímám. Na chvíli se zarazím, abych si rozmyslel podrobnosti úkolu, pokusím se přesvědčit sám sebe, že mu skutečně rozumím - tyhle hovory v sobě vždycky mají špetku snové logiky, slabé, ale nevymýtitelné podezření, že ráno nic z toho, co jsem se dozvěděl, nebude dávat smysl - a pak převod zautorizuji.

Je horká noc. Vyjdu na balkón a zadívám se dolů k řece. Dokonce i ve tři v noci je hladina plná výletních plavidel všech

velikostí, od světélkujících plachetních člunů, tlumeně zářících oranžovým nebo limetkově zeleným světlem, po dvanáctimetrové jachty ověšené reflektory jasnějšími než denní světlo. Tři hlavní mosty se hemží cyklisty a chodci. Na východě blikají a krouží nad kasinem obří hologramy karet, kostek a sklenek na šampaňské. Copak už nikdo nespí?

Zvednu oči k prázdné noční obloze a přistihnu se, že jsem v nevysvětlitelném transu. Dnes není vidět měsíc, mraky ani planety a monotónní tma odmítá poskytnout jakoukoli uklidňující iluzi měřítka; kdybych se díval do nekonečna nebo na zadní stranu svých víček, vyšlo by to nastejno. Proběhne mnou vlna nevolnosti, neslučitelná směr klaustrofobie a závrtného pocitu z nelidských rozměrů Bublíny. Zachvěju se - jediným, prudkým škubnutím - a pocit zmizí.

Modem vygenerovaná halucinace mě zemřelé manželky Karen, stojící na balkoně vedle mě, mne obejmě kolem pasu a řekne: "Nicku? Co se děje?" Její dotek je chladivý. Rozprostře mi prsty po břichu, jako by to byly antény. Chystám se jí zeptat, na vysvětlenou, jestli se jí nikdy nestýská po hvězdách, ale uvědomím si, jak směšně sentimentálně by to znělo a včas se zarazím.

Zavrtím hlavou. "Nic."

Areál Hilgemannova ústavu je tak svěže zelený, jak může díky genovému inženýrství - a brutálnímu zavlažování - být uprostřed léta, kdy by měl být uschlý a hnědý. Trávník, určitě soustavně zavlažovaný z rozvodu těsně pod povrchem, se v dopoledním horku leskne, jako by na něm ležela čerstvá rosa, a já se plahočím hlavní přístupovou cestou ve stínu něčeho, co vypadá jako nějaký druh javoru. Musí to být nákladné, udržovat takový obraz; ceny za rozmařilé využívání vody, již tak kárné, mají v několika příštích měsících vylétnout na dvojnásobek. Třetí kimberleýský vodovod, přivádějící vodu z přehradních nádrží dva a půl tisíce kilometrů na sever, zatím překročil rozpočet o čtyři sta procent a plány na vybudování odsolovací stanice byly opět odloženy - přesycení trhu s oceánskými minerály zřejmě podkopalo návratnost projektu.

Příjezdová cesta končí kruhovou točnou, která uzavírá opulentní květinový záhon hýřící množstvím barev. Nad květinami se vznášejí na místě a poletují geneticky upravení kolibříci vytvářející symbol MS; chvíli stojím a dívám se na ně, s nadějí (marnou), že budu svědkem toho, jak alespoň jeden poruší své naprogramování a zbloudí z kruhu.

Vlastní budova imituje stavbu ze dřeva; dispozice připomíná motel. Hilgemannovy ústavy jsou po celém světě, ale žádný Hilgemann za to nemůže; je všeobecně známo, že Mezinárodní služby zaplatily marketingovým poradcům balík, aby pro kategorii psychiatrických léčeben vymysleli "optimální" jméno. (Nejsem si jistý, jestli to, že je původ jména všeobecně znám, žádoucí efekt ruší nebo jej naopak podporuje víc než co jiného.)

MS také provozují nemocnice, centra péče o děti, školy, univerzity, věznice a nejnověji několik mužských a ženských klášterů. Všechny mi připadají jako motely.

Zamířím k recepci, ale není to třeba.

"Pan Stavrianos?"

Doktorka Chengová - zástupkyně primáře, s níž jsem krátce telefonoval - již čeká ve vestibulu; neobvyklá zdvořilost, která mne slušným způsobem připravuje o možnost porozhlédnout se bez dozoru. Tady se bílé pláště nenosí; na jejich šatech je složitý, escherovský vzorek proplétajících se květin a ptáků. Provede mne dvěma POUZE PRO ZAMĚSTNANCE a sevřeným bludištěm chodeb do své kanceláře. Posadíme se do polstrovaných křesel stranou jejího spartánského stolu.

"Děkuji, že jste mne přijala tak rychle."

"Není zač. Spolupracujeme velice rádi. Také chceme, aby se Laura rychle našla. Ale musím říct, že nemáme ponětí, čeho chce její sestra dosáhnout tím, že na nás podala žalobu. Lauře to přece nepomůže, ne?"

Vyloudím účastný, ale nic neříkající zvuk. Možná je sestra, nebo její právnická firma, mým klientem - ale pokud je to tak, proč všechno to nesmyslné tajnůstkářství? I kdybych se sem nevnutil a neohlásil se protivné straně - a nikdo mne neinstruoval, abych to nedělal - Hilgemannovi právníci by počítali s tím, že si dřív nebo později najme detektiva. Sami by si už dávno najali vlastního.

"Řekněte mi, co se podle vás Lauře stalo."

Doktorka Chengová se zamračí. "Jsem přesvědčena o jednom: nemohla uniknout sama. Laura si nedokázala ani dveře otevřít. Někdo ji odvedl. Podívejte, nevedeme tady žádnou věznici, ale bezpečnost bereme opravdu velmi vážně. Ven ji mohl dostat jen velice zručný, velice vynalézavý profesionál - ale v čím zájmu nebo za jakým účelem, to si nedovedu představit. Na požadavek výkupného začíná být už trochu pozdě a stejně, její sestra není nijak bohatá."

Nemohlo se stát, že vzali špatnou osobu? Třeba chtěli unést jiného pacienta - někoho, jehož příbuzní by se mohli složit na výkupné, které by za to stálo - a když na svůj omyl přišli, bylo už příliš pozdě, než aby s tím mohli něco udělat."

"Myslím, že je to možné."

"Nějaké zjevné terče? Pacienti, kteří jsou obzvláště dobře situovaní _"

"Opravdu nemohu _"

"Ovšem. Promiňte." Podle výrazu její tváře bych řekl, že několik kandidátů má - a jestli o něco nestojí, tak o to, abych kontaktoval jejich rodiny. "Jestli tomu dobře rozumím, zlepšili jste zabezpečení."

"Nezlobte se, ale ani o tom nemohu mluvit."

"Ne. Tak mi něco povězte o Lauře. Proč měla mozkovou vadu. Co bylo příčinou?"

"Nejsme si jisti."

"Ne, ale nějakou představu určitě máte. Jaké jsou možnosti? Spalničky? Syfilis? AIDS? Narkomanie matky? Vedlejší účinky nějakého léku, pesticidu nebo přísady do jídla?"

Zamítavě zavrtí hlavou. "Téměř jistě nic z toho, co jste uvedl. Její matka měla standardní prenatalní péči, netrpěla žádnou vážnou chorobou a nebrala drogy. A chemickým teratogenům nebo mutagenům Lauřin stav neodpovídá. Laura nemá žádné znetvořeniny, biochemické poruchy, defektní proteiny nebo histologické abnormality _"

"Tak proč je silně retardovaná?"

"Zdá se, jako by se v mozku některé důležité dráhy, jisté soustavy nervových spojení, které se měly vytvořit ve velmi raném věku, v Lauřině případě neobjevily - a jejich nepřítomnost znemožňuje další normální vývoj. Otázkou je, proč se tyto rané dráhy nevytvořily. Jak jsem řekla, nemáme jistotu - ale já se domnívám, že to byl účinek více genetických faktorů, něco docela malého, souvisejícího se vzájemným působením několika různých genů v období před narozením."

"A nedalo se zjistit, jestli je to genetická záležitost? Nemohli jste prověřit její DNA?"

"Jestli vám jde o to, neměla žádnou ze známých, katalogizovaných vad - což pouze dokazuje, že existují klíčové geny pro vývoj mozku, které teprve musíme najít."

"Něco podobného v rodině?"

"Ne, ale pokud je to záležitost několika genů, není to nic překvapivého - šance, že někdo z příbuzných na tom bude docela stejně, může být docela malá." Zamračí se. "Promiňte, ale jak vám to pomůže, abyste ji našel?"

"Hm, kdyby příčinou byl farmaceutický nebo spotřebitelský produkt, výrobci by mohli chránit své zájmy. Víím, uplynula už dlouhá doba, ale co když se nějaký neznámý vědecký tým zabývající se vrozenými vadami chystá každým okamžikem zveřejnit, že úžasný lék X, zázračné antidepresivum ze třicátých let, může způsobit, že jeden plod ze sta tisíc dopadne jako Laura? Určitě jste slyšela o firmě Holistic Health Products ze Států; u šesti set lidí došlo k selhání ledvin, protože brali jejich 'energetický přídatek', a tak si najali tučet zabijáků, aby začali oběti likvidovat. Mělo to vypadat jako náhodná úmrtí. Mrtvoly přitahují mnohem nižší rozsudky o odškodném. Jistě, nezdá se, že by únos měl valný smysl, ale kdo ví? Třeba potřebovali Lauru prozkoumat, aby získali nějakou informaci, která by jim nakonec u soudu mohla pomoci."

"Všechno mi to zní trochu paranoidně."

Pokrčím rameny "Riziko povolání."

Zasměje se. "Vašeho nebo mého? Ostatně, řekla jsem vám, že podle mne byla příčina vrozená."

"Ale s určitostí to tvrdit nemůžete."

"Ne."

Zeptám se na obvyklé věci ohledně personálu - jestli byl v několika posledních měsících někdo přijat nebo vyhozen, jestli se o někom ví, že by měl dluhy nebo problémy, jestli někdo neměl zášť. Policisté to určitě všechno prošli, ale po čtyřech týdnech úvah o zmizení mohla nějaká maličkost, která nejdřív nestála za řeč, nabýt na významu.

Takové štěstí nemám.

"Mohu se podívat do jejího pokoje?"

"Ovšem."

Chodby, kterými procházíme, mají na stropě namontované kamery, v desetimetrových intervalech; odhadoval bych, že každý přístup k Lauřině pokoji jich pokrývá přinejmenším sedm. Jenže sedm datových chameleonů by nijak nepřekročilo rozpočtové možnosti někoho, kdo to s únosem myslel vážně; každý robot o velikosti špendlíkové hlavičky by se napíchl do signálu jedné kamery, zapamatoval si bitovou sekvenci jediného obrázku, na němž je chodba prázdná, a potom by ji opakovaně chrлил ven, čímž by reálný obraz nahradil. Možná někde zůstaly stopy vysokofrekvenčního šumu, jak docházelo k přepínání dat - ale nic takového, aby to na digitální nahrávce s určitou tolerancí šumu zanechalo průkazné nedokonalosti. Pokud by člověk neproověřil každý metr optického vlákna pod elektronovým mikroskopem, aby odhalil maličké jizvy v místech, kde se chameleóni napíchlí, nedá se zjistit, jestli k takovému zásahu došlo nebo ne.

Udělat něco s dveřmi - dálkově zamykanými a odemykanými - by bylo stejně snadné.

Vlastní pokoj je malý a skromně zařízený. Jednu stěnu pokrývá optimistická, lesklá tapeta s motivem květin a ptáků; není to něco, na co bych se zrovna já chtěl po probuzení dívat, ale sotva mohu posoudit, jak by to cítila Laura. Jediné velké okno je u postele, pevně zasazené do zdi; ani se nesnaží vypadat, že by se někdy počítalo s jeho otevíráním. Tabule je z vysoce tvrzeného plastu, neprorazila by ji ani kulka, ale s náležitým vybavením by se dala vyříznout a znovu zacetit, aniž by zůstal viditelný svár. Vytáhnu kapesní fotoaparát a pořídím si snímek okna v polarizovaném světle laserového blesku, pak si obraz vyvolám jako mapu napětí ve falešných barvách, ale linie jsou hladké a pravidelné, žádné vady neprozrazují.

Pravda je taková, že tady nemůžu udělat nic, co by dřív a lépe neudělal kriminalistický tým. Pořídili holografický snímek koberce, z něhož vyjdou otisky nohou, potom ho vysáli, aby našli vlákna a biologické zbytky, prostěradla odvezli na analýzu a prozkoumali hlinu pod oknem, jestli se v ní nenajdou mikroskopické stopy. Ale když nic jiného, mám v hlavě zaznamenaný obraz vlastního pokoje; pevný horizont pro veškeré spekulace o událostech oné noci.

Doktorka Chengová mne doprovází zpátky do vestibulu.

"Mohu se vás zeptat na něco, co s Laurou nijak nesouvisí?"

"Na co?"

"Máte tady mnoho pacientů s bublinovou horečkou?"

Zasměje se a zavrtí hlavou. "Ani jednoho. Bublinová horečka vyšla z módy."

Jelikož jsem z branže a jelikož bych se - teoreticky - mohl revanšovat, mám možnost si o každém zjistit určité množství informací, aniž by mě to stálo nějaké úsilí.

Martě Andrewsové je třicet devět let a pracuje jako systémová analytička u WestRail. Rozvedená, se dvěma syny svěřenými do výchovy. Má průměrný příjem a průměrné dluhy a dvaatřiprocentní podíl v levném dvoupokojovém bytě. Hilgemannovi platila ze svěřenského fondu, který zanechali její rodiče; otec zemřel před třemi lety, matka před rokem. Ta za vydírání nestojí.

V této fázi se jako nejpravděpodobnější hypotéza jeví zmýlená identita; nezapadá sice do profesionality únosu, ale nikdo není dokonalý. Abych se v tomto směru dostal dál, potřebuji seznam Hilgemannových pacientů. Podrobnosti o

personálu by se mohly také hodit.

Zavolám obvyklé hackerské službě.

Zdá se, jako by se vyzváněcí tón vracel ozvěnou z hloubi mé lebky. Psychologové od NeuroCommu tuto bizarní akustiku zvolili nepochybně proto, aby vzbudila silný dojem soukromí, ale na mě to nepůsobí; nanejvýš si připadám klaustrofobně. Mé vnější vidění současně přechází do černobílého režimu - údajně kvůli zmírnění nesouladu, ale ve skutečnosti je to jen další otravný trik.

Bella to zvedne po čtvrtém zazvonění, jako vždycky. Vypadá to, jako by se její obličej vznášel asi metr ode mne, živý ve srovnání s šedivými odstíny reality. Na úrovni krku mizí, jako by byl nasvícen nějakým magickým bodovým reflektorem. Nevíravě se usměje. "Andrew, ráda tě vidím. Co pro tebe můžu udělat?" "Andrew" je jméno, které používám pro jednu ze svých masek v Šifrantovi. Je možné, že její syntetický lidský vzhled také není nic jiného než maska, která slovo od slova opakuje to, co chce vyslovit skutečná osoba - nebo je to čistý artefakt, rozhraní čehokoli od vylepšeného telefonního záznamníku po systém, který skutečně provádí devětadevadesát procent hackerských prací sám. Po pravdě řečeno je mi jedno, kdo nebo co Bella je: ona, on, ono nebo oni mají výsledky a to je jediné, co mě zajímá.

Hilgemannův ústav, pobočka v Perthu. Chci dokumentaci všech jejich pacientů a záznamy o veškerém personálu.

"Jak daleko zpátky?"

"Řekněme... třicet let, jestli je k tomu přímý přístup. Pokud jsou staré věci archivované a stálo by tě balík se k nim dostat, pusť to z hlavy."

Přikývne. "Dva tisíce dolarů."

Vím, že nemá cenu smlouvat. "Dobře."

"Zavolej si za čtyři hodiny. Tvoje heslo je 'paradigma'."

Zatímco pokoj získává zpět normální barvy, napadne mne, že pro Marthu Andrewsovou by dva tisíce dolarů byly spousta peněz - nemluvě o patnácti tisících, které jsem již přijal předem. Jistě, pokud by její právníci byli přesvědčeni o velkém finančním vyrovnání a tučném palmáre, patnáct tisíc by pro ně nic neznamenal. Jejich přání zůstat v anonymitě by nebylo o nic nekalejší než to, že i já používám před Bellou pseudonym; když se porušují zákony, hodí se mít bariéry proti riziku obvinění ze spiknutí.

Mám si promluvit s Marthou? Nevidím důvod, proč by to její právníky mělo popudit, a i kdyby mne najala ona (což se zatím nedá stoprocentně vyloučit; její finance mohou mít skryté hlubiny), pak zvolila raději anonymitu před možností přímého instruování, abych si držel odstup.

Ve skutečnosti nemám jinou množnost než jednat tak, jako bych o klientově identitě vůbec nepřemýšlel - přestože pravda je taková, že mne na celém případu nic nefascinuje víc.

Martha se své sestře hodně podobá, je jenom o trochu silnější a o hodně ustaranější. Do telefonu se zeptala: "Pro koho pracujete? Pro ústav?" Když jsem jí řekl, že nejsem zplnomocněn sdělit jméno svého klienta, zřejmě usoudila, že to znamená ano. (Ve skutečnosti je to nanejvýš nepravděpodobné; MS jsou majitelem velkého balíku akcií Pinkerton's Investigations, takže Hilgemann by si detektiva na volné noze nenajal.) Ted', tváří v tvář, jsem si téměř jist, že nic nepředstírala.

"Věřte mi, jsem poslední člověk, který by vám mohl s hledáním Laury pomoci. Oni ji měli na starost, ne já. Nedovedu si představit, jak mohli dopustit, aby se něco takového stalo."

"Jistě - ale zkuste na jejich neschopnost na chvíli zapomenout. Tušíte, proč by někdo mohl chtít Lauru unést?"

Zavrtí hlavou. "Co by s ní kdo dělal?" Kuchyň, v níž sedíme, je maličká a úzkostlivě čistá. V sousedním pokoji si její synové hrají hit letošního léta, Tibetští zenoví démoni sjetí LSD proti Haitským vúdú bohům sjetým ledem - a ne v hlavách jako bohaté děti; škubne sebou, když se ozve teatrálně hrůzostrašné zavřsknutí následované hlasitou, mokrou explozí a živým jásotem. "Jak jsem řekla, nedokážu vám dát lepší odpověď než kdokoli jiný. Možná nebyla unesena. Možná jí u Hilgemanna nějak ublížili - špatným zacházením nebo testováním nějakého nového léku, které nedopadlo, jak mělo - a celá ta jejich historka se zmizením je zástěrka. Samozřejmě jenom hádám, ale neměl byste tu možnost pouštět ze zřetele. Za předpokladu, že máte zájem dopátrat se pravdy."

"Byly jste si s Laurou blízké?"

Zamračí se. "Blízké? Oni vám to neřekli? V jakém je stavu?"

"Tak měla jste k ní nějaký vztah? Navštěvovala jste ji často?"

"Ne. Nikdy. Nemělo smysl ji navštěvovat - nepoznala by, co to znamená. Nevěděla by, že se něco takového děje."

"Vaši rodiče to cítili stejně?"

Pokrčí rameny. "Matka za ní chodívala, asi tak jednou za měsíc. Nic si nenalhávala - věděla, že pro Lauru to nic neznamená - ale přesto považovala za správné to dělat. Chci říct, že věděla, že by se cítila provinile, kdyby za ní nechodila, a v době, kdy se objevily módy, které to uměly napravit, na to byla už příliš zvyklá, než aby chtěla něco měnit. Ale já jsem s tím nikdy neměla žádné problémy; z mého pohledu Laura není osoba. A připadala bych si jen jako pokrytec, kdybych se snažila předstírat něco jiného."

"Jestli tomu dobře rozumím, u soudu se chystáte být trochu sentimentálnější, ne?"

Neuraženě se zasměje. "Ne. Žaloba zní na exemplární odškodnění, ne na kompenzaci za "citové strádání". Předmětem sporu je nedbalost ze strany ústavu, ne moje city. Možná jsem oportunistka, ale krivopřísežnictví se dopustit nehodlám. Ve vlaku cestou zpátky do města mě napadne: byla by Martha schopná zorganizovat únos své sestry kvůli exemplárnímu odškodnění? Její neochota vyždímat ze žaloby všechno, co se dá, by mohl být vykalkulovaný taktický manévř, způsob, jak si naklonit porotu zdáním, že odmítá zneužít situace. Tato teorie však má minimálně jeden kaz: proč nepožádat o výkupné, které by se prostřednictvím soudu dalo vymoci na Hilgemannovi? Proč nechat motiv pro únos jako záhadu, která se dožaduje vysvětlení a vybízí ke spekulacím o podvodu?"

Když vyjdu z vydýchané tlačence v podzemní dráze, zjistím, že na ulicích je skoro stejně husto. Večerní nakupující se vláčejí s povánočními výhodnými nákupy a pouliční zpěváci mají tak daleko k talentu - přirozenému či jinému - že bych se nejraději shýbl a přepnul jejich kreditní strojky na vrácení peněz.

"Jsi odporný hajzl," řekne Karen. Souhlasně přikývnu.

Když přicházím k nosiči reklam, říkám si, že projdu kolem, jako by tam nebyl, ale po několika krocích se zastavím, otočím se a podívám se na něho. Jeho pokorně sklopený obličej je bledý jako slimák - Bůh si nepřeje, abychom si zahrávali s pigmentací! - a na sobě má černý oblek, v němž to musí být v tomhle horku očistec. V barevně oblečeném davu s holýma rukama a nohama vypadá jako misionář z devatenáctého století, zapomenutý na africké tržnici. Už jsem toho muže viděl a měl na sobě totéž podnětné poselství, vyvedené zepředu i zezadu:

HŘÍŠNÍCI

KAJTE SE!

SOUD

JE BLÍZKO!

Blízko! Po třiatřiceti letech, blízko! Žádný div, že civí do země. Co se u všech všudy dělo v jeho mozku posledních třicet let? Říká si, když se každé ráno probudí - po desetitisíci - "Dnes to přijde"? To není víra, to je paralýza.

Chvilí stojím a dívám se na něho. Pomalu chodí sem a tam po stále stejné trase, zastavuje se, když se na něho proud nakupujících příliš tlačí. Většina lidí ho ignoruje, ale všimnu si pubertáka, který se s ním úmyslně srazí a hrubě ho odstrčí stranou. Cítím hanebnou vlnu radosti.

Nemám opodstatněný důvod tohoto muže nenávidět. Jsou různí vyznavači milénia, od krotkých pitomců po mazané kšeftaře, od blažených aquariánců po genocidu páchající teroristy. Členové Děti propasti nebloudí ulicemi jako nosiči reklam; obviňovat tuto žalostnou hračku na klíček ze smrti Karen nemá vůbec žádný smysl.

Ale jak jdu dál, neubráním se slastné představě, v níž má jeho obličej podobu krvavě červené kaše.

Bylo mi osm let, když zhasly hvězdy.

15. listopadu 2034, od 8:11:05 do 8:27:42 světového času.

Na vlastní oči jsem neviděl kruh tmy, šířící se z bodu protilehlému slunci jako tlama uhlově černého kosmického červa, který se chystá spolknout svět. V televizi ano, stokrát, z desítek různých míst - jenže v televizi to vypadalo úplně stejně, jako jeden z nejladnějších zvláštních efektů (pro satelitní záběry to platilo dvojnásob; na záběrech přes filtry bylo vidět, jak se "tlama" zavírá přesně za sluncem, nepravděpodobná symetrie, páchnoucí lidskou vynalézavostí).

Nemohl jsem to vidět přímo; v Perthu bylo pozdní odpoledne - ale zprávy k nám dorazily, ještě než zapadlo slunce. Stál jsem s rodiči na balkóně a čekal. Když se objevila Venuše a já jsem na ni ukázal, otec se rozčílil a poslal mě dovnitř.

Nevzpomínám si, co přesně jsem řekl; určitě jsem znal rozdíl mezi hvězdami a planetami, ale možná jsem si neodpustil nějaký dětský vtípek. Když jsem se podíval ven přes okno svého pokoje - mohl jsem si vybrat umazané sklo nebo zaprášenou moskytiéru - a uviděl jsem, jak to říct, nic, dost dobře nešlo užasnout. Když jsem se později mohl konečně podívat na prázdnou oblohu nerušeně, svědomitě jsem se snažil cítit posvátnou hrůzu, ale nešlo to. Byl to stejně nezajímavý pohled jako na zataženou oblohu. Teprve po létech jsem pochopil, jak to muselo vydesit moje rodiče.

V Den bubliny propukly nepokoje po celé planetě, ale k nejhorším projevům násilí došlo tam, kde lidé událost viděli na vlastní oči - a to záleželo na kombinaci zeměpisné délky a počasí. Noc panovala od západního Pacifiku po Brazílii, ale většinu Ameriky zakrývaly mraky. Jasno bylo nad Peru, v Kolumbii, Mexiku a Jižní Kalifornii - podle toho také Lima, Bogota, Mexico City a Los Angeles utrpěly. V New Yorku bylo ve tři jedenáct ráno lezivě chladno a zataženo - a město bylo téměř ušetřeno. Brasílii a SCo Paulo zachránilo svítání.

V této zemi byly nepokoje minimální, dokonce i na východním pobřeží přišel západ slunce příliš pozdě a většina Australanů zřejmě seděla celou noc přilepená k televizi a dívala se, jak jinde drancují a zakládají požáry. Konec světa byl příliš významný, než aby se mohl odehrávat někde jinde než v zámorí. V Sydney zemřelo ten den méně lidí než o předchozím Silvestru.

Nemám v paměti žádnou mezeru mezi samotnou událostí a vyhlášením (jakéhos takého) vysvětlení. Analýza časového průběhu zákrytu prakticky okamžitě odhalila geometrii toho, co se stalo; možná jsem se s takovou odpovědí spokojil.

Téměř o půl roku později dorazily k Bublině první sondy, ale jméno se používalo od začátku, bez ohledu na to, co najdou.

Bublina je dokonalá koule o poloměru dvanáct miliard kilometrů (přibližně dvakrát širší než oběžná dráha Pluta), se středem ve slunci. Vznikla jako celek, v jediném okamžiku - ale jelikož Země byla osm světelných minut od jejího středu, prodlela, než k nám dorazily poslední hvězdné paprsky, se v rámci oblohy měnila, z čehož vznikl rozšiřující se kruh tmy.

Hvězdy zmizely nejdřív ze směru, v němž byla Bublina nejbližší, a naposledy tam, kde byla nejdál - přesně za sluncem. Bublina tvoří nehmotný povrch, který se chová v mnoha ohledech jako konkávní verze horizontu událostí černé díry.

Dokonale pohlcuje sluneční světlo a vydává pouze nevýrazný čunek tepelného záření (mnohem chladnějšího než kosmické mikrovlnné pozadí, které se k nám již nedostane). U sond, které se k povrchu přiblíží, dochází k červenému posuvu a dilataci času - neregistrují však žádnou měřitelnou gravitační sílu, která by tyto jevy vysvětlila. Sondy, jež se pohybují po drahách, které kouli protínají, působí dojmem, jako by ploužily k asymptotickému zastavení a mizely ve tmě; fyzikové většinou mají za to, že ve vlastním lokálním čase sonda Bublínou rychle proletí, aniž by ji něco zdrželo - jsou si však stejně jisti, že tak činí v naší nekonečně vzdálené budoucnosti. Není známo, jestli za Bublínou jsou nějaké další bariéry - a i kdyby nebyly, zůstává otevřenou otázkou, zda by astronaut, který by podnikl cestu jedním směrem, našel venkovní vesmír nezestárlý, nebo by vyšel právě včas, aby se stal svědkem okamžiku jeho zániku.

Když média (půl roku odbyvaná teoriemi, které byly ještě divočejší než pravda) vyslechla zprávy, v nichž našla pouze jediný známý výraz, pohotově rozhlásila, že sluneční soustava "spadla do" velké černé díry, což odstartovalo novou vlnu celosvětové paniky, než se podařilo situaci vysvětlit. Horizont událostí nás obklopoval, proto jsme museli být v

něm - dokonale logická chyba. Pravda je však přesně opačná: horizont událostí nás neuzavírá; "uzavírá" všechno ostatní.

Přestože se několik teoretiků udatně snažilo vymyslet model, který by Bublínu vysvětlil jako spontánní přírodní jev, ve skutečnosti po celou dobu existovalo pouze jedno věrohodné vysvětlení: nesmírně vyvinutější mimozemská civilizace vytvořila bariéru, aby sluneční soustavu izolovala od zbytku vesmíru.

Otázka zněla: proč?

Pokud bylo cílem odradit nás od toho, abychom expandovali a podmanili si galaxii, mohli si ušetřit práci. V roce 2034 platilo, že žádný člověk necestoval dál než na Mars. Americká základna na Měsíci byla uzavřena o šest let dřív, po osmnáctiměsíčním obývání. Jediná kosmická plavidla, která opustila sluneční soustavu, byly sondy vyslané k vnějším planetám na konci dvacátého století, plazící se od slunce po nyní již bezcílných trajektoriích. Plány na vyslání automatické výpravy k Alfé Centauri v roce 2050 byly právě posunuty na rok 2069 v naději, že výročí sta let od Apolla 11 usnadní shánění financí.

Mimozemská civilizace schopná mezihvězdných letů mohla vzít samozřejmě do úvahy dlouhodobější hledisko.

Nějakých tisíc let, než bude šance, že by se lidé mohli pustit do něčeho, co by vzdáleně připomínalo mezihvězdný vývoj, jim mohlo připadat jako nic víc než rozumná bezpečnostní tolerance. Nicméně představa, že kultura schopná pracovat s časoprostorem způsobu, které jsme stěží chápali, by se nás mohla bát, byla absurdní.

Možná byl Tvůrce bubliny naši dobrodinci, kteří nás zachránili před mnohem horším osudem, než jakým bylo uvěznění v prostoru, v němž jsme mohli - budeme-li opatrní - prosperovat stovky milionů let. Možná vybuchovalo galaktické jádro a Bublina představovala jediný možný štít proti záření. Možná řádili v oblasti jiní, nepřátelští mimozemšťané, a Bublina byla jediným způsobem, jak je udržet v patřičných mezích. Méně dramatických variací na toto téma bylo přehršel. Možná měla Bublina chránit naši křehkou, primitivní kulturu před drsnou realitou mezihvězdného obchodu. Možná byla sluneční soustava vyhlášena galaktickou rezervací.

Několik intelektuálně rigorózních sucharů namítalo, že každé vysvětlení, které lidé dokážou uvést do souvislosti, je pravděpodobně antropomorfní nesmysl, ale nikdo je do diskusních pořadů nezval.

Nejnábožnějším sektám, které představovaly druhý extrém, nečinilo žádné potíže tahat pohotové odpovědi z vlastní směšné mytologie. Fundamentalisté několika věrouk odmítli uznat samotnou existenci Bubliny; všichni prohlásili, že zmizení hvězd je znamením božské nemilosti, předpovězeným - s různým stupněm věštecké licence - v jejich svatých textech.

Moji rodiče byli pevní ateisté, vzdělán jsem byl světsky a kamarádi z dětství byli buď nábožensky lhostejní nebo okrajově buddhističtí pravňukové uprchlíků z Indočíny - ale anglicky mluvící média po celém světě byla zavalena názory křesťanských fundamentalistů, proto jsem se s jejich šílenstvím seznámil nejlépe a nejvíce jsem jimi pohrdal.

Hvězdy zhasly! Jestli tohle nebyla Apokalypsa, tak co? (Ve Zjeveních se skutečně mluví o hvězdách padajících na zem - ale člověk nesmí být příliš realistický. Dokonce i mileniální fanatici si přišli na své. Léta 2000 a 2001 byla sice až zoufale chudá na kosmická znamení, ale vzhledem k neurčitostem historických záznamů by rok 2034 (tvrdilo se) mohl přinést dvoutisící výročí nikoli Kristova narození, nýbrž jeho smrti a vzkříšení. (Velikonoce 15. listopadu? Dalo to vzniknout obskurním vysvětlením - včetně něčeho, čemu se říkalo "Beránkův posun" - ale nikdy jsem nebyl natolik masochistický, abych se jim pokusil porozumět.)

Byl to soudný den přepsaný nějakou obchodní komorou Biblického pásu. Televize fungovala dál a nikdo nepotřeboval znamení šelmy, aby nakupoval a prodával, natož dával a přijímal dary odpočitatelné z daní. Hlavní církve vydaly opatrná prohlášení, která výslovně říkala, že vědci mají s největší pravděpodobností pravdu, ale jejich lavice se vyprazdňovaly, zatímco obchod se spásou vzkvétal.

Kromě postbublinových odštěpeneckých skupin zavedených náboženství se vynořily tisíce nových kultů - většinou organizovaných podle přísných komerčních zásad, jejichž průkopníci byli nábožnější podnikatelé dvacátého století. Ale zatímco oportunisté prosperovali, skuteční psychotikové zažívali úpadek. Dětem propasti trvalo dvacet let, než se proslavily, jenže nezbytnou podmínkou členství bylo narodit se z Propasti - v Den bubliny nebo po něm. V roce 2054 začali tím, že otrávil vodovod v jednom malém městě ve státě Maine a zabili více než tři tisíce lidí. Dnes jsou aktivní ve čtyřiceti sedmi zemích a mají na svědomí téměř sto tisíc životů. Marcus Duprey, jejich zakladatel a hlavní prorok, který naplnění svých proroctví aktivně napomáhá, ze sebe chrlí nesouvislý proud špatně strávených kabalistických nesmyslů a komiksových eschatologie, ale zřejmě se najdou tisíce lidí, kteří to mají v hlavě vybrakované přesně tak, aby měli pocit, že v každém jeho slově zní pravda.

Bylo to už tak dost špatné, když vyhazovali budovy do povětří nahodile, protože "nastal Věk chaosu", ale od té doby, co byl Duprey spolu se sedmnácti dalšími Děti zatčen, našli mnozí jeho stoupenci svůj nejvyšší cíl v jeho osvobození - a tím, že mohli své úsilí upnout k hmatatelnému (byť nedosažitelnému) cíli, všechno se ještě zhoršilo. Na tom, co si myslím já, vůbec nezáleží, ale někdy v noci se té myšlenky nedokážu zbavit celé hodiny. Nechci, aby ho osvobodili. Chci, aby ho nikdy nebyli chytli.

Duševní choroby se neomezovaly na vyznavače milénia; laikové měli bublinovou horečku, hysterickou, ochromující, "klaustrofobní" reakci na představu "uvěznění" v objemu trilionkrát větším než objem Země. Dnes je to skoro k smíchu - stejně kuriózní jako nějaká smyšlená choroba vyšších vrstev z devatenáctého století - ale první rok se obětmi staly miliony lidí. Bublinová horečka zasáhla prakticky všechny země a zdravotníci předpověděli, že bude stát světovou ekonomiku víc než AIDS. Během pěti let však počet případů prudce poklesl.

Na Bublínu byla házena vina za války a revoluce po celém světě - byť mi není jasné, jak může někdo tvrdit, že dokáže odlišit její destabilizující účinky od účinků chudoby, zadlužení, změny klimatu, hladu a znečištění životního prostředí - i za náboženský fanatismus, který by byl přítomen tak jako tak. Četl jsem, že v prvních dnech lidé vážně mluvili o tom, že se civilizace "hroutí", že nastává nová doba temna. Takové řeči brzy utichly - ale já se ještě dnes nedokážu

rozhodnout, jestli mám považovat za zázrak nebo nevyhnutelnost, že kulturní otřesy byly tak mírné. Bublina mění všechno: dokazuje existenci mimozemšťanů s božskými schopnostmi, mimozemšťanů, kteří nás uvěznili bez výstrahy či vysvětlení - a ošidili nás o náš osud ve vesmíru. Bublina nemění nic: mimozemšťané jsou vzdálení a bezvýznamní; hvězdy nemají pro lidské potřeby smysl; slunce svítí dál, rostliny dál rostou, život na této planetě pokračuje stejně jako vždy dřív - a světy, které máme na dosah, můžeme zkoumat tisíce let.

Na začátku padesátých let se "všeobecně vědělo" - bez jakéhokoli zjevného důvodu - že Tvůrci bubliny se představí a všechno vysvětlí; kulty mimozemského kontaktu zažívaly rozkvět a počty falešných hlášení UFO vyšplhaly do absurdních výšin, ale jak mýjela léta a nic se nedělo, naděje, že bude naše karanténa alespoň slušně vysvětlena, se rozplynuly.

Já už ani nepřemýšlím proč. Po třiatřiceti letech poslouchání, jak lidé deklamují své nevěrohodné hypotézy, by mě nic nemohlo zajímat. (Jistě, ta věc mi nepřímo zabila manželku - jenže pak jsem ji nepřímo zabil i já.)

Pokud jde o hvězdy, nikdy nebyly naše, takže nebylo co ztratit; pravda je taková, že jsme neztratili nic než iluzi jejich blízkosti.

Bella jako vždy dodá výsledky včas. Nahraju si záznamy do velkorysých nitrolebních vyrovnávacích pamětí a chystám se je převést do stolního terminálu, ale pak si to v návalu opatrnosti nebo paranoie rozmyslím a rozhodnu se nechat data prozatím ve své lebce.

Jsem unavený, i když je sotva po deváté. Nechci jít spát, ale představa prokousávání se záznamy od Hilgemanna mi přijde nesnesitelně únavná.

Vyvolám Tichého dělníka (Axon, 499 \$) a vysvětlím mu, co chci s každým jménem udělat: nejdřív se porozhlédnout v mé přirozené paměti po nějakých asociacích (koneckonců se klidně může stát, že příbuzný někoho, koho by stálo za to unést, bude do jisté míry veřejná osoba), potom zkontaktuji Kreditní informační systém, získám aktuální finanční podrobnosti a přiřadím je k záznamu. Přemýšlím, jestli spustit výzvu, pokud aktiva překročí prahovou hodnotu, ale nemůžu se rozhodnout, jaká suma by to měla být, a stejně, až bude všechno hotovo, můžu si je všechny seřadit podle čistého jmění. Uložím modu, aby mne vyrušil pouze tehdy, když narazí na jméno, které znám.

Hodím sebou na postel a zapnu pokojovou audiosoustavu. Řídící ROM, který si poslední dobou přehrávám, "Ráj" od Angely Renfieldové, je jedním ze sta tisíc identických výlisků, ale každá skladba, kterou vytváří, je zaručeně jedinečná. Renfieldová dala hudbě jisté parametry, další však vycházejí z pseudonáhodných funkcí, odvozených z data, času a sériového čísla audiosoustavy.

Zdá se, že dnes večer jsem narazil na verzi, která klade příliš velký důraz na minimalistický vliv. Po několika minutách, kdy se neozývá nic než stále stejný (byť působivě souzvučný) akord, opakovaný v pětisekundových intervalech, stisknu tlačítko PŘENASTAVIT. Hudba zmlkne, chvíli je ticho a pak začne nová variace, evidentní zlepšení.

Pouštěl jsem si "Ráj" už asi stokrát. Nejdřív se mi ani nechťelo věřit, že tak různá provedení mají něco společného, ale v průběhu několika měsíců jsem začal vnímat základní stavbu. Připomíná mi to rodokmen nebo fylogenetické třídění druhů. Ale to přirovnání pokulhává; jedna skladba se dá posuzovat jako blízký nebo vzdálený příbuzný jiné skladby, ale pojetí rodové linie ve skutečnosti neodpovídá. Na nejjednodušší provedení se dívám jako na zárodečné, jako na něco, co "dává vzniknout" složitějším variacím, ale od určitého bodu se nedá říct, kdo koho zplodil nebo kdo se v koho vyvinul.

Slyšel jsem, jak někteří kritikové tvrdí, že po několika desítkách přehrání by měl každý, kdo je hudebně vzdělaný, plně pochopit pravidla, která Renfieldová zvolila, díky čemuž se další provedení stanou nesnesitelně nadbytečnými. Pokud je tomu tak, jsem rád, že jsem nevzdělaný. Dnešní druhý kus je jako blyštivý nůž skalpelu, odřezávající jednu vrstvičku odumřelé kůže za druhou. Zavřu oči. Linka trumpet zesílí, vyšplhá výš a pak neskutečně, lehce zmutuje do tekutého zvuku metaharf. Flétny se přidají s květnatou, manýrovitou melodií - ale mně se již zdá, že v ní rozeznávám, ukryté pod košatostí a nazdobeností, náznaky dokonalé stříbrné jehly, která se objeví ve stovce převleků, která bude leštěna, tlumena a znovu leštěna; která mi bude naposledy vystavena na odiv a potom zaražena do srdce.

Najednou se ve spodní části mého zorného pole objeví čtyři řádky svítícího textu:

[Tichý dělník:

Asicuae z přirozené paměti.

Casey, Joseph Patrick

Šéf ostrahy od 12. června 2066]

Zapomněl jsem, že jsem si vyžádal také materiály zaměstnanců - jinak bych je byl vyloučil. Přemýšlím, že bych počkal, až hudba dohraje, ale nemá to smysl; dobře vím, že bych ji nedokázal vychutnat. Zmáčknou STOP a další unikátní ztělesnění "Ráje" navždy zmizí.

Casey je o pět let starší než já, takže jeho odchod do výslužby, krátce po mém, nebyl tak předčasný. Sedí v koutě zaplněného baru, popíjí pivo a já se k jeho rituálu připojím. Případá mi to jako zvláštní způsob trávení času, když se ani jednomu z nás nedostane do krevního oběhu jediný mikrogram etanolu - zatímco mody propočtou naši spotřebu a dodají místo (šíleně toxické) reality čistě nervovou opičku - jenže když tahle kulturní fosilie přečkala tisíce let a vydržela tak dlouho, že si nikdo nepamatuje, jak to začalo, těžko se dá čekat, že skončí právě teď.

"My se vůbec nevidáme, Nicku. Kde ses schovával?"

My? Chvíli mi trvá, než pochopím, že nemyslí sebe a svou nepřítomnou manželku, ale bar plný policistů a bývalých policistů; "komunita strážců zákona", řekli by politici - tak jako mluvili o čínské, italské nebo čínské komunitě, jako by z nás nervové a fyzické úpravy, které máme, udělaly nějaký homogenní demografický cíl. Rozhlédnu se po místnosti a naštěstí zjistím, že prakticky nikoho nepoznávám.

"Vždyť víš, jak to chodí."

"Práce jde dobře?"

"Uživím se. Když jsem o tobě slyšel naposledy, byl jsi u RehabCorp. Co se stalo?"

"Koupily ji MS."

"Jo, vzpomínám si. Velké škrtání."

"Měl jsem štěstí. Měl jsem známé, zařídil jsem, že mě přeložili. Někteří lidi dělali u RehabCorpu třicet let, a dostali padáka."

"A jak to vypadá u Hilgemanna?"

Zasměje se. "Co myslíš, jak asi? Když někdo skončí na takovém místě - někdo, koho dnes nemůžou dát dohromady nějakým modelem - musí to být úplně vykramovaný zombie. Ostraha není problém."

"Ne? A co Laura Andrewsová?"

"Tak na tom děláš?" Není překvapenější, než žádá zdvořilost; Chengová mu určitě dala za úkol, aby mě prověřil, ještě než mi zavolala zpátky.

"Jo."

"Pro koho?"

"Pro koho bys řekl?"

"To kdybych věděl, do prdele. Po sestru ne, pro tu dělá Wintersová. Pozor, úkolem Wintersové není vypátrat Lauru Andrewsovou; jejím úkolem je udělat ze mě pitomce. Ta mrcha určitě sedí celé dny někde u počítače a vyrábí důkazy."

"Nejspíš jo." Pro sestru ne. Tak pro koho? Pro příbuzného nějakého jiného pacienta? Pro někoho, kdo má za to, že by teď musel klopat výkupné, kdyby únos nezapackali - a kdo chce mít jistotu, že nedojde k druhému, úspěšnému pokusu?

"Ten případ je totiž špatný vtíp. My jsme nic nezanedbali. Vzpomínáš si na toho chlápka, který zažaloval majitele sydneyského Hiltonu, když mu z jednoho jejich pokoje unesli dceru? Roznesli ho na prach. A totéž se stane tady."

"Možná."

Trpce se zasměje. "Tobě je to stejně fuk, co?"

"Není. A tobě by taky nemělo být. MS tě nevyhodí, ani kdyby u soudu prohráli. Nejsou idioti; mají na zajištění vyčleněný určitý rozpočet, dost vysoký, aby jim pacienti zůstali uvnitř. Vědí, že kdyby chtěli pevnost, museli by ji zaplatit. Spravují věznice dost dlouho, aby chápali, kolik to stojí."

Zaváhá a pak řekne: "'Dost vysoký, aby jim pacienti zůstali uvnitř?' Vážně? Laura Andrewsová se v minulosti dostala ven už dvakrát. A jestli se to donese k její sestře, přerazím ti ten tvůj prašivý vaz."

Dívám se na něho a nedůvěřivě se zubím; čekám, až k tomu vtípu přidá nějaké vysvětlení. On se zase podmračeně dívá na mě. "Jak to myslíš, že se 'dostala ven'?" řeknu. "Jak?"

"Jak? Do prdele! Já nevím jak. Kdybych věděl jak, tak by se jí to znovu už nemohlo podařit, ne?"

"Ale... myslel jsem, že nedokáže otočit ani klikou na dveřích."

"To říkají lékaři. Pravda, nikdo ji neviděl, že by nějakou zasranou klikou na dveřích otočila. Nikdo ji neviděl udělat něco, co by vyžadovalo tolik inteligence, že by to zahanbilo švába. Ale když se někdo dokáže dostat přes zamčené dveře, kamery a pohybová čidla, třikrát, tak není tím, čím se zdá být, ne?"

Odfíknu si. "Kam tím míříš? Myslíš, že víc než třicet let předstírala úplnou imbecilitu? Vždyť se ani nenaučila mluvit! Myslíš, že začala hrát poškození mozku, když jí bylo dvanáct měsíců?"

Pokrčí rameny. "Kdo ví, co bylo před třiceti lety. Záznamy říkají jednu věc, ale já jsem u toho nebyl. Vím jenom to, co udělala za posledních osmnáct měsíců. Jak bys to vysvětlil ty?"

"Třeba je idiote savante. Nebo idiot-eskamotér." Casey obrátí oči v sloup. "Fajn. Nemám tušení. Ale... co se stalo? V těch prvních dvou případech. Jak daleko se dostala?"

"Poprvé do areálu. Podruhé do vzdálenosti několika kilometrů. našli jsme ji ráno, jak bezcílně chodí, se stejně tupým, nic neříkajícím výrazem ve tváři, jaký má pořád. Chtěl jsem jí do pokoje nainstalovat kameru, ale nedovolili to - prý nějaká konvence OSN o právech duševně nemocných. MS schytaly dost kritiky za tu aféru z texaské věznice, takže si teď dávají pozor až moc." Zasměje se. "A navíc, jak jsem mohl obhájit, že potřebuju další techniku? Pacienti jsou živé mrtvoly. Pokoje mají jedny dveře a jedno okno, obojí je nepetržitě monitorováno - jak bych ospravedlnil něco víc?"

Přece nemůžu přijít za tím pitomcem ředitelem a říct mu: "Když jste takový génius, tak mi řekněte sám, jak to dělá. Vy mi řekněte, jak ji v tom mám zabránit."

Zavrtím hlavou. "Ona to neudělala. Není toho schopná. Někdo ji vzal. Ve všech třech případech."

"Fakt? A kdo? Proč? Jak bys nazval ty první dva případy - zkoušky nanečisto?"

Zaváhám. "Dezinformace? Někdo vás chtěl přesvědčit, že se dokáže sama dostat ven, abyste si řekli, až ji nakonec seberou..." Casey mimikou předvede vážnou nedůvěřivost, téměř se podobající fyzickému utrpení. "No tak jo," řeknu.

"Mně to taky zní jako hovadina. Ale nedokážu uvěřit, že odtamtud jen tak sama od sebe odešla."

Trvá mi celou věčnost, než usnu. Šéf (Human Dignity, 999 \$) to možná vzal jako vědomou volbu, ale stejně dokážu být nespavec. Vždycky si najdu nějaký důvod, proč oddálit rozhodnutí, vždycky mám nějaký problém, který si chci rozmyslet - jako bych se s každou neodbytnou otázkou, která by mi dřív nedovolila usnout, musel vypořádat postaru, děj se co děj.

Taky je možné, že se u mě začíná projevovat to, čemu se říká Zénonova letargie. Dnes, kdy tolik aspektů života závisí pouze na volbě, se lidský mozek zadírá. Dnes, kdy se dá tolik získat doslova jen tím, že to člověk bude chtít, si lidé do svých myšlenkových pochodů zabudovávají nové vrstvy, aby se před veškerou tou mocí a svobodou chránili; prakticky nekonečné zpětné kroky, v nichž se chtějí rozhodnout, že se chtějí rozhodnout, že se chtějí rozhodnout, co sakra vlastně chtějí.

Já momentálně chci pochopit případ Andrewsová, jenže takový modus, který by mi to dopřál, v hlavě nemám.

"Fajn," ozve se Karen. "Tak nemáš ponětí, proč Lauru unesli. Dobrá. Drže se faktů. Ať ji vzali kamkoli, někdo ji cestou musel zahlédnout. Motivy pust' prozatím z hlavy - jednoduše zjisti, kde je."

Přikývnu. "Máš pravdu. Jako vždycky. Dám si inzerát do zpravodajských sítí _"
"Ráno."
Zasměju se. "Tak dobře, ráno."
Zavřu oči. Vedle sebe cítím její známé teplo.
"Nicku?"
"Co je?"
Lehce mě políbí. "Ať se ti o mně něco zdá."
Zdá se mi.

2

"Alelujá! Já je vidím! Vidím hvězdy!"

Překvapeně se otočím a spatřím mladou ženu, která klečí uprostřed rušné ulice, ruce rozpřažené, a extaticky civí do oslnivě modrého nebe. Chvilí to vypadá, jako by strnula - přikovaná, unešená - a pak vykřikne znovu: "Já je vidím! Já je vidím!" a začne se bušit do hrudi, kymácet se na kolenou dopředu dozadu, zajíkat se a vzlykat.

Ale ten kult přece zanikl už před dvaceti lety.

Žena vříská a škuje sebou. Dvě přítelkyně, kterým je trapně, stojí vedle ní, zatímco auta scénu elegantně objíždějí.

Dívám se na to a moje zděšení sílí, jak se mi začínají vracet dětské vzpomínky na vykřikující, svíjející se pouliční mystiky.

"Všechny krásné hvězdy! Všechna nádherná souhvězdí! Štír! Váhy! Kentaur!" Po tváři jí stékají slzy.

Potlačím pocit paniky a odporu, který přerůstá všechny meze. Je to jen jedna žena, jeden podivín. Již jen to, že je z ní taková atrakce, dokazuje, jak je to vzácné, dokazuje, že většina lidí se přizpůsobila, smířila se s Bublinou a žije dál. Z čeho mám vlastně strach? Že každičká forma bublinové hysterie, každičká obskurní náboženská sekta, každičká bizarní davová psychóza je předurčena k tomu, aby znovu ožila?

Jen co se otočím, přítelkyně mladé ženy najednou vyprsknou smíchy. Vzápětí se k nim přidá i ona - a já opožděně pochopím, jak se asi věci mají. Astrální sféra se znovu dostala do módy, toť vše. Planetárium v lebce. Hračka, žádné prozření. Četl jsem recenze; modus nabízí různé varianty nastavení, od realistického pohledu na hvězdy "přesně jak by byly" - včetně přesných denních a ročních pohybů, zakrývání mraky a budovami, přesvědčivého rozsvícení za soumraku a slábnutí za svítání - až po odstranění všech překážek (včetně sluncem prozářené atmosféry a Země pod nohama) a možnost posouvání bodu, z něhož se pozorovatel dívá, tisíce let do minulosti či do budoucnosti nebo přes půlku galaxie.

Trojice si se smíchem padá do náruče a hned se zase pouští. Je to výsměch kultu, ne ožívování; mládež nejspíš viděla nějaký dokument. Jdu dál, s pocitem, že jsem se nechal napálit - a s velkou úlevou.

Dojdu do svého domu a pomalu vystoupám po schodech; netěším se, že záznamník najdu zase prázdný. Mám inzerát ve všech zpravodajských sítích už čtyři dny, ale výsledkem zatím není ani planý poplach. Nový rok by měl pomoci; o veřejných svátcích, kdy lidé nemají nic lepšího na práci, sledovanost zpravodajských sítí stoupá. Možná desetitisícová odměna není dost vysoká, ale pochybuji, že by klient měl radost, kdybych ji zdvojnásobil. Ne že bych byl o něco blíž zjištění, kdo mým klientem je. V kartotéce Hilgemannových pacientů není nikdo, kdo by měl rodinné vazby na závažné bohatství nebo slávu - a ve zpětném pohledu mne to ani nepřekvapí. Velice bohatí by se postarali přinejmenším o to, aby záznamy byly pečlivě zfalšovány, a nechutně bohatí by své duševně nemocné příbuzné drželi mimo nebezpečí, ve zvukotěsných křídlech svých neproniknutelných sídel. Láká mě pokušení jít hlouběji, ale neudělám to. Možná trpím (čistě estetickým) nutkáním začlenit svého klienta do celkového obrazu, ale zatím nemám důvod se domnívat, že by mi to pomohlo Lauru najít.

Nevolal nikdo.

Ovládnou touhu praštit do pohovky; polstrování povolilo již do té míry, kdy další škoda poskytuje čím dál menší uspokojení. Blíží se uzávěrka pro vystavení inzerátu další den; vyvolám si jej na obrazovku terminálu, chmurně na něj civím a přemýšlím, jestli bych mohl něco změnit, aby to přineslo výsledek, kromě přihození jedné nebo dvou nul k výši odměny. Obrázek Laury jsem vzal přímo z lékařské dokumentace od Hilgemanna; je prakticky totožný s představou, kterou jsem přijal, což ukazuje, že klientova znalost Lauřina vzhledu vycházela z téhož snímku. Její tvář je charakteristická, ale kdo ví, jak vypadá teď? Není třeba ani plastická operace; dobrá maska ze syntetické kůže úplně stačí.

Podávám inzerát znovu, bez záruky, že to k něčemu bude. Jestli Lauru vzali omylem bude už dávno mrtvá - a pochybuju, že někdy najdu tělo, natož lidi, kteří to udělali. Mou jedinou nadějí je to, že únosci nejenom měli nějaký záhadný důvod, aby ji unesli záměrně, ale ať už byl ten důvod jakýkoli, museli udělat něco riskantnějšího než pouze to, že ji někde zavřeli nebo zavraždili.

Třeba ji propašovat ze země.

Dostat Lauru do letadla by nebylo nic těžkého. Zamaskovat její slabomyslnost by bylo skoro stejně snadné jako zamaskovat její tvář; existují desítky ilegálních modů, které by z ní mohly udělat chodící loutku spolucestujícího nebo dokonce polosamostatného "robota" schopného základních úkonů, například smát se a plakat na všech správných místech filmu pouštěného během letu.

Zfalšovat výjezdní víza v pasové databázi není nic světoborného. Záznam do hodiny nebo do dvou zmizí a stejným způsobem budou pozměněny i záznamy aerolinek. Pasovou službu, celníky a aerolinky podvádějí stovky různých hackerů čtyřicet hodin denně - a ironicky právě proto se dá ilegální pasažér vystopovat, když má člověk štěstí. Hackeri sice dovedou obejít archaické zabezpečení systémů cíle, ale nejsou schopni svou přítomnost utajit před sebou navzájem. Nemohou zabránit tomu, aby při získávání dat, která potřebují pro svou práci, nezískávali také podrobnosti o

jiných aktuálních narušení. Jako všechny informace, i toto je na prodej.

Bella mi dělá prostředníka a zároveň mi poskytuje také některá vlastní data. Zavolám jí a natáhnu si další dávku. To, jestli hromada nezpracovaných dat k něčemu bude, je věc štěstí; čím víc člověk koupí, tím vyšší je pravděpodobnost, ale neexistuje žádná záruka úspěchu, když se událost, kterou se člověk snaží vypátrat, odehrála (pokud vůbec) na neznámém letišti v neznámé době během posledních pěti týdnů.

Najít falešná výjezdní víza je snadné; již jen to, že musejí být vymazána, aby unikla (pomalé) oficiální kontrole, prozradí jejich existenci v kterékoli řadě ilegálních výpisů databáze. Problém je najít Lauru v davu; každý týden dochází v celé zemi k více než stovce ilegálních výjezdů. Od Hilgemanna mám její DNA podpis, otisky prstů, obraz sítnic a kosterní rozměry. Celníci DNA nepoužívají (příliš mnoho právních a kulturních komplikací při hromadném odbavování mezinárodních cestujících) ale zbývající tři se prověřují vždy a musejí souhlasit s předodletovou kontrolou. Tyto detaily se však v záznamech falešných víz později běžně mění, právě proto, aby to lidé jako já neměli tak snadné. Vlastní záznam sice musí po dobu letu vydržet, beze změny jména a fotografie (aby různé protiteroristické kontroly prováděné aerolinkami nespustily poplach), ale do dat sloužících k biologické identifikaci se nechodí, dokud pasažér neprojde celním odbavením v cíli své cesty. Jsou tedy pouze dva krátké okamžiky, kdy musí vízový záznam obsahovat něco pravdivého; teoreticky se tyto okamžiky dají počítat na milisekundy, ale v praxi se to nedá vyladit tak přesně a okna musejí být dlouhá několik minut. Otisky prstů a obrazy sítnic se však dají poměrně snadno pozměnit pomocí nanochirurgie, takže se dá věřit jen délkám kostí. I ty se dají v nejhorším případě upravit, ale loutka neloutka, hned po takové rekonstrukci nikdo nenastoupí do letadla po vlastních - a cestovat jako očividný invalida by bylo jako pověsit si na krk znamení.

Udělám analýzu poslední řady výpisů; netrvá dlouho zjistit, že jsou stejně bezcenné jako ostatní.

Zběžně projdu gigabyty smetí, které jsem shromáždil, jeden let po druhém z deseti mezinárodních letišť, všechno od jídelních lístků přes zasedací pořádek po... seznamy nákladu. Jistě, mohli Lauru poslat jako náklad, ale nebyla by to příliš chytrá volba. Veškerý náklad se buď rentgenuje, nebo se kontroluje ručně, takže je jen jediný druh nákladu, který může člověk napodobit: lidská mrtvola. Dosáhnout takového zdání by nebyl problém; látky, které dokážou metabolismus zastavit až na několik hodin, aniž by se poškodil mozek nebo nějaký jiný orgán, jsou k dispozici již několik desítek let. To, co tuto metodu činí nezajímavou, je poměr signálu k šumu: jistou kamufláž poskytuje již samotný počet ilegálních živých pasažérů, zatímco ze země každý týden odlétá jen jedna, dva mrtvoly.

Ale nic lepšího na práci stejně nemám, a tak prohledám data, která jsem doposud shromáždil, a několik mrtvol najdu. Rentgenové snímky každého pasažéra pořízené v rámci běžných bezpečnostních opatření také slouží jako podklad pro výpočet kosterních rozměrů používaných ke kontrole totožnosti. U mrtvol se však totožnost neověřuje; jako u ostatního nákladu, rentgenové snímky (stereoskopická dvojice) jsou zřetelně zkontrolovány a uloženy do seznamu nákladu. Trvá mi půl hodiny, než najdu algoritmus, který se na letištích používá k výpočtu délek kostí; je to součást mikroprogramového vybavení rentgenovacích zařízení, oddělená od hlavních pasažérských systémů, takže v žádném z ukradených paměťových balíků není. Nechtěl bych si dávat dohromady vlastní; matematický způsob převodu dat ze stereosnímku na trojrozměrné souřadnice je sice triviální, ale to neplatí pro automatickou identifikaci různých kostí. Použiju program na svých sedm mrtvol, hledám soulad s Lauřinými daty... a dostanu sedm záporných výsledků za sebou - perverzně mne právě tehdy napadne důvod, proč by se únosci nakonec mohli pro tuto cestu rozhodnout. Je možné, že Lauřino poškození mozku jim zabránilo použít loutkový modus; mnohé dnes prodávané módy zřetelně spoléhají na existenci určitých nervových struktur, které mají teoreticky "všichni" společné, ale Lauře by mohly chybět. Všechny takové problémy by se nepochybně daly obejít, pokud by na to bylo dost času - jenže zmapovat Lauřin nestandardní mozek a náležitě přeprogramovat nanomechanismy by nebyla žádná hračka. Svádělo by to k jiným řešením.

Absence pozitivního výsledku nic nevylučuje; rentgenové snímky v nákladové dokumentaci mohly být několik minut po pořízení upraveny. Počítačová informace je stejně nestálá jako kvantové vakuum; virtuální pravdy a lži se vynořují a mizí bez konce. V poměrně krátkém časovém rozpětí jsou možné podvody jakékoli velikosti; zákony se vztahují pouze na data, která zůstanou nezměněna dost dlouho, aby se dala zachytit.

Jsem zvědavý, jak program na analýzu rentgenových snímků funguje, a tak jej zběžně prolétnu, ale klíč k poznávání anatomických rysů je dost nudná záležitost, nekonečný seznam pravidel a výjimek, a zbytek je několik řádek vzorců. Hlodala ve mně slabá pochybnost, že by mi rozdíl v geometrii mezi rentgenovacími systémy pro náklad a pro pasažéry mohly dávat znehodnocené výsledky, ale ve skutečnosti jsou všechny důležité rozměry, úhledně popsané standardními deskriptory, uloženy společně se snímkovými páry a program nepovažuje nic za hotovou věc. Jakmile se vypočtou délky kostí, je oznámena shoda, pokud se nesrovnalosti vejdu do tolerance závislé na věku, která zohledňuje možnost malých změn od vydání víza. Tolerance je samozřejmě nejvyšší pro děti a dospívající, pro Lauřin věk velký rozptyl nepřipouští - neměl bych jej třeba zvýšit? Celníci možná raději dostanou mylný vylučující výsledek, ale já bych spíš uvítal opačnou chybu.

Náhle si uvědomím, jaký jsem pitomec: pořád beru do úvahy pasažéry. Falešná mrtvola nemusí být pohybuschopná. Nedá se vyloučit žádná, jakkoli zmrzačující kosterní rekonstrukce - takže mi nezbývají žádná data, kterým bych mohl věřit.

Není to tak docela pravda. Většina kostí se dá změnit - pokud je doba rekonvalescence přijatelná - ale je téměř nemožné něco provést s jistými částmi lebky, aniž by to nebylo nebezpečné a nápadné.

Upravím kritéria shody a všechny ostatní srovnání zredukuji. Když nechám proběhnout tuto novou verzi, odpovídající záznam se objeví okamžitě:

IČ NÁKLADU: 184309547

Let: QANTAS 295

Odlet: Perth, 13:06, 23.12. 2067

Přilet: Nový Hong Kong, 14:22, 23.12. 2067

Obsah: Lidské ostatky [Chan, Chsiu-lien]

Odesílatel: Generální konzulát Nového Hong- Kongu

16 St George's Terrace

Perth 6000-0030016

Austrálie

Příjemce: Pohřební služba Wan Čchei

132 Lee Tung Street

Wan Čchei 1135-0940132

Nový Hong Kong

Shoda na základě pěti rozměrů lebky by mohla být náhodná. Mohla by to být záměrná dezinformace. Proč by únosci nepozměnili rentgenový snímek a nevymazali i tuto stopu pravdy?

Zkontroluji čas, kdy byl výpis pořízen. Dvanáct padesát tři. Náklad byl zrentgenován o nějaké dvě tři minuty dřív; nemá cenu riskovat změnu dat právě v okamžiku, kdy by se na ně celník mohl dívat. Ale o deset minut později by veškeré stopy po Lauře Andrewsové byly pryč.

Zavrtím hlavou, nemohu se zbavit podezření. Takové štěstí nemívám často.

Karen se mi nakloní přes rameno a řekne: "Troubo, právě to je definice štěstí. Na co čekáš, bal kufry!"

Nový Hong Kong byl založen 1. ledna 2029. Osmnáct měsíců předtím - na třicáté výročí přičlenění Hong-Kongu k Čínské lidové republice - skončily demonstrace proti pozastavení platnosti Základního zákona krutým potlačením, zákrokem proti disentu a prudkým nárůstem ilegální emigrace. Zatímco všichni ostatní v regionu nabízeli emigrantům špinavé uprchlické tábory obehnané osnatým drátem a perspektivu, že stráví půlku života v zemi nikoho, bez státní příslušnosti, Kmenová konfederace Arnhem Landu nabídla dva tisíce čtverečních kilometrů na mangrovky zamořeném poloostrově v severní Austrálii. Tentokrát to nebyl žádný pronájem na devadesát devět let; trvalá suverenity výměnou za to, že se něco začne dít.

Samotný Arnhem Land, kde se pozůstatky více než půltuctu aboriginských kmenů snažily obnovit svou téměř zaniklou kulturu, byl nezávislý teprve od roku 2026 a v Austrálii se mluvilo o zastavení pomoci, která jej udržovala nad vodou - částečně jako odpověď na čínské hrozby obchodními sankcemi, ale také z dětinské zlosti, že se nezralý národ odvážil vzít svou suverenitu vážně. (Australská vláda přišla s úžasně tvůrčím návrhem umístit šedesát tisíc uprchlíků do nepoužívané kolonie pro malomocné na severozápadním pobřeží a nechat je tam třeba i několik desítek let, dokud se politicky přijatelným tempem nerozptýlí po světě.) Pomoc zůstala zachována, ale projekt byl všemožně zesměšňován australskými médii a jejich oblíbenými ekonomy, kteří o něm mluvili jako o "pronajímání národa" a předpovídali sociální a finanční kolaps.

Mezinárodní investoři však byli jiného názoru; peníze se jen hrnuly. Nebylo to nic humanitárního, prostě to odráželo globální ekonomickou situaci v daném okamžiku. Obzvláště Korejci prahli po projektech, do nichž by mohli nalít své nadbytečné bohatství. Budovat infrastrukturu z ničeho muselo být děsivé, ale lokalita byla poměrně blízko rozvíjejících se průmyslových center jihovýchodní Asie, kde bylo dost technických odborností a výrobních kapacit. Díky maximálnímu využití moderních stavebních metod jádro města fungovalo a bylo obydleno během sedmi let. Vůbec nebrzy: v roce 2036 ČLR napadly Tchaj-wan, což vyvolalo novou vlnu uprchlíků.

V dalších desetiletích se v Pekingu vystřídalo několik politických a ekonomických reforem, z nichž každá skončila odlivem zklamaných příslušníků kvalifikované střední třídy, kteří měli jen jedno místo, kam mohli jít. Zatímco Čína stále víc chudla a izolovala se, Nový Hong-Kong prosperoval. V roce 2056 měl vyšší HDP než Austrálie.

Rychlostí vyšší než Mach 2 trvají tři tisíce kilometrů něco málo přes hodinu. Jsem daleko od oken, ale přepnu si zábavní obrazovku na vyhlídkový kanál a sleduji ubíhající poušť. Sluchátka nechám vypnutá, abych se vyhnul hloupému zvukovému doprovodu, ale nepřijdu na to, jak to udělat, aby zmizely rušivé vrstvy s texty a grafikou. Nakonec to vzdám a řeknu Šěfovi, aby mě vypnul, dokud nebudeme na místě.

Když letoun dosedá, do ranveje buší monzunový liják, ale o pět minut později vystoupím z letadla do oslnivé sluneční záře a - po hodině umělé, dvacetistupňové pohody - do horka a vlhkosti, stejně hmatatelných jako facka do tváře.

Na severu zahlédnu mezi mrakodrapy jeřáby přístavu; na východě modrý pás, Carpentarský záliv. Jsem hned u vstupu do metra, ale jelikož přestalo pršet, rozhodnu se, že do hotelu dojdou pěšky. Jsem v NHK poprvé, ale natáhl jsem si Děj, Vu (Global Visage, 750 \$) s aktualizovanou mapou města a informacemi.

Štíhlé černé věže z prvních dní se střídají s moderním stylem: zdobenými fasádami s imitací jadeitu a zlata, pokrytými důmyslnými fraktálovými reliéfy, které poutají oko v tuctu různých škál. Každou budovu korunuje obrovské logo nějaké významné finanční nebo zpravodajské agentury. Případá mi odjakživa absurdní, že by peníze nebo data měly potřebovat levnou vlajku, ale zákony se mění pomalu a zdejší liberální předpisy zřejmě nalákaly spoustu nadnárodních společností, aby přenesly svá sídla do této jurisdikce - i kdyby to mělo být jen proto, aby čekaly na den, kdy budou moci nehmotně sfúzovat, jako vlny nezdánitelných informací přelévající se mezi superpočítači na oběžné dráze.

Z úrovně ulice jsou věže prakticky schované za podrostem drobných obchodníků. Ve vzduchu se mačkají denní hologramy v pai-hua a v angličtině, každý s proudem blikajících šipek ukazujících na úzký vchod nebo malou kabinku, která by jinak mohla být snadno přehlédnuta. Mezi lacinými šperky, rychlým občerstvením a nanowarovou kosmetikou se prodávají procesory, nervové mody a zábavní ROMky.

Dáv, kterým procházím, vypadá spokojeně: vysocí úředníci, obchodníci, studenti a spousta těch pravých turistů.

Dvanáct stupňů na jih je asi tak nejzazší hranice, kam je většina turistů ze severu ochotna jet; chtějí zimní opálení, nikoli příslib rakoviny kůže. Poslední znečišťující látky ničící ozónovou vrstvu byly vyřazeny již před desítkami let, ale

stratosféra zůstává zamořená - a "díra", která se každý rok na jaře rozšíří z Antarktidy, je stále dost velká, aby převracela rovnice zeměpisná šířka/riziko rakoviny naruby: v jižním mírném pásu je sluneční záření mnohem nebezpečnější než v tropech. Měl bych se rychle zbavit svého provinčního předsudku z UV-pásu a přestat brát bledou kůži jako rozlišovací znamení náboženských fanatiků a podivínů zakládajících si na genetické čistotě. Jen málo z těch, kteří se narodili tady (nebo v Hong-Kongu) by se obtěžovalo stimulací melaninu, ale černí "jižané" - přistěhovalci narození v Austrálii - asijského i evropského původu - mají hojně zastoupení, takže možná nebudu tak podezřelý cizí, jak si připadám.

Hotel Renaissance byl nejméně drahý, jaký se mi podařilo najít, ale i tak je znepokojivě luxusní, všude červená a zlaté koberce a obří nástěnné malby da Vinciho skic. VNHK není levné ubytování; batůžkáři, kteří mají hluboko do kapsy, jednoduše nedostanou vízum. Nerad si nechávám nosit zavazadla, ale ještě nepříjemnější by mi byl rozruch, který bych způsobil, kdybych odmítl. Několik diskrétních symbolů nedoporučuje dávat spropitné, ale Děj, Vu mi poradí něco jiného a oznámí mi obvyklý tarif.

Vlastní pokoj je tak malý, že si hned připadám o něco méně rozmařile, a z okna není vidět nic než část budovy Axonu - jejíž fasádu vkusně zdobí jména všech jejích veleúspěšných nervových modů, vyvedená v tuctu jazyků a opakující se všemi směry, jako nějaký abstraktní geometrický vzor obložení. Nedá se říct, že by písmena vyříznutá do imitace černého mramoru zrovna přitahovala pozornost, ale možná je to úmysl; koneckonců, Axon se vypracoval z firmy, která prodávala "podprahové učební pomůcky" - audio a videonahrávky s neslyšitelnými nebo neviditelnými sděleními, údajně vnímanými "přímo" podvědomím. Jako u všech ostatních sebezdokonalovacích zázraků té doby, výsledkem nebyl jen placebový efekt pro důvěřivé a miliony dolarů pro zlodějské obchodníky; pomohlo to rovněž vytvořit trh pro techniku, která skutečně fungovala, když se ji později podařilo vyvinout.

Výbalím se, dám si sprchu, opožděně posunu všechny hodinky v hlavě o půldruhé hodiny dopředu, pak se posadím na postel a zkusím vymyslet, jak přesně najdu Lauru ve městě, které má dvanáct milionů obyvatel.

Podle pohřebních oznámení byla Chan Chsiu-lien zpopelněna 24. prosince a není pochyb o tom, že tělo, které šlo do pece, vypadalo přesně jako ona - i když skutečná Chan Chsiu-lien nejspíš nikdy neopustila Perth. Všechny ty čachry s mrtvolami jsou fascinující, ale nedovedou mne nijak daleko. Když půjdu za někým z pohřební firmy, budu riskovat, že dá únoscům hlášku. Totéž platí pro zaměstnance aerolinek manipulující s nákladem. Všichni lidé, kteří s největší pravděpodobností zahlédli něco, co by se mohlo hodit, jsou také s největší pravděpodobností do záměn sami zapleteni.

Takže co mi zbývá? Stále nevím nic o únoscích, nic o motivech, nic o jejich plánech. Kromě toho, že jsem pátrání zúžil geograficky, jsem zpátky na začátku. Jediné, čeho se mohu chytit, je samotná Laura, nepohyblivá, s vadou mozku. Kdybych hledal neživý předmět, vyšlo by to nastejno.

Jenže ona není neživý předmět, je lidská bytost zotavující se po kosterní rekonstrukci. Zotavující se - co z toho vyplývá? Vysoce kvalifikovaná péče a fyzioterapie - za předpokladu, že jejím únoscům záleží na tom, jestli zůstane trvale zmražená nebo ne. Určitě podávání léků - pokud jim stojí za to udržovat ji při životě, nemohou její zdraví zcela opomíjet. Ale jaké podávání léků, jaké konkrétní preparáty? Nemám ponětí. Měl bych to zjistit.

Mým oblíbeným vyhledávačem informací je doktor Pangloss. Na rozdíl od Belly, jež krade data, která by teoreticky měla být zabezpečena, legálně vyhledává fakta, která jsou - jak směšné - teoreticky dostupná každému za několik dolarů, po stisknutí několika kláves. Když vidím jeho masku s pudrem zaprášenou parukou a znaménkem krásy, vzpomenu si pokaždé spíš na Moliera než na na Voltaira, a jeho hlas je čistá Shakespearova společnost, ale jeho hledácké schopnosti jsou bez debat; odpoví mi na otázku přesně do třiceti vteřin. Mohl bych se obrátit na stejné expertní systémy, databáze a knihovny sám, ale zabralo by mi to hodiny.

Pacient v Lauřině stavu by měl několik farmakologických požadavků, z nichž každý by se dal uspokojit řadou látek, z nichž každá se prodává pod několika různými obchodními jmény a je možno ji pořídit od řady místních dodavatelů. Pangloss mi to všechno sestaví do úhledného stromového diagramu, který mám ve vzduchu před sebou, a pak mi pošle datovou linkou kopii.

Zavolám Belle, předám jí seznam farmaceutických dodavatelů a požádám o jejich záznamy o dodávkách za poslední tři měsíce.

"Pět hodin," řekne. "Tvoje heslo je 'nokturno'."

Pět hodin. Několik minut se dívám z okna a snažím se vymyslet něco užitečného, co bych v té době mohl dělat. Nic mě nenapadne, a tak se rozhodnu, že se půjdu najíst.

Restaurace v přízemí hotelu vypadá nevětraně a draze, proto se vydám ven hledat nějaké rychlé občerstvení. NHK má vlastní charakteristickou kuchyni, která vychází především z kantonské, ale má mnoho místních zvláštností - například krokodýlí maso z Arnheimu Landu; podle Děj, Vu je znamenité, pokud se člověk nenechá odradit možností druhotného kanibalismu. Rozhodnu se pro smaženou rýži.

Pořád mi zbývají hodiny volného času, a tak jdu bezcílně dál. Říkám si, že budu přemýšlet o případu, ale pravda je taková, že už mám po krk toho, jak se v nekonečném kruhu honím za týmiž podrobnostmi, a tak nechám hlavu vypnout. Kolem se tlačí dav dopravní špičky, plný napjatých a nervózních tváří - což obvykle vyvolá napětí a nervozitu i ve mně, ale momentálně se zdá, jako bych byl imunní, jako bych se na toto město ještě nenaladil, a proto na mne jeho nálady zatím nepůsobí.

Vejdu do falešného soumraku ve stínu věže PanPacific Bank, stopatrového válce obaleného zkorodovaným zlatem. Děj, Vu na mne vyhrlí turistický výklad: Nejslavnější a nejkontroverznější dílo Chsu Čchao-čhunga, dokončené v roce 2063. Kovově vypadající obložení je ve skutečnosti polymer. Fraktální rozměr povrchu činí nepřekonaných 2,7 ... Komentář je abstraktnější než sluchová halucinace - připomíná spíš živou představu řeči nebo vzpomínku na ni; dokumentární zvukový doprovod, snadno vyvolaný z paměti. Háček je v tom, že z modu vychází také úmyslný podtext:

pocit rostoucí povědomosti, pocit, že člověk získává to nehlubší a nejdokonalejší poznání, pocit, že s každým soustem předtrávených banalit, které spolknete, se rychle blížíte takovému pochopení místa, s jakým může soupeřit jen ten, kdo tam žije celý život. Je to přesně ta iluze, o kterou každý turista stojí, ale osobně bych byl raději, kdybych zůstal u něco méně uspokojený.

Jakmile slunce zapadne, obloha rychle ztmavne. Karen jde vedle mne, nejdřív mlčky, ale stačí, abych ji zahlédl koutkem oka a ucítil slabou vůni její kůže, a samota ze mne spadne.

Zjistíme, že jsme došli na tržiště pod širým nebem, nekonečnou plochu stánků a stolů plných suvenýrů, cetek a nejmodernějšího spotřebitelského smetí. Srážející se vícebarevné světlo, linoucí se z hologramů, které se nad stánky přetlačují jako démonští ohlupovači, barví všechno těmi nejneobvyklejšími odstíny.

"Chceme inteligentní salátovač? "Rychlejší a zručnější než každý obyčejný člověk s modelem šéfkuchaře'."

Zavrtí hlavou.

"A co tohle? Klíčová náhrada. "Uloží do paměti a napodobí geometrické, elektrické, magnetické a optické vlastnosti až tisíce různých klíčů, aktivních nebo pasivních'."

"Myslím, že ne."

"No tak. Můj hotelový účet nenaplnuje kvótu; musím si něco koupit, nebo mě sem už nikdy nepustí. Počítač obchodní komory mou žádost o vízum zamítne."

"Co třeba horoskop?" Kývne k nedalekému stánku nějakého astrologa.

Sevře se mi břicho. "Odkdy věříš na takové nesmysly?" Mladík se otočí a nechápavě se na mě podívá, proč mluvím do prázdna, ale přítel ho popadne za loket a odtáhne ho pryč; přitom mu šeptá vysvětlení.

"Nevěřím. Ale můžeš mi to udělat k vůli."

Zalétnu pohledem k budce a nuceně se zasměju. "Astrologie... ale posraný hvězdy nikde. To mluví za všechno."

Její tvář zůstane nečitelná. "Udělej mi to k vůli."

Moje útroby se krouží, ale řeknu, téměř klidně: "Tak fajn. Když chceš horoskop, nechám ti udělat horoskop. 10. dubna."

Zavrtí hlavou. "Mně ne, pitomče. Lauře."

Podívám se na ni a pak pokrčím rameny. Nemá smysl se dohadovat. Pořád mám v hlavě záznamy všech Hilgemannových pacientů. Laura se narodila 3. srpna 2035.

Astrolog je čtyř nebo pětiletá dívka s vyholenou hlavou, oblečená do nepravého hedvábí a ověšená skleněnou bižuterií. Řeknu jí Lauřiny údaje. Sedí se zkříženými nohama na polštáři a píše bambusovým perem na umělý pergamen. Její rukopis je rychlý, ale nepopíratelně úhledný; ten modus musel stát balík - manuální zručnosti nebývají levné. Když stránku zaplní, otočí ji a na druhou stranu napíše anglickou verzi. Podám jí svou kreditní kartu a přitisknu palec na skener. Když si od ní pergamen vezmu, sepne ruce a ukloní se.

Karen zmizela. Přečtu si věštbu, která se v podstatě točí kolem úspěchu v podnikání a štěstí v lásce (po mnoha trápeních). List zmačkám, zahodím jej do koše a zaměřím zpátky do hotelu.

Zavolám Belle, stáhnou si záznamy farmaceutických dodavatelů a začnu pátrat po souvislostech. Nemám chuť se svěřit terminálu v hotelovém pokoji, a tak udělám analýzu v hlavě; Šifrant má virtuální pracovní stanici se všemi obvyklými vymoženostmi pro práci s daty.

Pangloss specifikoval pět kategorií medikamentů. Ve sto devíti zakázkách se vyskytuje pět z pěti. Začnu procházet animované prezentace objednatelů v telefonním seznamu; nepřekvapí mne, když se ze všech vyklubou buď velké nemocnice, kde se se ortopedické rekonstrukce provádějí, nebo kliniky plastické chirurgie, specializující se na zákroky v podstatě toho typu, jaký musela podstoupit Laura. Úpravy nosu, úpravy tváře, odstraňování žeber, přemodelování rukou, úpravy páteře, zkracování a prodlužování končetin; nikdy se mi nechce věřit, že by takové mrzačení někdo podstupoval kvůli módě, ale desítky usmívajících se klientů mi přímo před očima dosvědčují, jak jsou spokojeni. Laura by mohla být ukryta v kterémkoli z těchto míst; dostatečný úplatek by umlčel všechny hloupé otázky. Jenže každý další člověk zvenčí zatažený do únosu představuje dalšího nespolehlivého amatéra, dalšího potenciálního informátora. Je lepší být soběstačný.

Třidevadesátá položka na seznamu, Biomedical Development International, neukazuje nic než rozpohybované logo, které je stejně nicneříkající jako jméno - písmena BDI v provedení z lesklých chromovaných trub, která se neustále otáčejí a vrhají nepravděpodobné odlesky - a jediná řádka textu: Výzkum na zakázku v oblasti biotechniky, neurotechniky a léčiv.

Proberu se i zbytkem, ale kromě Novohonkongského výzkumného týmu pro osteoplastiku je všechno ostatní nějaká nemocnice nebo klinika shánějící zákazníky. Nic to nedokazuje - ale určitě by mě zajímalo, jakému výzkumu na zakázku se v BDI poslední dobou věnovali.

Málem zavolám Belle, ale pak si to rozmyslím. Jestli přehořívá, měl bych začít být opatrnější. Bella je dobrá, ale žádný hacker nemůže zaručit, že zůstane nepovšimnut, a jestli něco potřebuji ze všeho nejmenší, tak vyplašit únosce, aby Lauru znovu přestěhovali.

Najdu si BDI v obchodním rejstříku. Jelikož na burze zapsáni nejsou, požadavky na popis jsou minimální. Firma založena v roce 2065. Jediným vlastníkem je občan NHK Wej Pchaj-ling. Slyšel jsem o něm; průměrně movitý podnikatel se širokým spektrem ziskových, ale nijak oslnivých technologických aktivit.

Je půl třetí. Vypnu Šifranta a padnu do postele. Biomedical Development International. Možná jsem se napoprvé střelil; možná se nějaká farmaceutická firma, jejíž produkt Lauře zmrvil mozek, připravuje na budoucí žalobu. Všechno by dávalo smysl. Vlastně... skoro všechno. Proč by se BDI - nebo ten, koho si najali, aby Lauru sebral - před vlastním únosem dvakrát vloupal k Hilgemannovi jen proto, aby ji pustil z pokoje? Proč by to někdo dělal? Je to divné. Pokud šlo o to, vytvořit dojem, že Laura dokáže utéct sama, koho vlastně chtěli napálit?

Jak se dívám do stropu a snažím se zvolit spánek, neustále se mi vrací incident s horoskopem. Karen není vázána, aby

zachovávala charakter; někdy se drží mých vzpomínek, někdy mi vyloženě plní první poslední a někdy je její chování stejně záhadné jako děj snu. Ale proč by se mi mělo "zdát" zrovna to, jak chce Lauřin horoskop? Jen tak ze zvrhlosti? Karen by něco takového neudělala ani za milion let.

Pokusím se uvolnit, zapomenout, ale nejde to. Neunikne mi, jaká je v tom ironie: nic mi nejde na nervy víc než patologické přiřazování smyslu - náboženství, astrologie, pověry všech druhů - a najednou hledám smysl v jednání podvědomě ovládané halucinace své mrtvé manželky. Co to má být za absurdní nekromantii?

Horoskopy. Příznivé dny narození. Naskakuje mi husí kůže. Znovu si vyvolám ukradená data od Hilgemanna. Laura se narodila 3. srpna 2035. Porod byl lehce předčasný; podle její zdravotní dokumentace byla doba těhotenství třicet sedm až třicet osm týdnů. Z toho plyne, že k jejímu početí došlo plus minus týden od 15. ledna 2034, možná dokonce přímo v Den bubliny.

Samo o sobě to pro mne nic neznamená. Nic by to neznamenalo pro Karen. Na téhle planetě je nějakých deset miliard lidí, kterým je úplně ukradené, jestli hvězdy zhasly přesně v okamžiku, kdy měl Lauřin otec orgasmus.

Nic z toho není důležité, nic z toho nemá váhu, nic z toho neinterpretuje tuto shodu okolností jako bezvýznamnou a neškodnou.

Otázka zní: co to znamená pro Děti propasti?

Marcus Duprey se narodil na Den bubliny v městečku Hartshaw ve státě Maine, někdy během posledních šestnácti minut, kdy si Země užívala svitu hvězd. V jakém věku začal této skutečnosti připisovat význam, není známo; Duprey se s tím nesvědčí a jeho rodiče, prarodiče, tetičky, strýčkové, bratrance, sestřenice, učitelé a většina vrstevníků, ti všichni zemřeli společně v den jeho dvacátých narozenin, které oslavil tím, že do hartshawského vodovodu vypustil toxické bakterie. Jeho učitelé ze třetí a sedmé třídy, kteří měli to štěstí, že se z města odstěhovali, si na něho téměř nevzpomínali. Bývalí spolužáci, kteří přežili, ho popsali jako tichého, lehce povzneseného, ne však cílevědomého a ne dost introvertního, aby se stal terčem posměchu. Charismatický? Vlivný? Rozený vůdce? Prorok? Ne.

Počítačové archivy příliš nepřidaly. Rodiče nebyli zbožní. Studijní výsledky měl průměrné, chování ve třídě bez výstřelků, nebo se alespoň nedostaly do záznamů. Po dokončení střední školy pracoval pro místní vodárny, dělal úkony, které byly charakterizovány jako "nekvalifikované a polokvalifikované údržbářské práce." Určitě v mládí hojně navštěvoval on-line knihovny, ale ve většině systémů zůstala data jen za několik měsíců a v době, kdy se všichni začali shánět po četbě, která ho ovlivnila, byly podrobnosti již dávno odstraněny. Jestli si koupil nějaké knihy nebo disky, odnesl si je s sebou, když utekl; dům, který měl pronajatý, byl nalezen zcela prázdný. (Co by vysvětlilo tři tisíce mrtvých? Knihy o Charlesi Mansonovi a Jimu Jonesovi? Deník plný pubertálního odcizení? Balíček tarotových karet, mapa zvěrokruhu? Pentagramy načmárané krví na podlaze?)

Duprey by zatčen o více než šest let později, když se skrýval na quebeckém venkově. Tou dobou měl již po celém světě své stoupence, kteří vyhazovali do povětří vlaky a domy, trávili jídlo v konzervách, stříleli do davů nakupujících.

Většina vražd byla náhodná, ale jedna skupina Děti zavraždila šest členů evropského týmu pro výzkum Bubliny a mnoho podobných atentátů mělo ještě následovat. Pro Děti je vědecké zkoumání Bubliny největší možné rouhání; koneckonců, každé detailní pochopení skutečné podstaty Bubliny by mohlo jedině podkopat jejich vizi, v níž je prázdná obloha chápána jako kosmická předzvěst "Věku chaosu", který ohlašují - alespoň si to myslí.

Bylo zjištěno, že Duprey je dostatečně duševně zdravý, aby mohl být postaven před soud. Nebyl žádný paranoidní schizofrenik - neslyšel hlasy, neměl vidění, netrpěl většími bludy než kterýkoli jiný náboženský vůdce. Viděl jsem přepisy jednoho jeho psychiatrického hodnocení, které se dostaly ven; když se ho na rovinu zeptali, jestli podle něho byla genocida v Hartshawu správná nebo špatná, odpověděl, že pojmy chápe, ale domnívá se, že se již nedají použít.

"Ta symetrie byla rozbita v raném vesmíru, ale nyní byla obnovena. Ty dvě síly se znovu spojily - dobro a zlo jsou nerozlišitelné." Většina jeho odpovědí byla v tomto duchu: metafory k vědě a náboženství, vytržené z kontextu a nahodile zkřížené do eklektických, logiku postrádajících bludů a prázdných aforismů. Kvantový mysticismus, populární kosmologie, radikální gaiaistické ekoblábolení, východní transcendentalismus, západní eschatologie - všežravec Duprey to všechno spolkl a dokázal sjednotit žargon, ne-li dokonce ideje. Psychiatři jeho stav nikdy nepojmenovali, ale zřejmě nezavdával příčinu, aby mohl být hájen jako nepřítel.

Dívali jsme se s Karen na přímé přenosy ze soudní síně v časných ranních hodinách; nakonec jsme si časově sladili směny. Snažil jsem se dostat do protiteroristické jednotky, a proto jsem se chtěl o Dětech dozvědět co nejvíc. Karen pracovala jako odborná lékařka na úrazovém oddělení nové Severopředměstske nemocnice - což bylo zaměstnání, které mělo z policejní práce často víc než to, co jsem dělal já. Její i moje kariéra stagnovala; ona byla deset let po medicíně, já jsem měl za sebou čtrnáct let v uniformě. Oba jsme cítili, že nám ujíždí vlak.

Obžaloba ani obhajoba nechťely Dupreyovy proslovy ani nic jiného, co by mohlo uvést jeho stoupence do varu, takže před soudem vůbec nevypovídal a otázka motivu prakticky nezazněla. Důkazní řízení, které ho spojovalo s obchodníkem se zbraněmi (povolán jako svědek obžaloby), jenž mu dodal vyrobené bakterie, které použil, bylo složité a nudné, ale v konečném důsledku nenapadnutelné. Proces se táhl měsíce, ale o výsledku nebyly ani na okamžik pochyby.

Halleyova kometa v roce 2061 nijak neoslnila - při pohledu ze Země. Geometrie byla nepříznivá; v bodě největšího přiblížení se kometa utápěla ve slunečním světle, takže byla ze všech míst na planetě viditelná prostým okem jen tak tak. V patách však měla tucet sond; při té příležitosti bylo znovu uvedeno do provozu plavidlo s fúzním pohonem, schopné navést se na její složitou dráhu, a dokonce několik věkovitých kosmických teleskopů, vyrobených ještě před Bublinou. Snímky z těchto zdrojů byly úžasné, a tak se v průběhu června a července objevovala v holovizních zprávách téměř každou noc dvě témata, dva obrazy, u nichž bylo prakticky jisté, že se objeví hned po sobě: kometa s dlouhými ohony žlutobílého prachu a intenzivně modré plazmy, putující ze tmy, z Propasti ke slunci - a Marcus Duprey, netečně sedící v soudní síni v Maine.

4. srpna byl Duprey odsouzen k šesti tisícům, osmi stům čtyřiceti letům žaláře. Za hartshawský masakr byl souzen sám, ale v průběhu let 2060 a 2061 se v mnoha městech podařilo mezi Děti infiltrovat a za mřížemi skončilo celkem sedmáct dalších klíčových členů. KONEC VĚKU CHAOSU! hlásal NewsLink pod obrázkem panenky v podobě Dupreya, jaké se používají k obřadům vůdů, probodnuté sedmnácti jehlami a krvácející ze všech ran.

4. září byli tři bývalí členové poroty zavražděni. (Ostatní byli okamžitě vzati do ochranné vazby a následně jim byla přidělena celoživotní policejní ochrana; přesto byli do dnešního dne úkladně zavražděni další dva.)

4. října přežila soudkový proces bombový atentát na svůj dům. Okresní zástupce a jeho osobní strážce byli smrtelně postřeleni ve výstupu.

4. listopadu byla soudní síň, v níž byl Duprey souzen, zničena výbuchem. Zahynulo šestnáct lidí.

Proč bylo tolik lidí ochotno Dupreya následovat, mstít se za jeho uvěznění? Z těch, kteří byli uvězněni, bylo několik rozených psychopatů, kteří by zabíjeli stejně; Děti jim pouze poskytly záminku - přístup ke zbraním a výbušninám. Většina však vykazovala jiné charakteristické znaky: přidali se k Dětem proto, že se prostě nedokázali smířit s tím, že hvězdy zmizely - a nic to neznamenal, nic se tím nezměnilo. Duprey prohlásil, že Propast je mezníkem označujícím konec veškerého morálního řádu - a těžko hledat něco, co by pro člověka mělo větší vážnost. Aby dali světu smysl - aby se ochránili před lhostejností Bublín - spolkl jeho bezútěšné výklady. Jenže konec veškerého morálního řádu se nedá potvrdit namířením dalekohledu na Propast; nedá se změřit žádným přístrojem. Jestli na něj chceš - potřebuješ - věřit, musíš vyjít ven a přičinit se o něj. Musíš jej proměnit ve skutečnost.

Jak se blížilo dvacáté sedmé výročí Dne Bublín, ve světě nebylo města, jehož by se napětí nijak nedotklo. Ti, kteří Dupreya dostali do vězení, byli předurčeni k potrestání, ale v minulosti - a 15. listopadu obzvláště - Děti zabíjely nahodile a nikdo nevěřil, že by od této praxe ustoupily. Obchodní domy své zákazníky rentgenovaly a podrobovaly osobním prohlídkám (a zásilkové služby se znovu dostaly do módy). Vlakové jízdní řády se zhroutily pod tíhou nekonečných bezpečnostních prověrek (a práce doma zažila nové období rozkvětu).

9. listopadu Duprey uspořádal ve vězení tiskovou konferenci; na otázky neodpověděl, ale přečetl prohlášení, v němž odsoudil veškeré násilné činy a vyzval své stoupence, aby udělali totéž. Byl jsem přesvědčený, že ho podplatili nebo nějak přinutili a pochyboval jsem, že někdo je schopen odhadnout, kolik Děti ho může poslechnout - ale média propagovala názor, že prohlášení se rovná něčemu na způsob zázračné záchraně na poslední chvíli a hysterie veřejnosti se rozhodně zmínila. Já jsem jen doufal, že se Dupreyovi stoupenci dají zmanipulovat stejně snadno jako my ostatní.

O čtyři dny později se to provalilo: to, co Duprey řekl, nebyla jeho slova: celé to bylo zaranžované s pomocí loutkového modu. Protizákonně: Nejvyšší soud Spojených států jen několik měsíců předtím potvrdil, že vynucená aplikace nervového modu je protiústavní, a to za všech okolností - stát Maine se každopádně ani nikdy nepokusil odsouhlasit zákon, který by to umožňoval. Ředitel věznice rezignoval. Nejvyšší čínovník FBI ve státě si vystřelil mozek. Co bylo podstatnější, bylo těžké si představit něco, co by mohlo Děti rozběsnit víc.

Bylo 15. listopadu krátce po druhé hodině ráno, když jsme s Vincentem Lo odpověděli na poplach z kontejnerového skladiště v docích. Lidé se nás později ptali, jak jsme mohli být tak "šíleně odvážní", že jsme se "sami" pustili do tak "zjevného" nebezpečí. Co si mysleli? Že se dá na všech osmdesát tisíc vloupání, která se za den po světě odehrají, každé v ceně nějakého půldruhého milionu dolarů, dívat jako na potenciální teroristické lumpárny? Maine byl na druhém konci planety. Děti udeřily v Austrálii pouze jednou - byl to zpackaný pokus o bombový atentát, který zabil jen samotného atentátníka. Samozřejmě jsme šli rovnou tam.

Nejdřív jsme se ale napojili na bezpečnostní systém skladiště. Hlídací kamery neukazovaly, že by něco chybělo, ale něco spustilo detektor pohybu. (Projíždějící vlak? Nebylo by to poprvé.) Kontejnery byly vyrovnány v řadách; já jsem postupoval jednou uličkou, Vincent druhou, a S2 nám umožňoval dívat se současně vlastníma očima nebo některou ze šestnácti kamer na stropě (případně všemi). Použil jsem malé pyrotechnické zařízení, které nahodile rozneslo do celého našeho rozšířeného zorného pole tenké proužky barevného dýmu - finta, která prozradí i nejdokonalejšího datového chameleona. Kamery byly čisté. Byli jsme v budově sami.

O několik sekund později jsme oba ucítili chvění v podlaze. Poskytli jsme si smyslová data, abychom získali lepší paralaxu, a S2 určil jako zdroj vibrací jeden kontejner ve druhé řadě zleva. Právě jsem se chystal přepnout kameru nad ním do infračerveného režimu - nemohlo to odhalit mnoho, ale aspoň něco - když najednou to nebylo třeba: ocel jedné ze stěn kontejneru prořizl v blízkosti horního rohu bílý, modravý plazmový paprsek a začal ji plynule krájet směrem dolů.

Vincent se dotázal hlavního skladištního systému a řekl: "Jeden důlní robot Hitachi MA52, převážený na naleziště zlata."

V tu chvíli jsem ucítil asi maximální mrazení po těle, jaké S3 umožňoval. Kontejner měl na výšku patnáct metrů. Viděl jsem MA52 v holovizi: vypadal jako nějaký kříženec mezi tankem a buldozerem, podstatně zvětšený, ježící se tučtem ocelových nástavců, z nichž každý končil kolekcí zlověstně vyhlížejících nástrojů. Ta věc se dovedla opravovat sama, což vysvětlovalo ten plazmový hořák. Rozumí se samo sebou, že každý důlní robot se má převážet vypnutý - a zapnutý nebo vypnutý, neměl by být schopen spontánně se při převozu probudit a rozhodnout se, že se prořeže na svobodu. Přinejmenším ho někdo kompletně přeprogramoval a nejspíš upravil také mechanicky. Všechna pravidla týkající se chování standardního modu se dala s klidem považovat za nepoužitelná: nemělo smysl pít se po dokumentaci k nouzovým deaktivacím kódům.

Byli jsme samozřejmě ozbrojeni. Naše zbraně by dokázaly roztavit robotův vnější pancíř asi tak za deset let.

Uvědomil jsem stanici o posledním vývoji a požádal jsem o posily. Plazmový paprsek došel k nejnižšímu bodu své dráhy a provedl čistý horizontální řez. Strop skladiště byl osazen šesti těžkými jeřáby, jedním pro každou řadu kontejnerů. Než jsem se k nim stačil pohledem vrátit, Vincent je již měl pod palcem. Jenže ten, který jsme potřebovali,

parkoval na tom konci budovy, který byl nejdál od místa, kde jsme ho potřebovali mít, a plazil se po dráze neuvěřitelně apaticky. Nechal jsem S5 posoudit vzdálenosti a rychlosti a potom jsem udělal totéž s postupem plazmového paprsku; vyšlo mi, že kontejner bude otevřený minimálně o patnáct sekund dřív, než bychom jej mohli začít zvedat. Ale byla to druhá řada od kraje a uličky měly na šířku sotva tři metry - MA52 neměl dost místa, aby se hned proboural ven; musel si nejdřív vyčistit cestu. To nám mohlo dát mnohem víc než patnáct sekund.

Obdélník oceli se uvolnil - pak s ohlušujícím skřípotem odklouzal uličkou, stále balancující na hraně, dokud nenarazil do protější stěny. Robot, poháněný řadami samostatně ovladatelných pásů, vyjel nejdál, kam mohl, a kontejner se při tom posunul o kousek opačným směrem. Deset nebo dvacet centimetrů, víc ne.

Vincent tiše zaklel. "Mimo optimum."

Jeřáb spustil uchopovací drapák na posunutou střechu kontejneru. Závlačky - silné jako moje paže - se vysunuly do míst, kde předpokládaly kotevní otvory, překvapeně se zatáhly a pak tentýž postup idiotsky zopakovaly ještě čtyřikrát, než to vzdaly. Na drapáku začala blikat červená kontrolka, dvakrát se rozječela siréna, z níž praskaly bubínky, a pak se celý jeřáb vypnul.

Zachovali jsme odstup; trvalo mi dvacet sekund, než jsme se rozhoupal k činu - z robotovy slepé strany. Tou dobou již začal narážet do kontejneru, který mu blokoval cestu. Pokaždé, když couvl, jeho vlastní kontejner popojel maličko dopředu; pokaždé, když se rozjel, se stal opak - ale výsledný pohyb byl dozadu. Bylo jasné, že robot zůstane uvězněný ještě několik minut, ale vyhlídka, že by se mohlo podařit uchopovací drapák správně nasadit, se rychle rozplývala.

Ke každému kontejneru byl z boku přivařen žebřík; náhodou právě z té strany, kterou robot vyřizl a odhodil, proto jsem vyšplhal po kontejneru, který stál přes uličku, a mezeru jsem přeskočil. Rozhoupat drapák bylo mnohem těžší, než jsem čekal; visel na šesti lanech, uspořádaných do tří párů, a párování pohyb komplikovalo a tlumilo. Postupně se mi podařilo kývání zvětšit, až se drapák houpal dost daleko, aby to kompenzovalo posun kontejneru.

Teď šlo jen o správné načasování.

Nebylo třeba, abych Vincentovi napověděl; nejbližší stropní kamera mu poskytovala dokonale přehled. S5 nečinilo žádné potíže extrapolovat pohyb houpajícího se drapáku, ale šklabavé pohyby kontejneru byly nepředvídatelné.

Mikroprogramové vybavení drapáku situaci nijak neusnadňovalo - pokaždé, když mu Vincent dal příkaz, aby se pokusil kontejner uchopit, uskutečnil předvolený cyklus pěti pokusů a potom se vypnul; jediná volnost, kterou Vincent měl, spočívala ve volbě okamžiku, kdy sekvenci začít. Třikrát se kontejner posunul a veškeré výpočty mu zhatil. Počtvrté jsem věděl, že je to naše poslední šance. Dokázal bych drapák v horizontálním směru rozhoupat ještě víc, ale oblouk, po němž se pohyboval, by jej zvedl příliš na to, aby se závlačky mohly zasunout.

Když se to stalo, vypadalo to stejně zázračně a nepravděpodobně jako ve filmu puštěném pozpátku: všechno do sebe kouzelně zapadlo jako střepy rozbité vázy. Všechno kromě jedné závlačky, již chyběl nějaký směšný zlomek milimetru a na rozdíl od všech ostatních, které se úplně zasunuly, se zasekla o bok svého otvoru. Už už jsem viděl, jak se všechny zatahují zpět, až se nějaký pitomý mikroprocesor vzdá naděje, že by ta zaseknutá mohla zapadnout.

Vší silou jsem do ní kopl. Zajela na místo. Stimulovaný nestimulovaný, na okamžik se mi zatočila hlava a chtělo se mi jásat. Ve chvíli, kdy zvedací motory jeřábu burácivě ožily, jsem se vyhnul lanům a přeskočil jsem přes uličku zpátky. Potom jsem slezl po žebříku a utekl jsem.

Kontejner plynule stoupal; MA52, jenž byl stále ještě dvěma třetinami uvnitř, nezbývalo nic jiného než stoupat s ním. Když se jeho pásy přiblížily výšce střechy kontejneru, který mu blokoval cestu, dovedl jsem si téměř představit, jak skáče za svobodou - ale mezera byla příliš široká. Robot bezmocně vystoupal ke stropu, který byl ve výšce padesáti metrů.

Slyšel jsem blížící se sirény; naše posily už byly skoro na místě. S Vincentem jsem se setkal u vstupu do skladiště.

"Teď počkáme, až přijede armáda a nadělá z toho hajzla šrot," řekl jsem.

Vincent zavrtěl hlavou. "Není třeba."

"Jak to myslíš?"

"Bezpečnostním parametrům tohoto systému chybí k dokonalosti ještě hodně," prohlásil.

Pustil ho.

Později byly v troskách nalezeny zbraně, které mohly srovnat se zemí jednu nebo dvě předměstské čtvrti - a tomu, že se to nestalo, zabránilo Děti vlastní neschopností: ukázalo se, že se nabouraly do bezpečnostního systému špatného skladiště. Nebýt včasného varování, skončilo by to tak, že by si to armáda musela s MA52 rozdat v ulicích. Ve třech afrických městech se přesně to stalo, za cenu velkých ztrát na životech. Jinde samozřejmě došlo na obvyklé použití bomb: paleta zahrnovala všechno od zápalných prostředků po chemické granáty naplněné neurotoxiny. Nechtěl jsem o tom vědět; přeletěl jsem očima titulky a přepnul jsem obrazovky. Ještě jsem nebyl připraven překousnout pravdu o mikroskopickém významu našeho vítězství.

Přestože jsme pouze měli štěstí, podle očekávání udělali z Vincenta a mne hrdiny. Nevadilo mi to - znamenalo to, že postup do protiteroristické jednotky mám prakticky jistý. Zájem médií byl únavný, ale zatnul jsem zuby a počkal jsem, až přejde. Karen to všechno lezlo na nervy a já jsem jí to nemohl mít za zlé; všichni naši přátelé jako by nechtěli mluvit o ničem jiném a já už muselo být stejně protivné tu historku poslouchat jako mně ji vyprávět.

Co bylo ještě horší, Kerenin bratr k nám jednou v neděli odpoledne přišel, bez zlého úmyslu, s nahrávkami všech rozhovorů, které jsem poskytl - stimulovaný, jak to velitelství požadovalo - jimž jsme se všemožně vyhýbali, když je vysílali. Teď jsme je museli absolvovat všechny. Karen nesnášela pohled na mě ve stimulovaném stavu skoro stejně jako já. Říkala mi "zombie skauta" a já jsem s ní nemohl nesouhlasit; policista s mou tváří v holovizi byl tak prázdný, tak vážný, tak omezený, tak zasraně rozumný, že se mi chtělo zvracet. (Někteří lidé se tak možná rodí, ale není jich mnoho a člověk je může litovat.)

Každý policista má přinejmenším šest standardních "stimulačních modů", S1 až S6, ale S3 je ten, který navozuje

náležitý psychický stav pro výkon služby, S3 je ten, který člověka skutečně stimuluje. Odjakživa mi bylo jasné, že ve skutečnosti S3 zmrzačuje mozek - účinně, vratně a velice výhodně, ale nemělo smysl si před tím zakrývat oči nebo to eufemizovat. Stimulační mody dělaly lepší policisty, zachraňovaly životy - a dočasně z nás dělaly něco méně, než je člověk. Dokázal jsem s tím žít, pokud mi to někdo neomlacoval o hlavu příliš často. "Stimulační drogy" ze starých špatných časů - hrubý, čistě farmaceutický pokus potlačit emocionální reakce, zvýšit smyslovou vnímavost a snížit reakční časy - měly celou řadu vedlejších účinků, včetně nepředvídatelných přechodů mezi stimulovaným a nestimulovaným stavem, ale nástup nervových modů všechny tyto komplikace odstranil. Můj život byl jednoduše, jasně, absolutně rozdělen: ve službě jsem byl stimulovaný, mimo službu ne. Žádná nejasnost nebyla možná, nebylo třeba řešit, že by jedna strana infikovala druhou.

Karen žádné profesní mody neměla; lékaři, věční konzervativci, na techniku stále pohlíželi s nelibostí - ale rozdílné sazby pojištění odpovědnosti za škody vzniklé zanedbáním péče, kromě jiného, jejich odpor postupně nahloďovaly. 2. prosince jsem se dozvěděl, že moje povýšení bylo schváleno - o několik hodin dřív jsem si to přečetl ve večerních zprávách. To byl pátek. V sobotu jsme šli Karen, já, Vincent a jeho žena Maria společně na večeři, abychom to oslavili. Vincentovi nabídli místo v jednotce také, ale on odmítl.

"Špatný tah pro kariéru," řekl jsem a myslel jsem to jen zpola jako legraci. Předtím jsme prakticky neměli možnost si o tom promluvit; ve stimulovaném stavu se o takových tématech mluvit nedalo. "Protiterorismus je v kursu. Za deset let u téhle jednotky můžu odejít od policie a stát se nechutně přepláceným konzultantem nějaké nadnárodní společnosti." Zvláště se na mě podíval a řekl: "Asi nejsem tak ambiciózní." Potom vzal Marii za ruku a stiskl ji. Nebylo to nijak přehnané gesto, ale musel jsem na to pořád myslet.

V neděli ráno jsem se probudil časně a už jsem nedokázal znovu usnout. Vylezl jsem z postele. Karen vždycky vycítila, že jsem vzhůru, a vždycky se zdálo, že ji to znervózňovalo víc, než když jsem tam nebyl vůbec. Sedl jsem si do kuchyně a snažil jsem se dospět k nějakému rozhodnutí, ale byl jsem pouze čím dál rozčilenější a zmatenější. Nenáviděl jsem se, protože jsem ani na okamžik nepomyslel, že bych ji mohl vystavovat nebezpečí. Měli jsme to spolu probrat, ještě než jsem postup přijal - a přesto mi pouhá představa takového rozhovoru připadala obudná. Jak bych se jí mohl zeptat? Jak bych mohl uznat existenci jakéhokoli reálného nebezpečí a stejným dechem připustit, že s jejím svolením do toho přesto půjdu a tu práci vezmu? A kdybych si to raději prostě rozmyslel a odmítl to, aniž bych se s ní poradil, nakonec by ze mě důvod vytáhla - a nikdy by mi neodpustila, že jsem ji z rozhodování vyloučil.

Došel jsem k oknu a vyhlédl jsem do jasně ozářené ulice; připadalo mi, že co existuje Bublina, pouliční osvětlení je čím dál silnější. Kolem projeli dva cyklisté. Okenní tabule se roztržila směrem ven a já jsem vyletěl prázdným rámem za střepy.

Stimulační mody spontánně ožily.

Při dopadu na zem jsem se stočil do klubíčka a udělal kotoul; o to se postaral S4. Jednu nebo dvě sekundy jsem ležel na trávě, krvácel jsem a měl jsem vyražený dech. Slyšel jsem plameny za sebou, cítil jsem, že se mi zrychluje tep a kůže mi chladne, jak S1 uzavřel periferní oběh - řízená verze přirozené adrenalinové reakce - ale já jsem byl před tělesným rozrušením chráněn. Neměl jsem jinou volbu než zůstat analyticky klidný. Postavil jsem se a rozhlédl jsem se, abych zhodnotil situaci. Střešní tašky byly rozházené po trávníku; bomba musela být ve stropě, poblíž zadní části domu, pravděpodobně přímo nad ložnicí. Všiml jsem si pásu bublající, rosolovité látky, která klouzala po zbytcích vnitřních zdí a roznášela stěny modrého plamene.

Věděl jsem, že Karen je mrtvá. Ani zraněná, ani v nebezpečí. Neměla nic, co by ji před výbuchem chránilo, zemřela okamžitě.

Hodně jsem o tom od té doby přemýšlel a vždycky dojdou ke stejnému závěru: každý normální člověk by se v takové situaci rozběhl zpátky dovnitř, riskoval by život - v šoku, zmatený, nevěřící, udělal by tu nejnebezpečnější a nejmarňější věc, jakou si lze představit.

Jenže zombie skauta věděl, že se nedá nic dělat, a tak se jenom otočil a odešel.

A jelikož věděl, že mrtvým se pomoci nedá, obrátil svou pozornost na potřeby toho, kdo přežil.

3

Snažím se najít jediný přesvědčivý důvod, proč v tom Děti nemohou být zapleteny, a nedaří se mi to. Unášení duševně nemocných pacientů s vadou mozku sice nepatří k věci, které v minulosti dělali, ale o vhodné kandidáty nepochybně bude nouze - a kromě toho, že chybí faktický precedens, celý ten absurdní zločin skutečně má jejich nepopíratelný punc. Je také pravda, že v Novém Hong Kongu se aktivita Děti dosud neprojevila, což ovšem neznamená, že zde nemají buňku, bezpečný dům někde ve městě. Na to, aby Lauru propašovali, by čtyři nebo pět lidí úplně stačilo.

Chodím po pokoji, snažím se zůstat klidný. Cítím spíš rozhořčení než strach - jako by o tom klient měl vědět a měl mě hned na začátku varovat. Je to absurdní, ale je to tak: neplatí mě zas tak dobře, abych se zapletl s teroristy, a už vůbec ne s Děti. Sice mě neuznali za hodna toho, aby se mě pokusili připravit o život podruhé - zdá se, že tento přístup uplatňují vůči všem, kteří náhodou přežili, jako by odmítali uznat neúspěch - ale nemám v úmyslu jim svou existenci připomínat, natož jim poskytovat úplně nový důvod, aby mě znovu zařadili na svou černou listinu.

Zavolám na letiště; jedno letadlo odlétá v šest. Zarezervuji si letenku. Sbalím se. To všechno je záležitost několika minut. Potom se posadím na postel, zahledím se na kufr - a postupně se mi začne vracet smysl pro perspektivu.

Takže Laura byla počata v Den bubliny - nebo blízko. Jenže je to informace nebo šum? Bezpečnostní struktury po celém světě naprogramovaly počítače, aby se neúnavně pídily po tom, čím jsou Děti posedlé - data, numerologie, nebeské konjunkce, ad nauseam - a výsledek byl vždycky stejný: zahlcení soubory plnými nepravých korelací a nesmyslných shod okolností: terabyty smetí. Tak či onak, přibližně dvacet procent všeho může působit dojmem, že to má pro Děti potenciální význam. Zlomek tohoto množství, který je pravý, je nekonečně malý; v praxi má tato metoda

zhruba stejný přínos, jako podezírání každého, kdo má oči stejné barvy jako Marcus Duprey, z terorismu. Každý člen Děti, který by se o datu Lauřina početí dozvěděl, by jejímu únosu určitě připsal velký význam - ale brát to jako důkaz jejich spoluúčasti je absurdní. Otázka nezní: co to znamená pro Děti? Kdyby měly Děti hrát roli v každém zločinu na světě, v němž by našly nějaké kosmické znamení, musel by být počet Dupreyových stoupenců podhodnocen asi tak milionkrát.

Utéct by bylo smutné.

Jenže. Kromě peněz nemám co ztratit. Mohl bych dát přednost opatrnosti, mohl bych se případu vzdát, ať se děje, co se děje. Jistě, a mohl bych se přidat k lidem, kteří jsou násilnostmi páchanými Děti tak vystrašení, že se jako posedlí pídí ve svých životech po všech možných známkách ohrožení, zamykají se doma při každém výročí každé bezvýznamné fáze Dupreyova vlažného, bezkrevného mučednictví a uctívají tak svaté dny vlastního náboženství strachu.

Znovu si vybalím.

Do východu slunce není daleko. Jak se stává často, po bezesné noci mi zůstal zvláštní pocit jasnosti, pocit, jako bych se vymanil z běžného duševního cyklu, jako bych navázal zcela nový, hluboký vztah se světem. Spustím Šéfa, aby mou endokrinní soustavu sladil do normálního stavu, a iluze zanedlouho vyprchá.

Vedle efektních odhalení teroristické účasti na únosu vypadají informace, které jsem doposud shromáždil, beznadějně neurčitě. Ale někde začít musím - A Biomedical Development International je jediná firma na seznamu, která nemá očividný bezelstný důvod, aby kupovala skupinu medikamentů, jaké potřebuje Laura. A jestli BDI nemá žádné akcionáře, na které by se dalo zapůsobit, a hacking je příliš riskantní, budu muset použít přímější prostředky, abych zjistil, co přesně zkoumají.

Vytáhnu z kufru malou krabičku a zlehka ji otevřu. Uložený v hedvábném papíře, spí v ní komár.

Chybí mi speciální modus, který se k programování hmyzu používá, ale ve druhé části krabičky je ROM se staříčkým sekvenčním softwarem, který mi umožní to udělat, byť pomaleji. Vytáhnu čip a zapojím ho. Neviditelně září modulovaným infračerveným světlem. Biotechnicky vyrobené transeivrové buňky, rozptýlené v kůži na rukou a na obličejí, signál zachycují a demodulují. RedNet (NeuroComm, 1499 \$) přijímá nervové impulsy těchto buněk, dešifruje je a posílá je do vyrovnávací paměti.

Předám program von Neumannovi (Continental BioLogic, 3150 \$). Nervová struktura se k simulaci všestranně použitelného počítače příliš nehodí - proto potřeba specializovaných modů, fyzicky optimalizovaných pro své úkoly, namísto jediného, programovatelného "počítače v lebce". Jenže nikdo si nemůže dovolit koupit každý modus na trhu - a pravděpodobně by narušilo normální fungování mozku, kdyby člověk poroučel tolika neuronům. Proto, i když je to divné, je někdy jediným praktickým řešením natažení ROMu plného sekvenčního softwaru.

Culex explorator je čistě organický, ale silně modifikovaný, jak geneticky, tak po ukončení vývoje; většina genetických úprav směřuje jednoduše k tomu, aby dospělý jedinec hmyzu měl dost neuronů, které by nanomechanismy mohly přepsat - plus samozřejmě vlastní infračervené transeivry. V menu, které mám v hlavě, nastavím parametry chování, pět minut počkám, než je program zakóduje do jazyka komárových nervových schémat, potom dám nad krabičkou ruce k sobě, aby byl signál co nejsilnější, a napěchuji svá rozhodnutí do komárova maličkého mozku. Protokol RedNetu obsahuje nespočet vrstev chybových kontrol, ale stejně si nechám data přehrát kompletně zpět, abych se ujistil, že se operace podařila.

Když jdu na metro, ulice už zdaleka nejsou prázdné. Pouliční prodáváci občerstvení postávají u vozíků, z nichž stoupá pára, a zákazníci se kolem nich houfují, jako by vůbec neviděli lákavě nafotografovaná - ale chuťově prázdná - holografická lákadla prodejních automatů. Koupím si pytlík nudl a jím v chůzi. Míjejí mne elegantně oblečení vysocí úředníci, bankéři a datoví brokeri; lidé, kteří by klidně mohli pracovat doma, kteří by mohli všechno zařizovat uvnitř své lebky - a s pomocí modů by si dokonce mohli navolit, aby jim to bylo příjemné. Neochotně si přiznám, že mi pohled na tyto deštníky třímající infokraty, spěchající kolem a vyzařující svou důležitost, připadá jako utvrzení lidského ducha. Najednou ubude světla. Zvednu hlavu a spatřím dvě vrstvy rozvířených mraků, navzájem se honících po obloze. O několik sekund později jsem promočený na kůži.

Výzkumné a vývojové srdce Nového Hong Kongu leží dvacet kilometrů na západ od centra města. Z metra vyjdu do téměř pustého světa betonových budov táhnoucích se do dále všemi směry. Trávníky, do nichž jsou zasazeny, jsou tak dokonalé, že jestli jsou pravé, vyšlo by to nastejno, kdyby nebyly. Zdejší pocit volného prostoru působí téměř skandálně ve srovnání s davy a věžemi města; mnohé laboratoře a závody mají patnáct až dvacet podlaží, ale ulice jsou dost široké a pozemky dostatečně prostorné, aby architektura nevytýšňovala oblohu - naštěstí již opět modrou od obzoru k obzoru.

Zastavím se a vytřepu si Culexe z krabičky na dlaň; přichytí se na kůži. Zvednu jej k očím; s námahou rozeznám dvanáct datových chameleónů přichycených po stranách hrudi. Než znovu vykročím, stočím prsty do volné pěsti. Vyžaduje to jisté úsilí, jít, jako by se nic nedělo, když má člověk na dlani protibezpečnostní techniku v ceně dvaceti tisíc dolarů.

Labyrint připomínající oblast na sever od východu z metra nese všechny znaky toho, že ji kdysi tvořilo několik samostatných, s ohledem na sebe vybudovaných "vědeckých parků", které se od té doby rozlezy i do mezilehlého prostoru. Každý zřejmě měl vlastní plánovitou - byť bizarní - uliční síť, s vlastními symetriemi a hierarchiemi, a každému se do jisté míry podařilo toto uspořádání prosadit i za původní hranice, ale tam, kde se dvě nebo více nekompatibilních pojetí dostaly do konfliktu, se dá výsledek označit jedinečně za patologický. Samotné BDI se nachází na konci slepé ulice - což znemožňuje nonšalantní procházku před vstupem - ale celou oblast tvoří natolik vlásková spleť uliček na přerušených bočních větvích, že by se mi mělo podařit dostat se do blízkosti zadní části budovy, a přitom budít dojem, že mám namířeno někam úplně jinam.

Ulice jsou klidné; slyším dokonce ptačí zpěv. Jeden z projíždějících cyklistů se na mě podívá nechápavě; vypadá to, že

jsem široko daleko jediný chodec. Předčasně si připadám, jako někdo, kdo se ocitl na cizím pozemku. Ulice možná jsou veřejné, ale všechny vedou k malému počtu soukromých cílů. Je to nepravděpodobné, ale pokud by někdo zastavil a nabídl, že mi ukáže cestu, budu se muset co nejlépe snažit zahrát hloupého turistu, který se ztratil.

Konečně zahlédnu něco, co by podle mých odhadů mělo být BDI, šedobílá krabice ve vzdálenosti asi sta metrů, viditelná mezerou mezi Transgenetic Ecocontrol a Industriál Morphogenesis. Z tohoto úhlu sice nevidím žádný identifikační znak nebo logo, ale znovu si to zkontroluji s mapou, kterou mám v hlavě. Není pochyb o tom, že jsem našel správnou budovu.

Přistihnu se, jak mi bleskne hlavou: nepravděpodobná fasáda pro Děti propasti... a hlasitě se tomuto "uklidňujícímu" postřehu zasměju. Děti do toho nejsou zapleteny - a já nemám zapotřebí hledat záminky, abych tomu uvěřil. Největší "riziko", které mi ze strany BDI hrozí, je to, že se ukáže, že s únosem nemají vůbec nic společného.

Zkopíruji své zorné pole do obrazové vyrovnávací paměti Culexova programu. Budovu jasně vyznačím a pak tento poslední pokyn odešlu samotnému komárovi. Zvednu hlavu a rozevřu dlaň; komár okamžitě vzlétne, několikrát nade mnou zakrouží a potom zmizí.

Většinu dne strávím zkoumáním veřejně dostupných informací o vlastníkovi BDI, Wei Pchaj-lingovi. Svědomitě se proberu pětadvaceti lety zájmu zpravodajských sítí o jeho osobu - v průměru to dělá šest článků za rok - ale na nic pozoruhodného nenarazím. Jediná zpráva, která nesouvisí přímo s ekonomickým zpravodajstvím, je otevření nového křídla Muzea vědy v Novém Hong Kongu; Wei stál v čele konsorcia, které shánělo finance a článek cituje z jeho frázovitého projevu: "Budoucnost našich dětí závisí na stimulování jejich intelektu a představitosti od nejtělejšího věku..."

Uvědomím si, že Wei nemá zjevný podíl v žádné společnosti, která by byla dost stará, aby mohla Lauřin stav přivodit; je mu teprve málo přes padesát a zdá se, že raději zakládá nové podniky, než by se zabýval skupováním jiných. Což samozřejmě nedokazuje nic o klientech BDI.

Na sklonku odpoledne mi začne produktivní zábava docházet. Moje iracionální obavy z Děti se vynořují znovu a znovu; vím přesně, jak je zapudit, ale nechci to udělat. Zatím ne.

Zapnu holovizi uprostřed reklamy; zkusím jiné kanály, ale marně. Globální inzerenti nevyžadují žádné tajné dohody konkurenčních stanic (chraň bůh, aby vás něco takového napadlo); to jen všechny stanice zavedly praxi, která inzerentům umožňuje specifikovat časy, o které mají zájem, na setinu sekundy přesně. Mohl bych se přepnout z reálu a podívat se po něčem, co bych si stáhl, ale mám pocit, že to za to nestojí, když mi stejně nejde o nic jiného, než abych zabil čas.

Mladý muž říká: "-chybí smysl a směr? Axon má odpověď! Teď si můžete koupit cíle, které potřebujete! Rodinný život... úspěšná kariéra... materiální bohatství... sexuální uspokojení... umělecké vyjádření... duchovní osvícení." Při vyslovení každého výrazu se mu v pravé ruce zhmotní kostka obsahující příslušný výjev a on ji vyhodí do vzduchu, aby uvolnil místo další, až nakonec lehce žongluje se všemi šesti. "Více než dvacet let vám Axon pomáhá získat bohatství života. Teď vám můžeme pomoci, abyste je chtěli!"

Poté, co stihnu poslední polovinu nepochopitelného - ale po vizuální stránce úžasného - surrealistického thrilleru, holovizi vypnu a začnu přecházet o pokoji, čím dál nervóznější. Do schůzky s Culexem zbývají ještě čtyři hodiny. Proč snášet čtyři další hodiny nudy a neklidu? Kvůli masochistickému vzrušení z toho, jak trpím pravými lidskými emocemi? Do hajzlu s tím; užil jsem si svou dávku už dnes ráno a málem jsem případ zabalil.

Spustím S3.

Někdy je podtext uspokojení křiklavější než obvykle. Být stimulovaný je správné: rychlé, racionální, výkonné uvažování, bez rozptylování. Platí to všechno dokonale, byť je pro mne díky analytickému rozpoložení, které S3 podporuje, těžké mávnout rukou nad tím, že je tento postoj navozován svémocně. Prakticky každý modus, který mění osobnost, přináší axiomatické ujištění, že používat tento modus je správné. Kritické techniky tomu říkají propaganda ve vlastní prospěch; obhájci tvrdí, že je to jednoduše nutné opatření, které má zabránit potenciálně ochromujícímu konfliktu - jakási pojistka proti (obrazné) duševní imunitní reakci. V nestimulovaném stavu většinou zaujímám cynický postoj. Když jsem stimulovaný, uznávám, že nemám dostatečné informace ani kvalifikaci, abych tyto argumenty mohl přesvědčivě posoudit.

Deset minut strávím tím, že si o případu opakuji všechno, co zatím vím. Nic nového mne nenapadne, ale to mne nijak nepřekvapí. S3 eliminuje rušivé prvky a usnadňuje soustředění - a tím i rychlejší logické uvažování - ale neposkytuje žádný magický nárůst inteligence. Všechny ostatní stimulační módy poskytují různé služby: S1 umí upravit uživatelskou biochemii, S2 zdokonaluje zpracování smyslových vjemů, S4 je sada tělesných reflexů, S5 zlepšuje časový a prostorový odhad, S6 se stará o šifrování a komunikaci... ale S3 funguje převážně jako filtr, který ze všech přirozených možností, které mozek nabízí, vybírá optimální duševní rozpoložení a brání průniku takových způsobů uvažování, které považuje za nežádoucí.

Nezbývá mi, než čekat - a tak, neschopen se nudit, nerušen nesmyslnými obavami, čekám.

Vrátím se co nejbližší místu vypuštění, ale přesnost není nutná; komár mne najde podle pachu a kdyby přesně na tomtéž místě stál někdo cizí, vyhne se mu. Přistane mi na dlani, aby podal infračervené hlášení.

Akce byla úspěšná. Nejdřív si Culex našel vlastní cestu dovnitř a z budovy se musel někomu usadit na zádech a teď neměl problém s návratem. Uvnitř zaměřil stanoviště bezpečnostní služby, vysledoval svazek kabelů vedoucích ke stropu, našel si cestu do kabelovodu a rozmístil chameleóny. Pak se vydal na širší průzkum; software momentálně pracuje na pozadí a převádí data, která nashromáždil, do podoby podrobného plánu budovy. Nakonec se znovu sešel s chameleóny, kteří dešifrovali validační protokol signálu bezpečnostního systému a ohlásili, že po vyhodnocení všech třiceti pěti kabelů identifikovali dvanáct, jejichž prostřednictvím by se dala vytvořit využitelná soustava navazujících slepých míst.

Prohlédnu si eidetické snímky vytažené z komárova mozku a přepracované do podoby, z níž se nedá poznat, že mají původ ve složených očích. Žádná velká překvapení. Technici. Počítače. Různé vybavení pro biochemickou analýzu a syntézu. Ani stopa po pacientech upoutaných na lůžko - i když Laura už touto dobou klidně může chodit a já nemám ponětí, jak vypadá; možná jako zesnulá Chan Chsiu-lien, ale nespolehal bych na to.

Detaily obrazovek pracovních stanic ukazují vývojové diagramy laboratorních procesů, schémata proteinových molekul, řetězce DNA a aminokyselin... a několik neurálních map. Jenže mapy nejsou popsány tak, abych se něco dozvěděl - třeba ANDREWSOVÁ L. nebo STUDIE VROZENÉ VADY MOZKU Č. 1. Jen nicneříkající sériová čísla. Plán budovy je hotov; v duchu si ji projdu. Pět nadzemních podlaží, dvě podzemní; kanceláře, laboratoře, skladové místnosti; dva výtahy, dvě schodiště. Několik oblastí je označeno bledě modrou barvou, která znamená DATA CHYBÍ; jsou to místa, kam Culex nedokázal proniknout bez pomoci a nedostal příležitost se svézt. Zdaleka největší, o rozloze dvaceti metrů čtverečních, se nachází uprostřed druhého podzemního podlaží. Mohlo by to být něco speciálního - čistý pokoj, kryogenní sklad, radioizotopová laboratoř, prostor, kde se pracuje s nebezpečným biologickým materiálem; do takových míst by lidé vstupovali málo, většina práce by se dělala prostřednictvím dálkového ovládání. Jenže snímky ukazují pouze jednotvárnou bílou stěnu a neoznačené dveře; žádná výstraha před nebezpečným biologickým materiálem nebo radiací, vůbec žádné označení.

Chameleóni jsou předprogramováni na dvě hodiny ráno, to pro případ, že by se po skončení pracovní doby komár nemohl do budovy dostat - ale teď není důvod zůstat u tohoto harmonogramu; pošlu Culexe dovnitř, aby jim sdělil, že se mají aktivovat za sedm minut, v jedenáct padesát pět. Chameleóni jsou příliš malí na to, aby přijímali rádiové signály - což je nespíš jedině v pořádku; rádio je z hlediska bezpečnosti hodně mizerné.

Když se přiblížím k budově, předám plán S2, který jej nasadí na mé reálné vidění. Zorná pole bezpečnostních kamer a oblasti sledované detektory pohybu vydávají slabou červenou záři; svádí to k tomu, aby to člověk bral jako zviditelněné nebezpečí - jako by nějaký modus v hlavě dokázal magicky "vycítit" činnost každého bezpečnostního zařízení - ale ve skutečnosti to není nic víc než teoretická mapa, která může a nemusí být úplná a správná.

V 11:55:00 přehodím dvanáct míst z červené na černou - je to čistě věc víry. Nemám žádný důkaz, že tato slepá místa skutečně vznikla. Ale jestli ne, brzy to zjistím.

Obvodový plot je z ostnatého drátu a polní měřič mi říká, že v horních drátech je šedesát tisíc voltů - hluboko pod hranicí, na kterou stačí izolace mých rukavic a bot. Ostny vypadají zlověstně ostře, ale musely by být zakončené průmyslovými diamanty - a rotovat rychlostí několika tisíc otáček za minutu - aby to na kompozitní vlákna mých rukavic nějak zapůsobilo. Přehoupnu se na druhou stranu, slezu dolů a co nejtíšeji seskočím na zem; sousední detektory pohybu jsou nadále aktivní a já neznám jejich citlivost.

Prořizu okno v přízemí a vkloužnu do neosvětlené místnosti, nějaké laboratoře. S2 rychle upravuje můj zrak na maximální citlivost. Není to moc platné, ale Culexova mapa mi pomáhá vyhýbat se překážkám slušnou rychlostí.

Alespoň těm pevným; pokaždé, když mi přízračné "vidění" ukáže obrys židle nebo křesla, zpomalím a začnu hmatat, abych se ujistil o momentální poloze.

Také na chodbě je tma, ale při východu vidím červenou nedaleko po mé levici a další oblast, která je stále pod dohledem, vyházi na centimetr od dveří na schodiště. Ve chvíli, kdy se chystám vzít za kliku, si uvědomím, že zavírací mechanismus ve tvaru lokte je na hranici průniku do nebezpečné zóny; S5 jasně říká, že škvírou, kterou si mohu dovolit, nemám šanci se protáhnout. Sáhnu nahoru, rozlomím mechanismus v kloubu a pak obě bezvládné poloviny otočím tak, aby přiléhaly ke dveřím.

Sejdu do druhého suterénu. Chameleóni udělali maximum pro to, aby mi umožnili co nejširší přístup do každého patra, ale zdá se, že toto místo ani nebylo příliš chráněno. Jelikož v blízkosti nejsou žádné aktivní kamery, které by mohly zachytit rozptýlené světlo, troufnu si rozsvítit baterku, která drátovou kostru mého přízračného vidění doplní o podrobnosti. Jsou tu masivní zásobníky rozpouštědel a činidel, řada horizontálních mrazáků a centrifuga přiražená ke stěně. Je otevřená a vylézají z ní desky integrovaných obvodů, jako by ji opravovali nebo rozebírali.

Dostanu se k oblasti DATA CHYBÍ. Je to velká, čtvercová místnost, podivně zasazená doprostřed prostoru, který je jinak nerozdělený, a podle vzhledu - a pachu - to vypadá, že ji postavili teprve nedávno. Ale jestli je uvnitř Laura, proč by si s jejím ubytováním dávali takovou práci? Určitě ne proto, aby ji nenápadně ukryli; tohle účelově zbudované vězení, jestli je to opravdu ono, by sotva mohlo být nápadnější.

Obejdu místnost kolem dokola; dovnitř vedou pouze jedny dveře. Zámek není žádná velká překážka; chvíli ho zkouším a pak stačí jediný pečlivě směřovaný magnetický impuls, který v obvodu ovládacím odemykací mechanismus indukuje proud. Vytáhnu pistoli, otevřu dveře - a zjistím, že mám před očima další zeď, o dva až tři metry dál.

Opatrně projdu. Prostor mezi zdmi je prázdný, ale druhá stěna na koncích nepřiléhá až k té první. Než se vydám dál, zavřu za sebou dveře a umístím na horní stranu rámu malý alarm. Když dojdou na roh po moji pravé ruce, ukáže se, že obě stěny jsou soustředné; pokračuji dál a za dalším rohem najdu dveře ve vnitřní stěně. Zámek má stejný lacinou konstrukci jako ten první. Zajímalo by mě, jaký má tahle bizarní dispozice smysl, ale tím si budu moci lámat hlavu později; teď je důležité to, jestli je tady někde schovaná Laura nebo není.

Otevřu druhé dveře. Odpověď je ne, ale

Uvnitř je postel, neustlaná od doby, co v ní naposledy někdo spal, lůžkoviny jsou na jedné straně odhrnuté, nespíš od toho, jak tam někdo slezl. Záchod, umyvadlo, malý stůl a židle. Na protější stěně je nástěnná malba s motivem květin a ptáků, stejná jako v Lauřině pokoji u Hilgemanna.

Postel je ještě trochu teplá. Kamji mohli odvést, uprostřed noci? Možná nastaly komplikace a museli ji přestěhovat do nemocnice. Třicet sekund strávím prohledáváním místnosti, ale prakticky není co zkoumat; nástěnná malba však mluví za vše. Laura tady byla ještě před několika minutami, jsem si tím jistý; minul jsem se s ní jen díky špatnému načasování. A je možné, že je stále v budově. Někde nahoře, na půlnočním vyšetření mozku? Je možné, že v BDI se tak horlivě snaží

dokončit zakázku - ať obnáší cokoli - že pracuji nonstop.

Při odchodu z vnitřní místnosti málem zabočím doprava a vrátím se stejnou, nejkratší cestou ven - ale pak si to rozmyslím a rozhodnu se dokončit obchůzku mezerou.

Hned za rokem stojí nějaká žena, unaveně opřená o vycházkovou konstrukci. Vypadá přesně jako Chan Chsiu-lien. Zvedne ke mně oči a rozpláče se. Rychle k ní přistoupím a použiji paralytický nosní sprej. Ztratí vládu nad tělem; chytím ji v podpaží a položím si ji přes rameno. Tak jako tak to nepůjde hladce, ale ruce budu potřebovat volné.

Vycházková konstrukce je dobré znamení; sice ještě nebude úplně zotavená, ale určitě se s ní dá hýbat, aniž by jí to mohlo nějak víc ublížit. Jakmile ji dostanu ven z budovy, můžu zavolat záchranku - než vystřihnu díru v plotě.

Zbývají mi tři kroky ke druhým dveřím, když mužský hlas za mnou klidně řekne: "Neotáčejte se. Upust'te pistoli a baterku a odkopněte je pryč." Než domluví, ucítím, jak mi na temeni lebky vznikne malé, jasně ohraničené teplé místočko - infračervený laser na minimálním výkonu. Je to více než hmatatelné varování, že jsem na mušce: jestli je zbraň v automatickém režimu, rozptýl paprsku je monitorován a každý můj prudký pohyb by v několika mikrosekundách spustil impuls o vysoké intenzitě.

Poslechnu.

"Teď ji opatrně položte a pak dejte ruce na temeno hlavy."

Udělám to. Laser mne po celou dobu plynule sleduje.

Muž řekne něco kantonsky; spustím Déj, Vu, aby mi překládal. "Co s ním chceš udělat?"

Nějaká žena odpoví: "Zneškodním ho."

Muž anglicky řekne: "Prosím, ani se nepohněte."

Žena předstoupí přede mnou a zasune pistoli do pouzdra. Z kapsičky na opasku vedle pouzdra vytáhne malou injekční kapsli. Překročí Lauru a jednou rukou mě chytí za bradu - zpomalím tep - zasune mi jehlu do žíly po straně krku - přiškrtím proudění krve do oblasti - a pak kapsli zmáčkne.

Omezením oběhu získám nanejvýš několik sekund, ale mělo by to stačit, aby S1 vyhodnotil situaci. Jestli je to látka, kterou modus dokáže zneutralizovat, je čas něco udělat; pokud není v plánu mne zpomalit, až se pod vlivem drogy zhroutím, laser musí mít automatiku vypnutou. Kdybych předstíral ztrátu vědomí, zavrával, strhl ženu před sebe jako štít a vytrhl ji zbraň...

Jenže S1 nic nehlásí. Zkusím šknout prstem, ale nejde to. V dalším okamžiku ztratím vědomí.

4

Když se probudím, ležím na boku na betonové podlaze a jsem nahý. Ruce mě bolí, ale když jimi zkusím pohnout, stlačí mi zápěstí studený kov. Rozhlédnu se; jsem v malém, úzkém skladu osvětleném jediným vysokým oknem. Ruce mám za zády v železích připevněných k regálu zarovnanému laboratorním sklem, který se táhne podél celé stěny.

S5 ztratil přehled o mé poloze; vychází z kombinace vjemových vodítek, smyslu pro rovnováhu a propriocepce, která je přesná na milimetr, když je člověk při vědomí a pohybuje se po vlastních, ale je úplně k ničemu někomu, kdo byl uspán a někam otažen. Přesto tvrdí, že čas má správný: 15:21, 5. ledna. Hodiny několika ostatních modů souhlasí. Pochybuji, že by látka oblbнула všechny stejně. Za patnáct hodin mě mohli odvézt kamkoli na planetě... tedy kamkoli, kde je v 15:21 středoaustralského času odpoledne nebo dopoledne v půli, soudě podle světla. Opožděně mne napadne porozhlédnout se v plánu budovy, který mám v hlavě, po místnostech odpovídajících rozměrů a najdu po jedné v každém patře. Culex v žádné nezahlédl nic, co by stálo za vyfotografování, ale drátové skicy, které zaznamenával bez rozdílu, jsou dost podrobné, abych z nich poznal, že jsem ve čtvrtém patře.

Mám dvojce železka; jedna jsou provlečena šterbinou ve vertikální podpěře regálu. Regály nejsou ukotvené ke stěně, stačí, abych trochu přemístil váhu a sklo začne řinčet. Mohl bych zkusit zpracovat řetízek náramků o hranu otvoru, ale i kdybych nebyl pod dozorem, jediné, čeho bych pravděpodobně dosáhl, by byla skleněná lavina.

Fajn, jsem tady uvězněný. Tak s kým mám co do činění?

Ještě pořád je možné, že v BDI jsou přesně to, za co se vydávají: vědci provádějícími biomedicínský výzkum na zakázku. Kterým nedělá žádné problémy někoho unést. Najatí farmaceutickou firmou, jejíž produkt před třiatřiceti lety poškodil Lauru, in utero. Firma X by riskovala, kdyby do věci zatáhla někoho zvenčí, ale možná by to bylo menší riziko, než se pokusit vyřešit problém Laury vlastními silami. Firma X sice možná má spoustu oddaných zaměstnanců, ale pravděpodobně jen málo z nich jsou zločinci - zatímco BDI by se mohla právě na tuto věc specializovat.

Zní to všechno stále ještě uvěřitelně, třebaže seznam nevysvětleného se prodlužuje. Caseyova výpověď. Architektura suterénní místnosti. Laura bloudící mezerou mezi zdmi svého na zakázku vyrobeného vězení. To všechno ukazuje na alternativu, která by mohla vysvětlit všechno - a která nezní uvěřitelně ani trochu:

Laura od Hilgemanna skutečně unikla. Bez cizí pomoci. Dvakrát. Proto byla unesena: někdo se o tom dozvěděl, někdo, kdo se domníval, že by mohl jejího nadání využít. Proto ta místnost s dvojitými zdmi; test pro slabomyslného eskamotéra. Když jsem na ni narazil, byla v půlce cesty ke splnění toho testu.

Co minulou noc přivedlo ostrahu dolů? Zřejmě jsem spustil nějaký alarm - ale pokud chameleóni nezklamali, místnost nebyla sledována žádným zařízením napojeným na stanoviště ostrahy budovy. Jestli Lauru brali nikoli jako běžný bezpečnostní problém ale jako předmět experimentu, nebylo by překvapivé, kdyby byla monitorována úplně jiným systémem.

Proč BDI dělá neurální mapy? Nemá to nic společného s vyhodnocováním náchylnosti k vrozeným mozkovým vadám; snaží se identifikovat dráhy, které z Laury dělají něco, co tu od dob Houdiniho nebylo, protože doufají, že se jim podaří zašifrovat její schopnosti do modu. Proč ji propašovali jako mrtvolu a ne jako pasažéra s loutkovým modem? Protože jí nechtěli vrtat do mozku a riskovat, že zničí právě to, proč stojí za to ji unést.

Všechno to do sebe dokonale zapadá.

Jediná potíže je v tom, že to nedokážu strávit.

Jakou hypotetickou schopnost by Laura mohla mít, aby se dokázala dostat ven ze zamčených místností, bez jakýchkoli nástrojů? Předpokládat intuitivní chápání bezpečnostních zařízení je samo o sobě dost problematické - jenže co by někdo, jakkoli talentovaný, dokázal se zámek nebo s bezpečnostní kamerou, kdyby neměl nic než holé ruce? Dvě stě let výzkum říká, že telekineze neexistuje. Nepatrná elektromagnetická pole lidského těla - i kdyby se dala ovládat - jsou zhruba milionkrát slabší, než aby se dala nějak použít k otevření elektronického zámku. To nemůže změnit sebenáhodnější mozková vada - stejně jako nové přeprogramování nemůže počítač nadat schopností levitace.

Tak jak se dostala ven?

Ještě stále o tom přemýšlím, když se dveře otevrou. Mladý muž hodí na podlahu vedle mne ranec oblečení, potom vytáhne pistoli a dálkové ovládání, které namíří na pouta. Rychle aktivuji RedNet, v naději, že výměnu zachyťm. Pouta se uvolní, ale nezachyťm nic; použitá frekvence musí být mimo rozsah mých transceivrových buněk.

Muž stojí ve dveřích a míří na mne pistolí. "Prosím, oblékněte se." Poznám hlas ze včerejší noci. Na tváři má věčný výraz, beze stopy samolibosti nebo boječtivosti; určitě má vlastní módy pro optimalizaci chování.

Šaty jsou úplně nové a padnou dokonale. S3 vetuje cokoli jiného než stoický přístup ke ztrátě veškerého vybavení, které jsem měl schované v tajných kapsách; přesto krátce po obléknutí některá část mého mozku vyše zbytečné varování, že chybí obvyklý inventář uklidňujících boulí.

"Nasadte si jedny pouta. Za zády."

Když to udělám, zaváže mi oči. Potom mne vyvede z místnosti. Jde vedle mne, jednou rukou svírá řetízek pout a druhou mi drží pistoli ze strany hrudi.

Cestou slyším málo; útržky rozhovoru v kantonštině a angličtině, míjející kroky na koberci, v dálce tiché bzučení techniky. Zachyťm slabý pach organických rozpouštědel. S5 přesně sleduje moji polohu, bez záruky. Když se zastavíme, jsem zatlačen do křesla a pistole se přesune na můj spánek.

Nějaká žena bez úvodu řekne: "Kdo si vás najal?" Je několik kroků daleko, otočená čelem ke mně.

"Nevím."

Povzdechne si. "Čeho chcete dosáhnout? Myslíte si, že na vás budeme zkoušet všechny technické finty? Drogy pravdy, módy pravdy, neurální mapy - jen proto, abychom získali vzpomínky, které mohly a nemusely být zfalšovány nebo vymazány? Jestli si myslíte, že získáváte čas, pak se mýlíte. Nemám nejmenší zájem utrácet statisíce dolarů za to, abych se šťourala ve vašem mozku. Jestli nám řeknete pravdu a vaše historka se potvrdí, budeme shovívaví. Ale pokud nebudete spolupracovat, tady a teď, zabijeme vás. Tady a teď."

Je klidná, ale ne zásluhou módu; její tón nevrlé blahosklonnosti zní jako neúspěšný pokus o citově nezabarvené zastrašování. Což nemusí nutně znamenat, že blufuje.

"Říkám vám pravdu. Nevím, kdo je můj klient; byl jsem najat anonymně."

"A nedokázal jste tou anonymitou proniknout?"

"Nepatřilo k mé práci se o to snažit."

"Jistě. Ale určitě jste si vytvořil nějakou pracovní hypotézu. Koho podezíráte?"

"Někoho, kdo si myslel, že Laura byla unesena omylem. Někoho, kdo měl strach, že skutečným cílem je jejich příbuzný u Hilgemanna."

"Koho konkrétně?"

"Nenašel jsem žádného pravděpodobného kandidáta. Ať to byl kdokoli, dal si záležet, aby rodinnou vazbu skryl. Celá konstrukce, že únosci mohli vzít špatnou osobu, by měla smysl jen v případě někoho, kdo si dal hodně záležet, aby utajil totožnost svého příbuzného. Nepátral jsem po tom. Měl jsem jiné věci na práci."

Zaváhá a potom odpověď uzná. "Jak se vám podařilo vystopovat Lauru až k nám?"

Podrobně vysvětlím rentgenové snímky nákladu a záznamy dodavatelů léčiv.

"A kdo další o tom všem ví?"

Kdybych si důvěrníka vymyslel, snadno by si zjistili, že je fiktivní. Mohl bych tvrdit, že mám software, který běží ve veřejné síti, zamaskovaný a dobře chráněný, připravený všechno oznámit policii NHK, pokud zmizím - jenže to by žádná velká hrozba nebyla. Kdybych měl dostatečný důkaz, kterým bych přesvědčil policii, šel bych s ním za nimi hned a odpustil bych si vloupání dovnitř.

"Nikdo."

"Jak jste se dostal do budovy?"

Opět nemám lhaním co získat. Určitě si už většinu detailů dali dohromady sami; když potvrdím, co již vědí, může mi to jediné pomoci působit důvěryhodněji.

"Co víte o práci, kterou tady děláme?"

"Jenom to, co stojí v inzerátech. Biologický výzkum na zakázku."

"Tak proč podle vás máme zájem o Lauru Andrewsovou?"

"Nepodařilo se mi na to přijít."

"Určitě nějakou teorii máte."

"Teď už žádnu." Existují speciální módy pro přesvědčivé lhaní - pro dosažení takových reakcí z hlediska hlasového napětí, teploty kůže, tepu a tak dál, jaké má normální člověk, který přesvědčivě mluví pravdu - ale žádný takový nepotřebuji; zásluhou S3 jsou všechny tyto varianty naprosto neprůchodné. "Nic, co by bylo podloženo fakty."

"Vážně ne?"

O nepravděpodobná vysvětlení, jimiž bych mohl podpořit svou nevědomost, nemám nouzi; vyličím každou, jakkoli kulhavou hypotézu, která mi za posledních osm dní prošla hlavou - kromě firmy X s žalobou kvůli vrozeným poškozením a Laury coby eskamotérky. Málem zajdu tak daleko, že se zmíním o svém strachu z účasti Děti, ale včas se

zarazím; teď mi to připadá natolik směšné, že by to určitě vyznělo jako evidentní lež.

Když konečně zmlknu, žena řekne: "Dobrá" - ale ne mně. Můj hlídač oddálí pistoli od mé hlavy, ale z křesla mne nezvedne a já si najednou uvědomím, co přijde teď. Na kratičký okamžik propadnu čirému zoufalství - většinu času jsem v bezvědomí a ve zbytku mám zavázané oči; jak mám v takovém stavu na něco přijít? - než S3 tento neproduktivní sentiment potlačí. Jehla zajede do žíly a látka vnikne do mého krevního oběhu. Nebráním se jí; nemá to smysl.

Probudím se na posteli, dokonce bez pout. Rozhlédnu se; nacházím se v malém, téměř prázdném bytě. Na židli v koutě pokoje sedí muž, kterého jsem ještě neviděl, a s prázdným výrazem mě sleduje, pistoli položenou na klíně. Zdola, možná o nějakých patnáct nebo dvacet pater níž, slyším zvuky ulice. Je sedm čtyřicet sedm, 6. ledna.

Vstanu a zamířím do koupelny. Strážný neudělá žádný pohyb, kterým by mne chtěl zastavit. Uvnitř je záchod, sprcha, umyvadlo; okno, které se nedá otevřít, s plochou nějakých třiceti centimetrů čtverečních a tabulkou podobanou tak, že přes ni není zřetelně vidět; ventilační mřížka na stropě, ve srovnání s oknem poloviční. Vymočím se, potom si umyju ruce a obličej. Nechám vodu puštěnou a rychle místnost prohledám, ale není tam nic, co by bylo alespoň vzdáleně použitelné jako zbraň.

Zbytek bytu tvoří jediná místnost s kuchyňským koutem; malá lednička, vypnutá ze zásuvky, s pootevřenými dvířky; mikrovlnka a vařič zabudované do horní strany kuchyňské linky. Nad umyvadlem je okno, zakryté zavřenými benátskými okenicemi. Vykročím k tomuto prostoru, ale hlídač řekne: "Tam nic nepotřebujete. Snídaně je na cestě."

Přikývnu a otočím se. Přecházím vedle postele sem a tam, abych si protáhl ztuhlé svaly.

Krátko poté přijde další muž s lepenkovou krabicí, v níž je rychlé občerstvení několika druhů a káva. Najím se vsedě na posteli. Hlídač se nepřidá a moje pokusy o rozhovor ignoruje. Pohybuje očima jen tehdy, aby mne sledoval, takže to chvílemi vypadá, skoro jako by ho zmohla apatie, ale já vím přesně, jak je ve skutečnosti ostražitý; strávil jsem dost dvanáctihodinových služeb v podobném stavu. Když vám modus zajišťuje bdělost, jste doslova neschopní čehokoli jiného; nuda, nesoustředěnost a netrpělivost se jednoduše stanou nedostupnými způsoby myšlení. V nestimulovaném stavu můžu vtípkovat o zombicích - ale ve stimulovaném stavu nepochybuji o tom, že právě zde spočívá opravdová síla neurotehnologií: nikoli ve vytváření nových, exotických duševních stavů, nýbrž ve vědomém, záměrném omezení možností, v zaostření a posílení vlastní volby.

Zpola očekávám, že mne znovu uspí, hned jak dojím, ale nestane se to. Nezkouším štěstí; lehnu si na postel a civím do stropu jako ukázkový vězeň, kterého není třeba omezovat. Nemám v úmyslu dělat svým věznitelům sebemenší potíže, dokud nebudu mít podstatně lepší vyhlídky, že mi to bude k něčemu dobré.

A pokud se taková příležitost nenaskytne?

Co se stane, když se mi nepodaří utéct?

Zabít mne by bylo v mnoha ohledech nejjednodušší. Ale jaké jsou další možnosti? Co by mohl obnášet příslib shovívavosti od ženy, která mne vyslýchala - když zkusím spekulovat, že znamenal vůbec něco?

Možná výmaz paměti. Nešetný. Jestli v BDI nejsou ochotni utratit balík za zmapování mého mozku, aby získali informace pro vlastní prospěch, sotva to udělají z ohledu na integritu mé osobnosti. Přirozená lidská paměť neměla důvod se se vyvinout tak, aby se proces dal jednoduše obrátit; eliminace konkrétního úseku poznání při zachování neporušenosti všeho ostatního je obrovské výpočetní sousto. Jediný způsob, jak to zařídit levně, je udělat široký zásek.

Mrtvý, vymazaný nebo volný. V pořadí podle klesající pravděpodobnosti. Tak jak bych mohl vyhlídky změnit? Jak mohu doufat, že najdu - nebo vymyslím - důvod, aby mne věznitel nechal živého a nedotčeného, když stále nevím, kdo jsou a co dělají? A jak mohu doufat, že to zjistím, když nemám jak shromažďovat data?

Pořád mám v hlavě Culexovy snímky. Znovu je projdu, jeden po druhém, pro případ, že by mi uniklo něco důležitého. Všechny snímky monitorů pracovních stanic jsou nabitě informacemi - jenže řetězce DNA, proteinové modely a neurální mapy mi mnoho neříkají. Umím je "přečíst" - v tom smyslu, že dítě dovede přehláskovat po jednotlivých písmenech i nejsložitější text - ale nemám šanci rozeznat žádnou ze zobrazených struktur, natož vydedukovat něco, co se týká jejich fungování nebo kontextu.

Znovu dostanu najist. Hlídači se vymění. Několik hodin přehrabuji fakta, ale z nesrovnalostí nic nového nevykrystalizuje. Útek zůstává stejně nepravděpodobný jako předtím. Vrhout se na hlídače by byla sebevražda; pravděpodobnost, že bych se zabil, kdybych proskočil oknem a spadl na ulici, je nepatrně nižší - až na to, že nejspíš bych byl zastřelený dřív, než bych se dostal do půlky pokoje.

Jak možnosti ubývá, zdá se, že S3 mě vtahuje hlouběji a hlouběji do stavu netečnosti. Chce, abych získal víc dat - ale ví, že nemohu. Chce, abych se soustředil na možné strategie přežití - ale uznává, že žádné neexistují. Co si počne, až vyloučí všechny své cíle, až zjistí, že všechna jeho složitá optimalizační kritéria jsou k ničemu? Vypne se? Rozloučí se? Nechá mě, abych si ze stejně beznadějných možností vybral sám?

Když se přiblíží večer, do místnosti vejde muž, který mne včera vedl k výsledku. Hodí na postel pouta.

"Nasaďte si je. Za zády."

Co teď? Další výsledek? Vstanu a seberu pouta. Druhý hlídač mi namíří zbraň na čelo a přepne ji na automatiku.

"Kam mne vedete?"

Nikdo neodpoví. Zaváhám a pak si pouta nasadím. První muž ke mně přistoupí a vytáhne injekční kapsli. Už mi to všechno připadá, skoro jako bych to znal.

Jo. Zaběhaný postup. Není se čeho bát. Jak lépe to udělat? Kapsle má stejnou bledě modrou barvu jako předtím, ale označení zakrývá jeho ruka.

"Nemůžete mi říct, kam jedu?"

Ignoruje mne a vytáhne kapsli z pouzdra. Podívá se přímo na mě - jenže mody, které má, ho okrájely tak, že jeho oči nemají co prozradit.

"Jenom bych _"

Přiloží mi dva prsty na krk a natáhne kůži. "Chci znovu mluvit s vaší šéfkou," řeknu vyrovnaně. "Něco jsem jí neřekl. Něco důležitého, co musím vysvětlit."

Žádná reakce. Zbraň je stále v automatickém režimu; když se vzepřu, mám jisté, že bude po mně. Jehla se vpíchne. Nezbyvá nic než čekat.

Otevřu oči, přivřu oči před zářivým stropem a potom se rozhlédnu. Ani mě nepřestěhovali. Ale jsem nestimulovaný. Je 16:03, 7. ledna. Hlídačovo křeslo, stále na svém místě, je prázdné.

Chvilí ležím naprosto nehnutě, připadám si otupělý a dezorientovaný. Když se pokusím postavit, zjistím, že jsem slabší, než jsem si myslel; sednu si na kraj postele, s hlavou na kolenou, a snažím se uspořádat si myšlenky.

Proběhne mnou vlna ryzí, dusivé klaustrofobie. Klidně bych zemřel jako poslušný robůtek. To je na tom nejhorší: jak klidně jsme se smířil se ztrátou naděje, zúžením možností, s každým krokem. Do prdele, i hrob bych si sám vykopal, kdyby mi řekli.

Jenže neřekli. Tak proč jsem ještě naživu? Proč mě uspali? Jestli si hráli s mou pamětí, udělali to tak, že není nic poznat - nepravděpodobné, že by to dokázali za den. (Jenže třeba tím strávili rok a všechno, co mě přesvědčuje o něčem jiném, je výmysl.)

Když se dveře otevřou, zvednu hlavu. Vejde hlídač, který mi dal injekci včera; je ozbrojený, ale zbraň má schovanou v pouzdře, jako by věděl, v jakém stavu mě najde. Třeba mi stimulační mody rozpustili. Zeptám se na S3; stále existuje. Málem jej spustím.

Něco mi hodí. Ani se nepokusím to chytit; přistane mi to u nohou. Magnetický klíč.

"To je od předních dveří," řekne. Vytřeštím na něho oči. Vypadá téměř rozpačitě; nevím, s jakými behaviorálními mody jsem ho viděl předtím, ale řekl bych, že teď jsou vypnuté. Vezme židli z kouta pokoje, postaví ji vedle postele a pak se posadí proti mně.

"Zachovejte klid, prosím. Jmenuji se Chuang Čching. Musím vám něco říct."

"Prosím?" Začínám si myslet, že odpověď znám. A znovu mě napadne, jestli bych se neměl stimulovat - abych utlumil ten nápor, abych neupadl do šoku - ale pak pochopím, že je to nejspíš zbytečné.

Unaveně řekne: "Sbor vás přijal do svých řad."

"Sbor." To slovo mi tančí hlavou, mačká knoflíky a přehazuje páčky. Na okamžik spatřím celé toto novotou zářící soustrojí v plné kráse: dokonale vykreslené, samostatné a srozumitelné - ale může to být jen klam, vedlejší účinek, porucha. V každém případě o chvíli později pochopení (nebo fata morgána) mizí a já bych nebyl schopen vyličit podrobnosti toho, co se se mnou dělo, o nic lépe, než bych dokázal sebepozorováním stanovit, které neurony mají na svědomí pohyby mých střev nebo tlukot srdce.

"Není vám nic?"

"Ne, jsem v pořádku." A je to pravda, jsem. Cítím jakousi abstraktní hrůzu a vzdálené, téměř hrané rozhořčení - ale obrovská úleva, že konečně znám svůj osud a chápu jeho smysl, obojí převáží.

Tak tohle mysleli tou shovívavostí. Jsem naživu. Má paměť je neporušená. O nic jsem nepřišel - ale byl jsem o něco obohacen.

Nemám ponětí, co je to Sbor - vím jen, že je to nejdůležitější věc v mém životě.

DRUHÁ ČÁST

5

Když Chuang odejde, několik minut přecházím po bytě a v duchu si dělám seznam věcí, které potřebuji koupit.

Oblečení, které jsem měl na sobě, když jsem se do BDI vloupal, bylo zničeno, ale peněženku mi vrátili nedotčenou.

Potom si vzpomenu, že mám ještě oblečení ve svém pokoji v Renaissance - a že mi tam pořád nabíhá účet. Zastrčím klíč od předních dveří do kapsy, seběhnu po schodech, na ulici najdu tabulku se jménem a zorientuji se. Jsem jen několik kilometrů jižně od hotelu, a tak jdu pěšky.

Nedokážu se ubránit myšlenkám na to, co bych teď dělal, kdyby mé staré priority stále měly navrch - a nový modus nedělá nic, čím by tyto spekulace cenzuroval. Hlavou mi bezděčně probíhají různé scénáře; absurdní představy o tom, jak s heroickým vynaložením vůle modus "potlačím" na dostatečně dlouho, abych se odevzdal do rukou nějakého neurotechnika, který by mne mohl osvobodit. Nepochybuji o tom, že to je to, co bych "byl býval" chtěl - ale jsem si stejně jistý, že teď to nechci. Je to rozčilující rozdílnost, ale nijak neznámá; nově nastolené cíle mě hryžou jako neodbytné ale falešné výčitky svědomí.

Vlhkost je dusivá a ulice jsou ucpané lidmi; kličkují davy sobotní noci s jakousi mechanickou vytrvalostí. Těsně minu gang nějakých šedesáti nebo více teenagerů obou pohlaví, kteří mají všichni stejné pošklebující se obličej, vymodelované podle téže kultovní videohvězdy, všichni mají stejné třeptivé, světélkující tetování, opakující v dokonalé synchronizaci tentýž cyklus psychedelických motivů. Nechtějí dělat potíže, řekne mi Děj, Vu. Chtějí jen být vidět.

Když dojdou do hotelu, nemám důvod se tam zdržovat. Rychle si sbalím a uvolním pokoj. Na zpáteční cestě to vezmu oklikou kolem letiště; vlastně ani nevím proč. Částečně jsem zvědavý, jestli mě monitorují nebo sledují, zajímá mě, do jaké míry mi teď BDI věří. Napadne mě napochodovat do terminálu pro cestující a koupit si letenku, jen abych zjistil, jestli mi v tom někdo zabrání, ale pak mi to přijde jako dětinskost a jdu dál.

Stále tak trochu čekám, že něco uslyším nebo uvidím, i když dobře vím, že takové hrubé způsoby se už nepoužívají. Věrnostní mody člověku nenašeptávají do lebky žádnou propagandu. Nebombardují ho obrazy objektu zbožnění při současně stimulaci center rozkoše, ani ho nemrzačí bolestí a nevolností, pokud se odchýlí od správného uvažování. Nezatemňují mu myšlení blaženou euforií ani horečným nadšením; ani ho nesvedou k tomu, aby přijal za vlastní nějakou pomýlenou ale elegantní sofistiku. Žádné vymývání mozku, žádné zpracovávání, žádné přesvědčování.

Věrnostní modus není činitelem změny; je to koncový produkt, fiat accompli. Nikoli příčina víry, ale samotná víra, zhmotnělá víra - nebo spíš hmota přeměněná ve víru.

Dotčené neurony jsou navíc "pevně zapojeny", další změna je jim fyzicky znemožněna. Víra je nezvratná.

Nedokážu se rozhodnout, jestli fakt, že to vím, umocňuje bizarnost mého stavu nebo naopak. Modus mi nijak nebrání přemýšlet o účincích, které má; zřejmě se má za to, že výhody plynoucí z toho, že mohu pochopit, co se stalo, převáží nad rozporem mezi upřímností mých pocitů a tím, že znám jejich původ. Ostatně, kdybych neměl vůbec ponětí, proč se na Sbor takto dívám, pravděpodobně bych se zbláznil, jak bych se na to snažil přijít. Modus by se určitě dal zkonstruovat tak, aby se ukryl a podnikl opatření, která mi zabrání být jen přemýšlet, co se to se mnou stalo - ale mohlo by být obtížné zajistit, aby taková cenzura neměla trhliny, aniž by bylo nutné z uživatele srazit do stavu blízkého se idiotii. Místo toho mi ponechali rozum a paměť nedotčené (pokud to mohu posoudit), nechali mne, abych si sám našel způsob, jak se vyrovnat se situací.

Chuang mi vysvětlil, že Sbor je mezinárodní svazek výzkumných týmů. BDI je vůdčím členem tohoto svazku. Práce, kterou dělají, je průkopnická - a já mám svým malým podílem přispívat k tomu, aby mohla pokračovat. Stále jsem z mírného šoku trochu otupělý, ale jak to polevuje, začínám si uvědomovat, jak mne tato vyhlídka vzrušuje. Sbor pro mne je důležitý a skutečnost, že spíš než tradičnější důvody na tom mají zásluhu nanomechanismy, které mi předělaly část mozku, tomu nijak neubírá na pravdivosti.

Jistě, vrtat lidem do mozku proti jejich vůli je odpuzivé - z obecného pohledu - ale v zájmu něčeho tak životně důležitého, jako je bezpečí Sboru, to bylo plně oprávněné. Ano, ještě před čtyřicetihodinami jsem možná viděl v BDI své protivníky - ale rozhodně to nebyl úhelový kámen mé identity. Jsem stejná osoba, jako jsem byl vždycky - s novým zaměstnáním a novou loajalitou, to je všechno.

Zastavím se na jídlo v malé, zaplněné jídelně, mimo jiné také proto, abych přišel na jiné myšlenky. Zjistuji, že čím déle si odpustím marné pitvání své situace, tím lepší z ní mám pocit. Budu pracovat pro Sbor! Co víc bych mohl chtít? Možná to nakonec je zpracovávání - modus mě odměňuje za správný přístup - ale nemyslím si to. Určitě je to nejpřirozenější lidská reakce, že člověka unaví analyzovat důvody ke štěstí.

Když se vrátím do bytu, je krátce po půlnoci. "Řekni mi, jsi zamilovaný?" ozve se Karen. "Nebo máš náboženství?" Pošlu ji pryč.

Ale když pak ležím ve tmě, neubráním se tomu, abych si to všechno nezkusil ještě jednou probrat:

Věrnostní mody jsou nechutné - jenže Sbor dělá důležitou práci, museli se chránit, a ani já bych to jinak nechtěl.

Proč si myslím, že jejich práce je důležitá, když ani nevím, co to je? Díky věrnostnímu modu, samozřejmě.

Vím, že pocity, které mám, mi byly navozeny fyzicky, ale to jim nijak neubírá na síle. Částečně mi to přijde jako paradox, částečně mi to přijde jako jasná věc. Mohu o tomto rozporu přemýšlet tak dlouho, dokud se z toho nezblázním - nebo mi nezačne připadat naprosto nezajímavý - ale nemohu udělat nic, čím bych to změnil.

A já nevěřím, že se zblázním. Žil jsem s S3. Žil jsem s Karen. Nikdy jsem neměl modus, který by mi někdo vnutil, ale princip je stejný. Hluboko v nitru jsem se určitě už dávno smířil s tím, že moje emoce, moje touhy a moje hodnoty jsou tou nejanatomičtější věcí. Na této úrovni nejsou žádné paradoxy, žádné rozpory, vůbec žádné problémy. Vnitřek mé lebky byl přeskupen; to vysvětluje všechno.

A ve světě tužeb a hodnot? Chci sloužit Sboru víc, než jsem kdy dřív chtěl cokoli jiného. Stačí, abych našel způsob, jak to sloučit se svým chápáním toho, kým jsem.

Chuang se ráno vrátí, aby mi pomohl se zařizováním. Jakmile mi BDI dělá ručitele, přistěhování je pouhá formalita.

Domluví si, aby mi stěhováci zabalili obsah mého bytu v Perthu a poslali mi jej lodí. Je otázkou několika sekund změnit národnost mých bankovních účtů a základní fyzickou adresu mého komunikačního čísla.

Klient mi má zavolat dvanáctého, kvůli pravidelnému dvoutýdennímu hlášení. Nahraju do Noční ústředny vzkaz - který se má spustit heslem přiděleným při našem prvním kontaktu (modus je zná, ale já ne) - v němž říkám, že jsem z případu odstoupil v důsledku zdravotních problémů a žádám číslo účtu, na který bych mohl poslat zpátky svůj honorář.

Jak dávám do pořádku svůj starý život, ukazuje se mi čím dál jasněji, o kolik je logičtější, že mě přibrali, místo aby mě zabili. Odpadá tak mrtvola, které by se museli zbavit, datová stopa, kterou by museli vymazat, a policejní vyšetřování, které by museli svést na špatnou stopu. Jediný podvod, který je třeba, spočívá v několika nevinných lžích - a co víc by mohl při dokonalém zločinu někdo chtít, než upřímnou spolupráci obětí?

Odpoledne mne Chuang provede po BDI.

Zaměstnanců je asi sto, většinou vědci a technici. O organizační strukturu se však dozvím jen málo. Čchen Ja-pching (žena, jež mne vyslyšela) má na starosti bezpečnost, ale kromě toho má řadu administrativních a vědeckých povinností; oficiálně se její funkce jmenuje manažer podpůrných služeb. Vyslechne mne ještě jednou - tentokrát beze zbraně u hlavy - a zdá se, že ji zklame, když se má historika prakticky nezmění. Jediná lež, k níž se mohu přiznat, je spekulace o důvodech únosu - a když vyličím dvě teorie, které jsem si předtím nechal pro sebe, nedá nijak znát, jak blízko pravdě jsem se případně dostal. Spolknu zklamání; Sbor je pro mne vším a já o něm chci vědět všechno - ale chápu, že si budu muset jejich důvěru zasloužit, nehledě na věrnostní modus.

Později mi ukáže jakýsi propagační materiál k nejmodernějším zdokonalením, která údajně zajistí, aby byl jejich bezpečnostní systém nenapadnutelný chameleóny. Což o to, vyvedený je moc hezky, ale já ji co nejšetněji sdělím, že pro nejnovější typ chameleónů, kteří mají být k dispozici na konci měsíce, budou všechna taková nákladná vylepšení zastaralá. A přestože ji nemohu přímo zanést na seznam, na který výrobci chameleónů rozesílají reklamy - prověřuji si žadatele velice důkladně - slíbím jí, že ji budu předávat veškeré další informace, jakmile se ke mně dostanou.

Vlastní ostrahu tvoří čtyři lidé, s nimiž se všemi jsem se již setkal. Kromě Chuanga Čchinga je to Lee Soh Lung (která mne uspala v suterénu), Jang Wenli a Liou Chua (který mne hlídal v mém bytě). Lee, služebně nejvyšší, je zodpovědná za podrobnosti každodenního provozu; oficiálně mne zasvětil do pracovních úkolů. Ve službě, která je nepřetržitá,

čtyřicet hodin denně, sedm dní týdnů, jsou vždy dva strážníci; teď, když je nás pět, bude jedna směna trvat devět hodin a třicet šest minut. Mám službu již dnes v noci, od 19:12 do 4:48.

Vpoledne zavolám svým rodičům, kteří cestují po Evropě; zastihnu je v Postupimi. Rádi slyší, že jsem si konečně našel stálé zaměstnání. Pokud jde o to, že jsem se odstěhoval na sever, proč ne? "V NHK je spousta příležitostí, ne?" prohlásí neurčitě matka. V Německu prý začíná být nepříjemně - Saská fronta za nezávislost už zase vyhazuje do vzduchu vlaky.

Do půlnoci se mnou má službu Chuang. Jsem ve službě stimulovaný; všichni čtyři moji kolegové mají Hlídku což je v podstatě komerční ekvivalent S3. (Dál nevyzvídam; i když jsem zvědavý, případně mi netaktní se ptát, jestli ještě někdo má věrnostní modus.) Kromě náhodných obchůzek po budově a areálu - od mého vniknutí zintenzívněných, podle toho, co říká Chuang - nemáme téměř co na práci; dokonce i záběry bezpečnostních kamer vyhodnocuje software. Naše přítomnost zdaleka není zbytečná - oně noci by mi žádný počítač nemohl zabránit, abych s Laurou uprchl z budovy - jenže potenciální nepostradatelnost ještě člověka nezabaví. Dobu, kdy nejsme na obchůzce, trávíme tím, že hrajeme karty nebo šachy; není to třeba, protože naše mody nudě brání, ale Chuang - o patnáct let mladší než já - má v některých ohledech staromódní názory. "Když něco děláš, jsi ostražitější. Kromě toho, strávit půlku života v hlídkovém transu je jako žít o polovinu déle."

V noci pracují i jiní zaměstnanci, ale příliš s nimi do styku nepřijde. V jedné věci jsem měl pravdu: Lauřina místnost je monitorována samostatně a členové týmu, který ji zkoumá, jsou ve službě nonstop. Mají pro sebe půlku patra nacpanou výpočetní technikou. Několik lidí Chuanga pozdraví, když procházíme, ale většina nás ignoruje. Zalétnu pohledem na obrazovky pracovních stanic; některé ukazují neutrální mapy, některé jsou hustě pokryty vzorci; na jedné je zobrazeno schéma místnosti v suterénu - na okamžik, než uživatel přejde na jiný úkol. Napadne mne, jak by to asi dopadlo, kdyby Culex zachytil tento obraz - ale nemá smysl o tom přemýšlet.

O půlnoci Chuanga vystřídá Lee. Ve srovnání s ním je málomluvná a S3 na to zareaguje tím, že mě stlačí hlouběji do hlídkového režimu. Neztratím pojem o plynutí času; pouze se mě nedotýká. Když přijde Jang, aby mne vystřídal, není to pro mne překvapení ani úleva; necítím vůbec nic.

Cestou ke stanici metra tlumím stimulaci. Když se zábrany vyvolané S3 rozplynou, na okamžik ztratím orientaci a zastavím se, abych se rozhlédl po okolí: prázdné, křivolaké ulice; nízké betonové laboratoře a továrny; šedá předjití obloha. Vzduch je chladivý a voňavý. Přistihnu se, že se chvěju radostí.

Můj klient zavolá dvanáctého, podle očekávání, ale žádný vzkaz nenechá; možná je příliš paranoidní na to, aby chtěl vrátit peníze, ze strachu, že bude transakce vysledována - přestože riziko je jen nepatrně větší než to, které podstoupil, když mi zaplatil.

Dovezou mi nábytek. Můj trvalý pobyt je potvrzen. Ve volném čase začnu objevovat město - podle mapy, kterou má Děj, Vu, ale s vypnutým turistickým výkladem. Nezajímá mě vyhledávání chrámů nebo muzeí; zvolím si směr, který mě napadne, a toulám se mezi obytnými domy a kancelářskými mrakodrapy, obchodními domy a blešími trhy. Horko a davy zůstávají nepříjemné a monzunový liják jako by mne pokaždé zastihl nepřipraveného - ale začínám mít pocit, že nadávám na počasí proto, že už je znám, než jenom proto, že bych se nedokázal aklimatizovat.

Chuang Čching bydlí několik kilometrů na západ ode mne, společně se svou přítelkyní Tcheo Čchu, zvukařkou a hudebnicí. Jednou ráno mne pozvou, abych k nim přišel, a společně si poslechneme poslední ROM, který Čchu nahrála - hypnoticky krásný, plný neobyčejných, rozervaných rytmů, nenadálých prudkých zvýšení tóniny, odměřených pauz. Řekne mi, že skladba je inspirována tradiční kambodžskou hudbou.

Oba sem přišli jako uprchlíci, ale ani jeden není z Hong Kongu. Chuang se narodil na Tchaj-wanu. Prakticky celá jeho rodina byla v civilních službách Národní vlády; jedenáct let po invazi je do většiny zaměstnání stále odmítali přijmout. Chuangovi bylo pět, když se vypravili na jih. Loď přepadli piráti; několik lidí bylo zabito. "Měli jsme štěstí," řekne.

"Ukradli navigační vybavení a rozbili motory, ale nenašli všechnu pitnou vodu. Za několik dní na nás narazil hlídkový člun z Mindanaa a odtáhl nás k opravě. Filipíny byly tenkrát naladěny proti ČLR; chovali se k nám jako k hrdinům."

Čchu se narodila v Singapuru. Její matka, novinářka, tam byla posledních osm let ve vězení; nikdy jí neřekl, proč konkrétně. Když k zatčení došlo, Čchu byla na univerzitě v Soulu. Od té doby ji zpátky do Singapuru nepustili. Otce nemá; byla počata partenogeneticky. Posílá prarodičům peníze na matčinu válku se soudy, ale prozatím, s mechanickou pravidelností každých osmnáct měsíců, soudy vazbu prodloužily.

Pochybuji, že by Čchu věděla, že BDI je zapletena do únosu, a tak o svém příchodu do NHK mluvím opatrně. Chuang hledí do koberce, když únavně natahuji nezajímavou lež o tom, jak jsem dělal šest let vězeňského dozorce, než na mě při převzetí RehabCorpu dopadlo snižování stavů. Bez Hlídky často vypadá v mé přítomnosti nervózně, což je pochopitelné: jsem si již téměř jist, že věrnostní modus nemá, a co by byl za člověka, kdyby ho moje oddanost Sboru trochu neznepokojovala - zná její příčinu, ale na rozdíl ode mne neví, jak je správná. Kromě toho si myslím, že dostal nařízeno navázat se mnou přátelský vztah, což mu situaci ještě ztěžuje.

V následujících týdnech mi nový život, který vedu, začne připadat čím dál méně neobyčejný. Má zvědavost ohledně Laury - a práce Sboru jako takové - se nezmenšuje, ale musím se smířit s tím, že moje nevědomost je pro Sbor to nejlepší. Přesto bych byl rád, kdybych mohl přispět něčím víc než tím, že budu každý den trávit devět a půl hodiny jako zombie nočního hlídače. Vlastně ani nevím, před kým máme BDI chránit - určitě jsem byl jediným člověkem na planetě, který se pátráním po Lauře vážně zabýval? I kdyby si můj bývalý klient najal někoho nového, je nepravděpodobné, že by můj nástupce měl tolik štěstí jako já; stopa v podobě farmaceutických nákupů byla zahlazena. Kdo je tedy nepřítel? Brzy se naučím nespouštět Karen; její jízlivé poznámky mne jen rozčilují a matou. Pokusím se převzít iniciativu, představím si ji, jak se mnou šťastně sdílí tento způsob života, ale zdá se, že moje vzpomínky se za tuto mez překroutit nedají; doslova si nedovedu představit, že by mohla souhlasit s tím, čím jsem se stal. Ale i když modus nepoužívám, zdá se mi o ní; z kacířských těžkých snů mne probouzí síla - ne-li obsah - jejích tirád, které mi hučí v lebce. Nařídím

Šéfovi, aby ji do mých snů nepouštěl. Bolí to, být bez ní, ale Sbor mi dodává sílu.

Čas od času - když se v ranním hluku a horku snažím dohnat k tomu, abych si zvolil spánek - rozbalím rozpor, který leží v jádru toho, kým jsem, a znovu se na něj pozorně podívám. Neslábne, nemění se. Chápu, stejně jasně jako vždycky, že bych "měl" být svým osudem zděšen - a se vši upřímností vím, že nejsem. Nepřipadám si uvězněný. Nepřipadám si znásilněný. Chápu, že moje spokojenost je bizarní, iracionální, odporující si - jenže ani v minulosti moje důvody ke štěstí nikdy nevycházely z promyšlené logické pozice, z pečlivě formulované filozofie.

Jsou chvíle, kdy si připadám deprimovaný, osamělý, zmatený; věrnostní modus mne nezaplavuje blažeností - když na mě přijdou moje nálady, vůbec přímo nezasáhne. Zkusím poslouchat hudbu, dívat se na holovizi - o anestetika není nouze.

Ale nakonec, když se i nejpříjemnější hudba vytratí, když se i nejzábavnější obraz rozpadne, nezůstane mi nic jiného než nahlédnout do sebe a zeptat se, pro co vlastně žiju. Odpověď mám, jako nikdy předtím.

Sloužím Sboru.

6

Když mne Čchen Ja-pching poprvé po šesti měsících zavolá k sobě do kanceláře, jsem nutně nervózní. Každodenní rutina ve mně zakořenila tak hluboko, že stačí, abych jel známou linkou metra v neobvyklém čase, a jsem z toho nesvůj. Zapátrám ve svém svědomí po prohřešcích, jichž jsem se ve službě Sboru dopustil, a najdu jich tolik, až se mi nechce věřit, že mě nechali bez potrestání tak dlouho. Tak co to bude? Pokárání? Degradace? Vyhazov?

Čchen je strohá. "Přecházíte na jinou práci. Na jiném místě. Budete pomáhat hlídat jednoho z dobrovolníků."

Dobrovolníci? V první chvíli mě napadne, jestli to není eufemismus - jestli nejsou na cestě další unesení s vadami mozku jako Laura - ale pak mi Čchen ukáže fotografii Čchung Pcho-kwaj, pořízenou při promoci, a hned je jasné, že to slovo znamená něco úplně jiného.

"Budete pracovat v zařízení, které se jmenuje ASR - Advanced Systems Research. Ne všichni tam jsou s naší věcí obeznámeni, a to z dobrých důvodů; pro Sbor jako celek je nejlepší, když projekt zůstává... rozdělený. Proto se za žádných okolností nesmíte s nikým z ASR bavit o BDI nebo o něčem, co jste se tady dozvěděl. Stejně tak nesmíte o práci v ASR mluvit s nikým ze zdejšího personálu s výjimkou mne. Je to jasné?"

"Ano."

A mně konečně dojde, tak prudce, až se mi málem zatočí hlava, že nejsem trestán a dokonce ani odstrkován někam stranou. Je to postavení, které vyžaduje důvěru. Jsem povyšován.

Proč zrovna já? Proč ne Lee Soh Lung? Proč ne Chuang Čching?"

Samozřejmě kvůli věrnostnímu modu. Nejsem toho hoděn - ale modus mne vykupuje.

"Chcete se na něco zeptat?"

"Před čím konkrétně budu slečnu Čchung chránit?"

Čchen zaváhá a pak suše řekne: "Před nepředvídanými událostmi."

V BDI podám výpověď. Čchen mě vybaví skvělým doporučením a telefonním číslem zprostředkovatelný práce, která se specializuje na personál bezpečnostních služeb. Zavolám jim; čírou náhodou mají v kartotéce místo, které by mi dokonale vyhovovalo. Pohovor se mnou udělají videofonem; pošlu jim své doporučení a životopis. O čtyřicet osm hodin později jsem přijat.

Advanced Systems Research sídlí v inkoustově černé věži, jejíž fasáda vypadá, jako by byla z drolícího se dřevěného uhlí, ovinutého pětímetrovou vrstvou mikrojemných stříbrných pavučin - téměř neviditelných, kromě oslnivě zářících bodů, kde nablýskaná vlákna odrážejí slunce. V první chvíli mne architektonická okázalost znepokojí, jako by si přímo říkala o zkoumavé pohledy, ale pak si uvědomím, že je to absurdní; v této části města by cokoli jiného působilo nemístně. Každopádně je možné, že ASR nemá důvod se bát zkoumavých pohledů; s BDI nejsou oficiální nijak propojeni a pokud je mi známo, možná nejsou přímo zapleteni do ničeho ilegálního.

Pokud jde o bezpečnost, kam se hrabe BDI. Strážní jsou rozmístěni na každém patře a přístup je kontrolován stejně důkladně jako ve většině věznic. Čchung Pcho-kwaj a ostatní dobrovolníci bydlí v bytech ve třicátém patře. Zdá se to přehnané, k tomu všemu ještě osobní strážci, ale určitě pro to existuje nějaký důvod - a tato připomínka, že Sbor musí mít nepřátele, mne naplňuje pocitem hněvu a odhodláním plnit své povinnosti s maximální svědomitostí. Ve stimulovaném stavu samozřejmě hněv necítím, ale priority nastavené mým vnějším já přetrvávají.

Tong Choj-man, velitel bezpečnosti, mne seznámí s mými povinnostmi a vyřídí mi několik nových modů, které budu potřebovat, abych se mohl propojit se složitými bezpečnostními protokoly, které se v ASR používají. Budu mít dvanáctihodinové služby, od šesti večer do šesti ráno. Program slečny Čchung bude různý; někdy bude až do pozdního večera v laboratořích, někdy bude den dva odpočívát. Vždy však zůstane v budově - což mou práci nesmírně zjednodušuje.

Den před nástupem jsem nervózní, ale naplněný radostí. Postupuji o krok blíž k tajemství, které se skrývá v srdci Sboru. Možná je troufalé si myslet, že mi někdy bude svěřena celá pravda - ale Čchen ji zná, ne? A Čchen nemá žádný věrnostní modus, tím jsem si jist.

Váhavě vydolují staré teorie o Lauřině únosu. Po měsících, kdy nechávám svou představu o Sboru rozplynout do čím dál abstraktnějších podob, je trochu znepokojivé začít si představovat konkrétní, specifické, všední možnosti. Ale čeho se bojím? Že pravda nějak znehodnotí ideál? Víím, že je to nemožné. Bez ohledu na to, čím se Sbor zabývá, jak všedně to může působit, bude to dál jejich práce - a tím pádem nejdůležitější činnost na planetě.

Většina původních myšlenek mi teď připadá směšná. Nedovedu si představit mezinárodní, multidisciplinární výzkumný tým vytvořený pouze proto, aby se zabýval vrozenou mozkovou vadou způsobenou nějakým obskurním medikamentem. I kdyby potenciální odpovědnost šla do miliard, je těžké si představit, proč by utápěli srovnatelné

množství v pouhém studování problému, když by byly levnější a spolehlivější cesty, jak případný soud sabotovat. Pouze jedna teorie dosud dává vůbec nějaký smysl: Laura jako eskamotérka. A přestože si stále nedovedu představit, jak by její hypotetický talent mohl fungovat, může se stát, že se prostě budu muset smířit s tím, že jsem jednoduše příliš hloupý, než abych na to přišel. Unikla od Hilgemanna. Unikla z vnitřní místnosti v suterénu. Existují alternativní vysvětlení, ale všechna jsou velmi umělá. Co se podle mne stalo té noci, kdy jsme se vloupal do BDI? Někdo náhodou nechal dveře odemčené, a ona se zatoulala ven a zamkla je za sebou? Dokázat to bez klíče by vzhledem ke konstrukci zámku byl stejně pozoruhodný čin jako dostat se ven.

Jedna věc je jasná: jestli je něco jako telekineze, pak by na její zkoumání a využívání mohl vzniknout projekt, který by stál za spojenectvím v měřítku Sboru.

A jestli se BDI podařilo dostat Lauřiny schopnosti do modu? Pak by ten modus někdo musel vyzkoušet.

Dobrovolníci.

"Nahoru. Dolů. Nahoru. Nahoru. Dolů. Nahoru. Dolů. Nahoru. Dolů. Dolů. Nahoru. Dolů. Nahoru. Nahoru. Dolů. Nahoru. Dolů. Nahoru. Nahoru."

Hlas, který se rozléhá místností 619 je klidný a vyrovnaný, ale téměř jistě lidský; přes všechny antropomorfní okrasy, jimiž byly řečové systémy v poslední době obohaceny, si teprve budu muset počkat, než uslyším vědecký přístroj ochraptělý nadměrným používáním.

Místnost je zarovnaná regály plnými elektronických přístrojů; řídicí sběrnice z optických vláken se jako had plazí od jedné krabice k druhé. Uprostřed té změti sedí u centrální konzole postarší žena a civí na velkou obrazovku pokrytou barevnými histogramy; vedle ní stojí dva mladí muži a přihlížejí. Maxikartotéka (Mindvaults, 3950 \$) okamžitě všechny tři identifikuje podle seznamu autorizovaných zaměstnanců: Leung Laj-šan, Lui Kchiu-čchung, Tse Jeung-chon.

Všichni mají být oslovováni jako doktoři. Dr. Lui krátce zaletí pohledem směrem ke mně a potom se otočí zpátky k obrazovce; jeho kolegové mne ignorují úplně. Čchung Pcho- kwaj nikde nevidím, ale předpokládám, že to, co se ozývá z reproduktoru, je její hlas.

"Nahoru. Dolů. Nahoru. Dolů. Dolů. Dolů. Nahoru. Dolů. Nahoru. Nahoru."

Pak zahlédnu jejího druhého osobního strážce, Lee Hing-cheunga, jak stojí vedle spojovacích dveří, před nímž pluje ve výšce očí jasně červený hologram: NEVSTUPOVAT. Potřeseme si rukama a moje Maxikartotéka - prostřednictvím RedNetu a infračervených transeivrových buněk v našich dlaních - naváže rychlý, kódovaný dialog se svým protějškem v jeho lebce, který nám dvěma dál potvrdí vzájemnou identitu.

"Rád tě vidím," zašeptá. "Ještě pět minut té hrůzy a začal bych kousat do koberce."

"Dolů. Dolů. Dolů. Nahoru. Nahoru. Dolů. Dolů. Nahoru. Nahoru. Dolů. Dolů."

"Jak to myslíš. Máš přece Hlídku, ne?"

"Jasně. Ale nepomáhá to." Tázavě se na něho podívám. V první chvíli to vypadá, že bude pokračovat ve vysvětlování, ale pak si to rozmyslí a jen smutně zavrtí hlavou. "Však to poznáš sám."

"Nahoru. Dolů. Dolů. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Dolů. Dolů. Nahoru. Nahoru."

"Víš, co tam dělá?" zeptá se Lee.

"Ne."

"Sedí ve tmě, zírá na fluorescenční stínítko a hlásí směr, kterým se ionty stříbra odchylují v magnetickém poli."

Nenapadne mne žádná inteligentní odpověď, a tak jenom přikývnu.

"Tak ahoj za dvanáct hodin."

"Ahoj."

Zaujmu pozici u dveří, ale neubráním se tomu, abych ještě jednou nezahlédl pohledem k displeji, který vědce tak nápadně fascinuje. Histogramy se trhavě mění a pohupují - ale zdá se, že dlouhodobě si udržují základní tvar; vypadá to, že v průměru se veškeré fluktuace vyruší. Význam bude nejspíš takový, že odklony iontů stříbra vycházejí úspěšně ze všech, jakkoli složitých testů nahodilosti, které tyto grafy vyjadřují.

Jestli mám s telekinetickým modem pravdu, pak se Čchung Pcho-kwaj patrně snaží narušit tuto nahodilost, snaží se vychýlit pohyb iontů jedním směrem; učí se pracovat se svými novými schopnostmi a začíná od nejmenších možných cílů. Nechápu však, proč výsledky osobně vyvolává. Počítače experiment určitě monitorují pomocí vlastních detektorů, tak proč po dobrovolníkovi chtít průběžný komentář?

Histogramy se hypnoticky mihotají, ale já tady nejsem od toho, abych se bavil sledováním experimentů. Odvrátím se od obrazovky a brzy zjistím, že samotná slova působí stejně rušivě.

"Dolů. Dolů. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Dolů. Dolů. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Dolů. Nahoru. Dolů. Dolů. Nahoru. Nahoru. Nahoru."

Nějaká část mého mozku se chápe každého pomíjivého řád, každého předstíraného rytmu - a když se každý řád rozpadne, každý rytmus zanikne, o to usilovněji se snaží odhalit další.

"Nahoru. Dolů. Nahoru. Nahoru. Dolů. Dolů. Nahoru. Dolů. Nahoru. Dolů. Dolů. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Dolů. Nahoru. Dolů. Nahoru. Nahoru."

Ve stimulovaném stavu by mi nemělo dělat potíže to odrušit, ignorovat. Je to neuvěřitelné, ale nejde mi to. Lee měl pravdu - a S3 evidentně není o nic lepší než Hlídku. Nedokážu přestat poslouchat.

"Nahoru. Dolů. Nahoru. Dolů. Dolů. Dolů. Dolů. Nahoru. Dolů. Dolů. Dolů. Nahoru. Dolů. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Dolů. Dolů. Dolů."

Co je ze všeho nejhorší, přistihnu se, jak se - bezděčně, nutkavě - snažím uhodnout každý směr okamžik předtím, než je vyvolán. Ne, je to ještě horší: snažím se jej změnit. Snažím se zavést nějaký řád. Když už nemohu toto nesmyslné drmolění vytěsnit, druhá nejlepší varianta by byla přinutit je, aby dávalo alespoň nějaký smysl.

Myslím, že Čchung Pcho-kwaj cítí totéž.

Každý experiment trvá patnáct minut, pak následuje destiminutová přestávka. Slečna Čchung vyjde z iontové komory - s úplně uzavřenými slunečními brýlemi, aby její oči příliš neztratily adaptaci na tmou - napít se čaje, protáhnout si nohy a vybubnovat konečky prstů útržky zvláštních rytím do přístrojových krytů. Poprvé si se mnou krátce promluví, ale pak šetří hlas. Vědci si nevšímají ani jednoho z nás, pilně si prohlížejí data a provádějí tajuplné statistické testy.

Pokaždé, když experiment začne znovu, se rozhodnu, že budu záludně nahodilě vyvolávání ignorovat; ostatně, S3 mě sice zklamal, ale, měl bych mít alespoň špetku přirozeného sebeovládání, ať jsem stimulovaný nebo nejsem. Neuspěji, ale nakonec změním taktiku a podaří se mi dosáhnout určité rovnováhy, kdy problém přinejmenším nekumuluji marnou snahou o dosažení stavu dokonalé bdělosti, na nějž jsem zvyklý.

Vědci nevypadají, že by je to nějak trápilo - jenže pro ně jsou to data, ne šum; nemusejí se je snažit ignorovat. Pokud to mohu posoudit, pokračování experimentu nevede k lepším výsledkům, zato si všimnu jedné zvláštní věci, kterou jsem předtím nezaznamenal: histogramy se změny po vyvolání každého směru. Nejlépe je to vidět při sérii iontů odkloněných jedním směrem; většina histogramů se postupně vychyluje z rovnováhy a tento trend se neobrátil do chvíle, kdy je vyhlášen iont, který sérii kazí. Jenže jestli počítače berou data přímo z přístrojů, je toto pořadí kroků zvláštní; nevím, jak složité výpočty jsou třeba pro aktualizaci histogramů, ale je nepravděpodobné, že by trvaly déle než několik mikrosekund - což je rozhodně méně než prodleva mezi tím, než člověk zahlédne světlý záblesk a ohlásí, jestli je "nahoru" nebo "dolů". Co to znamená? Počítače nejsou na experiment napojeny? Získávají data zprostředkovaně, odposlechem toho, co Čchung Pcho-kwaj říká? To nedává žádný smysl. Možná je pro vědce takto snazší sledovat výsledky, a proto naprogramovali úmyslnou prodlevu.

Ve 20:35 dr. Leung konečně oznámí konec. Zatímco trojice zůstává namačkaná kolem konzole a diskutuje o citlivosti šestého momentu binomického rozdělení, slečna Čchung do mě dloubne a zašeptá: "Padám hlady. Pojďme odsud." Ve výstupu vytáhne malou lahvičku a stříkne si do krku. "Během experimentu to používat nesmím," vysvětlí, "je to plně analgetik a protizánětlivých látek. A oni požadují, abych žádná léčiva nebrala." Několikrát zakašle a pak řekne, již ne ochraptěle: "A já nejsem v pozici, abych se mohla hádat."

Věž ASR má vlastní restauraci, v osmnáctém patře. Slečna Čchung mne vesele informuje o tom, že má ve smlouvě nárok na jídlo zdarma bez omezení množství. Zasune identifikační kartu do šterbiny ve stole a ve stolní desce se objeví ilustrované menu. Rychle si objedná a pak ke mně zvedne tázavý pohled.

"Vy nebudete jíst?"

"Dokud jsem ve službě, tak ne."

Nevěřicně se zasměje. "To budete dvanáct hodin hladovět? nebudte směšný. Lee Hing-cheung ve službě jedl. Proč byste nemohl vy?"

Pokrčím rameny. "Řekl bych, že máme různé mody. Modus, který řídí můj metabolismus, je postavený tak, aby si dovedl poradit s krátkými obdobími hladu - dokonce lépe udržuje můj krevní cukr na optimální hladině, když to nekomplikuju jídlem."

"Co myslíte tím 'komplikováním'?"

"Po jídle se obvykle prudce zvýší inzulin - znáte to, takový ten lehce ospalý pocit, který přijde s přesycením. Dá se to do jisté míry uhlídat, ale je jednodušší, když se spolehnu na rovnoměrnou přeměnu glykogenu."

Zavrtí hlavou, částečně pobaveně, částečně nesouhlasně, a rozhlédne se po zaplněné restauraci. Z každého stolu stoupá pára, v úhledných sloupech odsávaná tichým tahem stropní ventilace. "Ale... copak nedostanete hlad jako vlk, když to všechno cítíte?"

"Příslušné spojení je přerušeno."

"Chcete říct, že nemáte čich?"

"Ne, chci říct, že to nemá žádný vliv na mou chuť k jídlu. Všechny obvyklé smyslové a biochemické podněty jsou vyraženy. Nemohu cítit hlad; nejde to."

"Hm." Přijede automatický vozík a zručně vyloží její první chod. Nabere si sousto něčeho, co mi připadá jako oliheň, a rychle začne žvýkat. "Není to potenciálně nebezpečné?"

"Ani ne. Pokud by moje zásoby glykogenu poklesly pod jistou úroveň, dozvěděl bych se to - jednoduchou, faktickou zprávou příslušného modu. Pak by bylo na mě, abych se podle toho zařídil. Je to lepší než stálé hryzáni hladu, které by mohlo odvést mou pozornost od něčeho důležitějšího."

Přikývne. "Takže jste své tělo přinutil, aby se k vám přestalo chovat jako k dítěti. Žádné kruté trestání a odměňování na podporu správného chování; takové blbosti možná potřebují zvířata, aby přežila, ale my lidé jsme dost chytří, abychom si stanovili vlastní priority." Znovu váhavě zavrtí hlavou. "Chápu, že to může být lákavé. Ale kde máte mez?"

"Jakou mez?"

"Mez mezi 'vámi' a 'vaším tělem'... mezi pohnutkami, které uznáváte jako 'vlastní' a těmi, k nimž se chováte, jako by byly jistým způsobem nepřiměřené. Jistě, proč si dělat potíže s hladem? Jenže proč se potom rozptylovat sexem? Nebo proč se podvolovat nutkání mít děti? Proč si připouštět žal? Nebo vinu? Nebo soucit? Nebo logiku? Když si chcete stanovovat priority, musí zůstat někdo, kdo je bude mít." Soustředěně se na mě podívá, jako by tak trochu čekala, že vyskočím na stůl a navždy se veřejně zřeknu potlačování chuti k jídlu, když mě konečně někdo varoval před hrůzami, k jakým to může vést. Nemám to srdce jí říct, že v každém ohledu přišla příliš pozdě.

"Všechno, co člověk dělá, mění to, kým je," řeknu. "Jedení mění, kým jste. Nejedení mění, kým jste. Stříkání si analgetik do krku mění, kým jste. Jaký je rozdíl mezi používáním modu k tlumení hladu a používáním léku k tlumení bolesti? Je to úplně stejné."

Zavrtí hlavou. "Tak můžete bagatelizovat všechno; všechno je 'úplně stejné' jako něco méně extrémního. Jenže neurální mody nejsou 'úplně stejné' jako analgetika. Některé mody mění lidem hodnoty..."

"A ty se předtím neměnil?"

"Pomalu. Z dobrých důvodů."

"Nebo ze špatných. Nebo z vůbec žádných. Jak si to představujete: průměrný člověk si jednoho dne sedne a vytvoří si nějakou úzkostlivě logickou morální filozofii - kterou náležitě upraví, když odhalí její nedostatky? To je čirá fantazie. Většinou lidí jednoduše smýkají věci, které prožívají, tvarují je vlivy, nad nimiž nemají žádnou moc. Proč by se nemohli pozměnit - pokud to chtějí, pokud jim to přináší štěstí?"

"Jenže kdo je šťastný? Osoba, která si vzala modus, ne - ta už neexistuje."

"To je dost předpotopní. Změna rovná se sebevražda."

"A co když ano?" Najednou se zasměje. "Asi vypadám jako naprostý pokrytec. Pokud malou morální nanooperací vznikne úplně nová osoba, pak ze mě můj jedinečný modus nejspíš dělá příslušníka úplně nového druhu _"

Rychle ji zarazím. "O tom tady nesmíte mluvit."

Zamračí se. "Proč ne? Jsme ve firemní restauraci. Tady pracují všichni pro ASR."

"Ano - jenže v této budově běží třiadvacet různých projektů. Různí zaměstnanci mají přístup k různým projektům. Na to nesmíte zapomínat."

"Řekla jsem jenom _"

"Já vím, co jste řekla. Je mi líto. Ale je to součást mé práce, dbát na dodržování bezpečnosti."

Chvilí to vypadá, že se zlobí, ale pak řekne: "Asi by mě to mělo uklidnit."

"Proč?"

"Protože bych raději věřila, že máte za úkol mi bránit, abych si otevírala pusku na špatných místech, než tomu, že opravdu potřebuji osobního ochránce."

Byt je hluboko v jádru budovy, takže nemá žádná pravá okna, ale hologramy v režimu reálného času, které je nahrazují, mají tak jemné rozlišení a tak široký úhel záběru, že rozdíl je akademický - kromě bezpečnostních výhod. Rychle prohledám místnost; přesvědčit se, že uvnitř nejsou lidští vetřelci, netrvá dlouho, a hledat něco menšího nemá smysl. Důkladné pátrání po mikrorobotech by trvalo týden a stálo několik set tisíc dolarů. Pokud jde o nanomechanismy a viry, zapomeňte na to.

Popřeji slečně Chung dobrou noc, posadím se v předsíni a hlídám vchod. Zevnitř se neozývá nic - myslím, že si čte - a jestli se něco děje v sousedních bytech, pohlcuje to izolace. Dokonce i klimatizace je neslyšitelná. Ve skutečnosti slyším jen slabou směs hmyzích zvuků - pravděpodobně umělou - která se rozvádí do celé budovy z nějakého módního pseudopsychologického důvodu; imitace ekoprostředí Arnhem Landu, která nás všechny má harmonizovat s přírodou. Na jedné úrovni je náhodná, ale má dostatečný řád, aby nezačala rozzuřovat; S3 každopádně nedělá problémy ji odrušit. Přejdu do hlídkového režimu. Hodiny plynou, aniž by se stalo něco zvláštního. Lee mne přijde vystřídat. Vyvolávání Chung Pcho-kwaj mi nedá pokoj ani ve snu; uložím Šěfovi, aby je odfiltroval, ale stejně si najde cestičku, jak se pod nějakou maskou vloudit; nahodilá telegrafie teček a čárek v každém zvuku, v každém rytmu, v každém pohybu... počínaje mnou, jak coby chlapec dribluje basketbalovým míčem a střídám ruce: pravá, levá, pravá, pravá, levá, pravá, levá, pravá, levá, levá, levá... až po těžebního robota ve skladišti, jak vyjíždí z kontejneru a zajíždí zpátky - přestože by tento motiv měl být zapovězený sám o sobě.

Chyby v S3, chyby v Šěfovi... co se děje, mám nádor na mozků? Udělám kontrolu stavu všech modů, které mám v lebce, a všechny o sobě uvedou, že jsou naprosto neporušené.

Experiment pokračuje den za dnem bez zjevného pokroku. Pcho-kwaj zní při vyvolávání dat stejně klidně jako vždycky, ale mimo místnost 619 začíná její obvyklé veselí nahlodávat defenzivnost. Brzy se naučím neznepřátelovat si ji mluvením o jejích výsledcích. Nepoznám, jestli jsou Leung, Lui a Tse zklamaní; dohaduji se mezi sebou, většinou anglicky, ale používají žargon, který je pro mne nesrozumitelný. Zeptat se jich na projekt nepřichází v úvahu; pro ně jsem v podstatě jen další prvek bezpečnostního systému budovy, který není třeba informovat o stavu experimentu o nic víc než kameru na stropě nebo čidlo na chodbě. A je to tak správné; moje role by taková měla být.

Ale když jednou večer přijdu do služby, ocitnu se s doktorem Luiem sám ve výtahu. Kývne na mne a řekne: "Tak jak se vám líbí práce, Nicku?"

Překvapuje mě, že vůbec ví, jak se jmenuju. "Líbí."

"To je dobře. Slyšel jsem, že jste byl... přijat speciálně."

Neodpovím. Jestli je zakázáno mluvit o BDI, sotva se mohu začít bavit o věrnostním modu a okolnostech, které vedly k jeho zavedení.

Výjet do šestého patra netrvá dlouho. Těsně předtím, než se dveře otevrou, tiše řekne: "Já taky."

Vyjde jako první a projde bezpečnostní kontrolou, aniž by se ohlédl. Když pak jdu chodbou za ním - několik kroků pozadu, mlčky - je to komické, ale připadám si jako nějaký spiklenec.

7

"Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Dolů. Dolů. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Dolů. Nahoru. Dolů. Dolů. Nahoru."

Deset v řadě za sebou je dostatečně vzácné, abych si toho všiml, ale ještě to nic neznamená. Zkuste si desetkrát hodit mincí a s pravděpodobností menší než jedna ku tisíci vám desetkrát padne hlava - ale hodte si ji devětsetkrát a s pravděpodobností lepší než jedna ku třem se najde alespoň jedna série, v níž desetkrát nebo i vícekrát padne stejná strana. Hodte devěttisíckrát a pravděpodobnost bude téměř devadesát devět ze sta.

Zalétnu očima k histogramům. Některé jsou následkem série viditelně deformované, ale vidím, jak se začínají pomalu vracet do obvyklých tvarů.

Už dávno jsem se přestal snažit předstírat, že si výsledků nevšímám. Čím víc s tím člověk bojuje, tím víc to láká - a kdyby snad nějaký vetřelec pronikl všemi ostatními stupni zabezpečení, což je nepravděpodobné, a vtrhl do místnosti

619, pochybuji, jestli by se můj reakční čas nějak významně znehodnotil jen tím, že jsem si dovolil sledovat poslední zdánlivý řád v monotónním vyvolávání Čchung Pcho-kwaj. Připadá mi to trochu jako rouhání, uchylovat se k této výmluvě; stimulačním modům nejde o nic jiného, o nic menšího než to, aby navodily optimální stav připravenosti. Ale vzhledem k zjevné chybě v S3 teď "optimální" znamená něco jiného; a já nemám jinou možnost, než se s tím smířit. Lee i já jsme Tonga o problému svědomitě informovali, ale k ničemu to nebude; není pravděpodobné, že by Axon - výrobce S3 a Hlídky - nebo ASR (kde určitě mají dost vlastních odborníků na nervové mody) plýtvali časem a penězi na zkoumání takové nepodstatné závady.

"Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru. Nahoru.
Nahoru. Nahoru. Nahoru. Dolû. Nahoru. Nahoru. Dolû."

Šestnáct! Nový rekord. Cpu čísla do prográmku, který jsem si napsal pro von Neumanna. Byl jsem přítomen u jedenačtyřiceti patnáctiminutových experimentů nebo třiceti šesti tisíc devíti set případů... což znamená pětadvacetiprocentní pravděpodobnost série šestnácti zásahů. Ale nemám čas se nad tím zamyslet.

[illegible]

Ztratím koncentraci a přestanu počítat. Znovu se otočím k histogramům. Všechny známé kostrbaté tvary zmizely, nahrazeny úzkými jehlami, které se čím dál víc zužují.

[illegible]

Doktorka Leung se zasměje a řekne: "P dosáhlo deset na minus čtrnáctou. Myslím, že máme efekt." Doktor Lui odtrhne oči od obrazovky, viditelně rozrušený. Doktor Tse k němu zalétne pohledem a zamračí se.

Zvláštní je, že v hlase Pcho-kwaj není slyšet ani náznak, že by si svého triumfu všimla. Odřikává data stejně trpělivě jako vždycky - a zvuk jejího hlasu je i bez háčku nahodilosti stejně hypnotický jako jindy.

O tři minuty později série skončí a upadne až do konce experimentu do obvyklé neuspořádanosti. Když Pcho-kwaj vyjde ven, bez tmavých brýlí, na chvíli se zastaví ve dveřích a zacloní si oči předloktím. Pak se přimhouřenýma očima rozhlédne po místnosti. Vypadá omámeně.

A pak sklesle.

"Blahopřeju," řekne doktor Tse.

Přikývne a chraptivě zašeptá: "Díky." Přitiskne si ruce na hrud' a zachvěje se. Vzápětí se její nálada nenadále zvedne.

Otočí se ke mně. "Dokázala jsem to, ne?"

Přikývnu.

"Tak proč tam tak stojíte? Kde je šampaňské?"

Improvizovaná oslava netrvá déle než hodinu; čtyři lidé (a jeden přihlížející zombie) se sotva můžou nějak víc rozparádít. Vím, že na projektu pracuje dalších dvacet vědců a devět dobrovolníků - jejich výčet je uveden v Metakartotéce - ale doktorka Leung viditelně nijak nespěchá, aby se konkurenčním týmům pochlubila zprávou o svém úspěchu.

Vědci se baví o odborných záležitostech, rozebírají plány na to, jak napumpují subjektu do hlavy indikátory uvolňující pozitrony, aby si potvrdili jisté stránky "efektu" - ale neslyším od nich nic, z čeho bych dokázal pochopit, jak "efekt" vzniká. Pcho-kwaj u toho sedí, unavená ale šťastná, a čas od času se do rozhovoru zapojí s takovým žargonem, že je všechny strčí do kapsy.

Později ve výtahu mi řekne: "Alespoň už vím, že to nejsem já."

"Co prosím?"

"Že nejsem kontrolní pokus. To jste nevěděl? Vždycky ráno dělal jiný dobrovolník přesně totéž - počítal ionty ze stejného Stern-Gerlachova přístroje. Byl to dvojitý slepý experiment; jeden z nás měl placebo a druhý měl pravý modus... a jenom počítače věděly, kdo má co - až doteď. Chudák ženská. Kdybych zjistila, že jsem to všechno dělala nadarmo, určitě bych zuřila." Zasměje se. "Možná právě to vychýlilo rovnováhu; možná právě proto nejsem kontrolní pokus." Když se na ni nechápavě podívám, usměje se na mě tak, aby bylo jasné, že si dělá legraci, ale pointa jejího vtipu mi uniká.

Vystoupíme ve třináctém poschodí; Pcho-kwaj říká, že ani nechce nic jíst, jak je unavená. Jako vždycky, metodicky prohledám celý byt. Povzdechne si. "Řekněte mi: i kdybychom předpokládali, že se nějaký konkurent ASR o projektu dozví - opravdu věříte tomu, že by jim stálo za to pokusit se někoho z nás unést?"

BDI stálo za to unést Lauru - kvůli témuž nadání, jež nyní vlastní Pcho-kwaj. Jenže o BDI se nesmí mluvit a Pcho-kwaj o Laure nic neví; z jejich poznámek jasně vyplývá, že si myslí - nebo jí někdo řekl - že modus byl úplně od začátku navržen na počítači.

Pokřčím rameny. "Určitě by se mnohem raději dostali k technickým datům modu, ale "

"Přesně tak! To by dalo tisíckrát míň práce, než se někoho zmocnit a pak ho zkoumat "

"...ale můžete si být jista, že technická data bez zabezpečení nejsou, takže by bylo šílené zvyšovat přitažlivost této alternativy. Myslím, že si nemusíte dělat starosti - ale zároveň se nedomnívám, že by kterékoli ze zdejších bezpečnostních opatření bylo zbytečné. Je těžké říct, jak daleko může konkurence zajít. Nemám představu o komerční hodnotě, jakou by tato věc mohla v dlouhodobé perspektivě mít... ale zkuste si představit jen to, kolik byste mohla za jedinou noc vyhrát v kasinu."

Zasměje se. "Víte, kolik atomů je ve dvou kostkách? Chcete po mně, abych dnešní úspěch znásobila o nějakých dvacet tři řádů."

"A co elektronická zařízení? Pokerové automaty?"

Pobaveně zavrtí hlavou. "Ani za milion let."

Co třeba odemykání zámků? Možná to nepřichází v úvahu, možná Lauře trvalo třicet let, než se naučila podávat takové výkony. Není pravděpodobné, že by prototypový modus zahrnoval něco víc než základní dovednost, bez všech zkušeností, které Laura používáním získala... ale Pcho-kwaj si i tak zaslouží znát pravdu o nadání, které získala - a je jisté, že čím víc bude vědět, tím víc toho může dosáhnout. Jak může být v zájmu Sboru utajovat před ní původ a potenciál modu? Možná nemám právo toto rozhodnutí zpochybňovat... ale nedokážu předstírat, že mi dává smysl. Klesne na pohovku, protáhne se a pak se na mě vyčítavě podívá. "Právě jsme dosáhli vědeckého průlomu století a vy mluvíte o pokerových automatech?"

"Omlouvám se, ale hazardní hry mě napadly jako první. Nemohu říct, že bych příliš přemýšlel o šlechetnějších možnostech využití telekineze."

Škubne sebou. "Telekineze!" Pak váhavě dodá: "Vlastně...ano, přesně tak tomu nejspíš budou říkat v médiích - pokud se někdy dostaneme k odbourání všech těch bezpečnostních nesmyslů a zveřejnění výsledků."

"A jak by tomu měli říkat?"

"Hmm... neurální lineární rozklad stavového vektoru následovaný fázovým posuvem a preferenčním posílením vybraných vlastních stavů." Rozesměje se. "Máte pravdu: měli bychom vymyslet něco snadněji zapamatovatelného, nebo to opravdu všechno skončí zprávami, ve kterých budou hrozné fantasmagorie."

Její popis mi nic neříká, ale

"Vlastní stavy"? To je něco z kvantové mechaniky, ne?"

Přikývne. "Je to tak."

V první chvíli to vypadá, že se pustí do podrobného výkladu, ale neudělá to; jen zívne. Přesto jsem si jist, že by ráda všechno vysvětlila (nebo alespoň tolik, kolik ví), stačí, abych požádal: jak ten modus vlastně funguje? Co je to za mechanismus, v čem je ten trik? Co je tajemství v srdci Sboru? Pro co vlastně žiju?

Řekne: "Nicku, jsem dost unavená."

"Ovšem. Tak dobrou noc. Nashledanou zítra."

"Dobrou noc."

Sedím v předpokoji a svědomitě civím na dveře před sebou

a ve tři padesát dva se přistihnu, že poslouchám nekonečné cvrlikání syntetického hmyzu... a že mě ten zvuk lehce ale nepopíratelně dráždí.

Pokusím se vrátit do hlídkového režimu; jenže namísto toho zjistím, že se čím dál víc nudím a pak začínám být nervózní.

Podvacáté za týden spustím diagnostiku S3.

[NENALEZENY ŽÁDNÉ CHYBY.]

Co se to se mnou děje?

Nemoc to není - nemůže být; všechny moje mody tvrdí, že jsou neporušené, a i kdyby se pokazily jejich systémy samokontroly, je sotva pravděpodobné, že by nahodilě poškození dotčených neuronů mohlo způsobit přesně takové změny, aby výsledkem byly falešné zprávy o dobrém zdravotním stavu.

Co když poškození není nahodilě? Co když nějaký nepřítel ASR infikuje bezpečnostní personál nanomechanismy? Ale pokud tomu tak je, pak je jejich taktika absurdní. Proč by naše mody narušovali pomalu a dávali nám dny na přemýšlení o symptomech? Bylo by nekonečně logičtější zkonstruovat skryté loutkové mody, které by mohly tiše čekat, subjektivně neodhalitelné, až budou v předem stanovený okamžik aktivovány všechny najednou.

Tak o co jde?

Přede mnou se objeví Karen. Pokusím se ji zahnat, ale marně. Stojí tam, mlčí a lehce se kaboní; zřejmě hledá vysvětlení své přítomnosti stejně těžko jako já. Žadoním: "Jsem stimulovaný. Víš, jak nerada se na mě díváš, když jsem stimulovaný." Tento argument s ní nepohne, a není divu; evidentně nejsem stimulovaný - bez ohledu na to, co si myslí S3.

K čemu je osobní strážce, kterému přestanou fungovat optimalizační mody? Který trpí nekontrolovatelnými halucinacemi?

Zavírám oči, uklíňuji se. Je to jednoduché: zítra zajdu na firemní polikliniku ASR, vysvětlím příznaky a přenechám řešení odborníkům. Ať je to cokoli, oni už najdou způsob, jak to dát do pořádku.

Představa, že se mi v lebce bude vrtat někdo cizí, je ponižující, ale co se dá dělat. Budu jim muset vysvětlit Karen... a věrnostní modul? Něco si vymyslím; nemusejí znát všechny podrobnosti. To, co je důležité, je služba Sboru, kterou nejsem schopen vykonávat, pokud se rozpadám.

Otevřu oči. Karen je tam pořád.

"Jestli máš v úmyslu tady okounět, o co ti jde? Chceš se mnou hlídat?"

"Ne."

"Tak co?"

Sáhne mi na tvář. Chytím ji za druhou ruku - a ostřeji než obvykle si uvědomím, jak se mi modus snaží zabránit, abych prostrčil prsty jejím neexistujícím tělem. Přejedu palcem po hřbetě její ruky, zastavím se na každém známém tvaru každého kotníku.

"Moc mi chybíš. Však ty víš."

Neodpoví.

Musí existovat nějaký způsob, jak ji získat zpět. Možná bych se mohl naučit bránit jí v rouhání proti Sboru; naučit se ji lépe ovládat, aniž bych úplně zničil iluzi její autonomie. Nebo... možná bych ji mohl nechat upravit, omezit - dát jí vlastní "věrnostní modus". Proč mě to nenapadlo dřív? Mody se přece dají přizpůsobit. Možné je všechno.

Zvednu hlavu a podívám se jí do očí. Klidná, ničím nesužovaná láska, která z ní vyvěrá, jako by mímě zakolísala: jako

obraz odražený od hladiny zrcadlově hladkého jezera, lehce deformované nějakým skrytým proudem v hlubinách. Zasáhne mne vlna mrazivého očekávání; necítím žádné zakázané pohnutí - žal, vinu ani hněv. Ale pouhé pomýšlení, že by i tento modus mohl vypovědět - že by všechno, co znemožňuje, všechno, před čím mne brání, mohlo být znovu možné - mne na okamžik nechá ochromeného strachem.

Pustím její ruku a ona _

Ona vyplní místnost.

Šíří se, rozmazává se, množí se jako nějaký zdivočelý holografický trik. Prudce vyskočím a převrhnou při tom židli.

Prostor kolem mne zatím houstne dalšími a dalšími kopiemi jejího iluzorního těla. Zakryji si obličej, ale stejně cítím, jak se o mě ze všech stran otírá. Ze všech stran se ozve jednotvárné drmolění, zkomolené a nesouvislé, ale nepopíratelně je to její hlas.

Vykřiknu _

_a ona úplně zmizí.

V nenadálém tichu paměť zopakuje poslední okamžiky zvuku - a já si uvědomím, že jsem svým výkřikem málem zamaskoval jiný hlas.

Pcho-kwaj.

S vytaženou zbraní vstoupím do bytu. Cestu mi osvětlují reklamy z panoramatu města ve falešných oknech - hologramy holohramů. S2 tvrdí, že výkřik nedokáže lokalizovat - data jsou prý nejednoznačná - ale já jsem zatížen bizarním přesvědčením, že vím, že se ozval z ložnice. Tak jako tak je to nejpravděpodobnější možnost. Dveře jsou pootevřené; rozkopnu je dokořán. Pcho-kwaj, která stojí v protějším koutě pokoje, se překvapeně otočí. Na okamžik ztuhnou, pokusím se odečíst výraz její tváře, doufám v nějaké znamení - pohyb očí, který by mi prozradil polohu vetřelce - ale vypadá jen polekaně a zmateně, mou přítomností. Vejdou do pokoje.

"Jste sama?"

Přikývne a potom se nervózně, rozčileně zasměje. "Co to děláte? Chcete mne vyděsit k smrti?"

"Vy jste nevykřikla?"

Zamračí se a v první chvíli to vypadá, že se to chystá vehementně popřít - ale potom se zarazí a rozhlédne se po pokoji, jako by si najednou nedokázala vysvětlit, kde se nachází. "Myslím... nejspíš se mi něco zdálo. Možná jsem vykřikla ze spaní. Nevím." Zakryje si ústa rukou. "Promiňte. Musel jste si myslet _"

"To je v pořádku." Zastrčím pistoli do pouzdra; viditelně ji znervózňuje.

"Omlouvám se, Nicku."

"Nemusíte se omlouvat; nic se nestalo. Promiňte, že jsem vás polekal." Ted', když napětí opadlo, mám čas pozorovat: jsem znovu stimulovaný, S3 funguje normálně. Což je dobrá zpráva - ale stejně nevysvětlitelná jako všechno ostatní. Zavrtí hlavou, stále jako by se chtěla omlouvat. "Vůbec si nevzpomínám, jak jsem se dostala z postele."

"Jste náměsíčná?"

"Ne. Možná jsem se ve snu tak lekla, že jsem zakřičela a vyskočila z postele... ale pořádně jsem se probudila, až když jsem stála. Opravdu si nevzpomínám."

Zalétnu očima k posteli; nevypadá příliš jako by z ní "vyskočila". Ale nehádám se s ní; jestli je náměsíčná, je to užitečná informace, ale nemá smysl ji přivádět do rozpaků, pokud si to nechce přiznat.

"Ovšem. Ještě jednou se omlouvám za ten vpád. Asi bych vás měl nechat se vyspat."

Přikývne.

Když se vrátím do předpokojí, slyším ji, jak se neklidně pohybuje po bytě. Sedím a čekám, až S3 zkolabuje, až se objeví Karen a začne znovu vyvádět, ale nic se neděje. Doufat, že závada nějakým zázrakem zmizela, je jen zbožné přání; pravda je taková, že se to může kdykoli vrátit - a raději bych za doktory přišel jako blábolící troska, sužovaná duchem mrtvé manželky, než se od nich nechat povrchně vyšetřit a vyslechnout si tatáž nicneřikající ubezpečení, která poskytují samotné mody: NENALEZENY ŽÁDNÉ CHYBY.

O deset minut později vyjde Pcho-kwaj. "Nevadilo by vám - kdybych se tady na chvilku posadila?"

"Ovšemže ne."

"Na to, abych šla znovu spát, je už moc pozdě, a na snídani je ještě brzy. Nevím, co mám se sebou dělat."

Přinese si ven druhou židli a posadí se, předkloněná, stále viditelně rozrušená.

"Možná bych vám měl zavolat doktora."

"Nemluvte hlouposti."

"Něco na uklidnění _"

"Ne! Nic mi není. Jen nejsem zvyklá na to, aby mi do pokoje vpadali ozbrojení strážci a mávali pistolí, to je všechno."

Začnu se omlouvat, ale ona mě umlčí. "Já si nestěžuju. Jsme ráda, že děláte svou práci. Jde jenom o to, že se - konečně - vyrovnávám s faktem, že vaše práce je nezbytná. Při pohovoru byli naprosto upřímní, přesně mi vysvětlili, jaká budou bezpečnostní opatření; je to výhradně moje chyba, jestli jsem to odbývala jako paranoiu."

"Ale co vás přimělo změnit názor? Já, svou přehnanou reakcí? Omlouvám se, měl jsem to zvládnout rozvážněji. Ale vy nemáte důvod se cítit v obležení; mimo ASR nejspíš ani nikdo neví, že projekt existuje."

"Jistě. Jenom... ted', když vím, že nejsem kontrolní pokus, ted' když to skutečně funguje... a když pomyslím na to, jakou vědeckou investici ted'... ztělesňuji..." Zavrtí hlavou. "Šla jsem do toho kvůli fyzice - myslela jsem, že budu spíš spolupracovník, nejenom pokusný králik. Leung se ke mně chová jako k idiotovi. Tse je idiot. Lui se ke mně chová jako k nějakému křehkému nižšímu božstvu; nevím, v čem je jeho problém. A bude trvat léta, než něco zveřejní. Mělo by to být zítra největším titulkem v Nature: ROLE POZOROVATELE VKM POTVRZENA - A OPRAVENA!"

"Role _?"

"Pozorovatele. V kvantové mechanice." Podívá se na mě, jako bych řekl nějakou do nebe volající hloupost, a pak se jí

rozsvítí: "Oni vám vůbec nic neřekli, že?" Vydá ze sebe znechucený a nevěřící zvuk. "No ovšem. Nick je jenom osobní strážce, jenom bezvýznamný poskok - proč by se někdo měl obtěžovat a vysvětlovat mu, kvůli čemu vlastně nastavuje krk."

Zavrtím hlavou. "Já nenastavuju krk. A jestli to nepotřebuju vědět, možná je lepší _"

"Nesmysl!"

"Opravdu."

S3 mě udržuje v klidu - ale nezaujatě pozoruji, jak ve mně narůstá cosi jako duchovní závrať. Nechci slyšet tajemství Sboru; nechci znát konečné, světské vysvětlení; nechci odhalit závoj.

Ale ve stimulovaném stavu je to vzdálená, neskutečná panika, která ke mně nepatří. Ve stimulovaném stavu jsem spokojen s věcnou poslušností - a nikdo mi nedal instrukce, že mám zachovávat posvátnou nevědomost.

Kvazimystické ozdoby, jimiž jsem si přikrášlil Sbor, nevycházejí z vlastního věrnostního modu a zombie skauta je nepotřebuje.

Stejně nemám na vybranou. Pcho-kwaj rázně řekne: "Tak poslouvejte. Technické podrobnosti jsou složité, ale základ je jednoduchý. Slyšel jste někdy o problému kvantového měření?"

"Ne."

"Říká vám něco Schrödingerova kočka?"

"Samozřejmě."

"A právě Schrödingerova kočka ilustruje problém kvantového měření. Kvantová mechanika popisuje mikroskopické soustavy - subatomové částice, atomy, molekuly - matematickým formalismem zvaným vlnová funkce. Z vlnové funkce se dá předpovědět, s jakou pravděpodobností získáte při měření v systému různé výsledky.

Tak například: předpokládáme, že máte iont stříbra, určitým způsobem připravený, který projde magnetickým polem a potom narazí do fluorescenční stínítka. Kvantová mechanika předpovídá, že v polovině případů uvidíte na stínítku záblesk, jako by se iont odchýlil směrem dolů. Dá se to vysvětlit tím, že iont má spin, který jej nutí k interakci s polem; vytlačí jej buď nahoru nebo dolů podle toho, kam spin vůči poli směřuje. Takže pozorováním záblesků na stínítku se dá měřit spin iontu.

Nebo předpokládáme, že máte radioaktivní atom s poločasem rozpadu jedna hodina. Nasměrujte na něj částicový detektor, k němuž je připojeno zařízení, které rozbije láhev s jedovatým plynem a otráví kočku, když se atom rozpadne. Uzavřete celou soustavu do neprůhledné krabice, počkejte hodinu a pak nahlédněte dovnitř. Pokud ten experiment budete dělat znovu a znovu - pokaždé s novou kočkou - kvantová mechanika předpovídá, že v polovině případů najdete kočku mrtvou a v polovině případů ji najdete živou. Tím, že se podíváte, jak to dopadlo, jste změřil, jestli se atom rozpadl nebo ne.

"Takže... v čem je problém?"

"Problém je následující: předtím, než v obou těchto případech uskutečníte měření, vám vlnová funkce neřekne, jaký bude výsledek; řekne vám pouze to, že oba výsledky mají pravděpodobnost padesát na padesát. Jenže jakmile měření jednou uskutečníte, druhé měření téhož systému vždycky přinese tentýž výsledek. Jestli byla kočka mrtvá, když jste se podíval poprvé, bude mrtvá pořád, když se podíváte znovu. Z pohledu vlnové funkce ji uskutečněné měření nějakým způsobem změnilo z kombinace dvou vln, představujících dvě možnosti, na 'čistou' vlnu - zvanou vlastní stav - představující pouze jednu. Říká se tomu 'zhroucení vlnové funkce'.

Jenže proč by měření mělo být něco zvláštního? Proč by mělo vlnovou funkci zhroutit? Proč by nějaký měřicí aparát - sám složený z jednotlivých atomů, u nichž se dá předpokládat, že se řídí stejnými zákony kvantové mechaniky jako měřená soustava - měl způsobit, že se směsice možností zhroutí na jedinou? Pokud vezmete měřicí aparaturu jako další součást systému, Schrödingerova rovnice předpovídá, že samotná aparatura by v konečném důsledku měla být směsicí stavů - a stejně tak všechno, co je s ní ve vzájemném vztahu. Láhev s jedovatým plynem by v konečném důsledku měla být popsána vlnovou funkcí, která je směsicí rozbitého stavu a nerozbitého stavu - a kočka by v konečném důsledku měla být směsicí mrtvého stavu a živého stavu. Tak proč vždycky vidíme kočku v jednom čistém stavu, mrtvou nebo živou?"

"Třeba se celá teorie jednoduše mýlí."

"Ne, tak jednoduché to není. Kvantová mechanika je vůbec nejúspěšnější vědeckou teorií - pokud předpokládáte zhroucení vlnové funkce. Kdyby byla celá teorie pomýlená, neexistovalo by nic takového, jako je mikroelektronika, lasery, optronika, nanotechnika, devadesát procent chemického a farmaceutického průmyslu... Kvantová mechanika vyhovuje všem experimentálním testům, které kdy byly provedeny - pokud předpokládáte, že existuje zvláštní proces zvaný 'měření' - jenž se řídí úplně jinými zákony, než jsou ty, které fungují po zbytek času.

Takže cílem studia problému kvantového měření je přesně stanovit, co přesně je to 'měření' a proč je zvláštní. Kdy se vlnová funkce zhroutí? Když se spustí částicový detektor? Když se rozbije láhev? Když kočka zemře? Když do krabice někdo nahlédne?

Jeden pohled je pokrčit rameny a říct: kvantová mechanika přesně předpovídá pravděpodobnosti konečných, viditelných výsledků - a co víc může člověk chtít? Atomy se projevují pouze svým působením na vědecké přístroje, takže pokud vám kvantová mechanika umožní přesně vypočítat, v kolika procentech případů vám přístroj ukáže různé hodnoty - nebo polohy záblesků světla, případně úmrtnost kočky- máte úplnou teorii.

Jiní lidé se snažili ukázat, že vlnová funkce by se měla zhroutit, když systém dosáhne kritické velikosti - nebo kritické energie nebo kritického stupně složitosti - a že každé užitečné měřicí zařízení by bylo daleko za prahem. Lidé se dovolávali termodynamických jevů, kvantové gravitace, hypotetických nelinearit v rovnicích... všeho možného. Ale nic z toho nedokázalo úplně vysvětlit fakta.

Pak je tu teorie mnoha světů _"

"Alternativní dějiny, paralelní vesmíry..."

"Přesně tak. V teorii mnoha světů se vlnová funkce nezhroutí. Celý vesmír se rozdělí na odlišné verze, odpovídající všem možným výsledkům měření. V jednom vesmíru je mrtvá kočka a experimentátor, který viděl, že je mrtvá: v dalším vesmíru je živá kočka a experimentátor, který viděl, že je živá. Potíž je, že teorie neříká, proč by se to mělo stát - a dokonce ani to, ve kterém okamžiku se vesmír rozdělí. Detektor? Láhev? Kočka? Člověk? Ve skutečnosti to nedává odpověď na žádnou otázku."

"Třeba žádné odpovědi nejsou: třeba jsou to jen takové metafyzické hříčky..."

Zavrtí hlavou. "Metafyzika je experimentální vědou od osmdesátých let dvacátého století. I když osobně bych raději dala přednost představě, že ve skutečnosti tento obor pořádně začal až dneškem." Zalétne pohledem na hodinky.

"Promiňte, včera. V úterý 24. července 2068."

Trpělivě čeká - s lehce samolibým úsměvem - dokud mi to nedojde:

"V mozku? Vy jste nějakým způsobem dokázala, že ke zhroucení vlnové funkce dochází v mozku?"

"Ano."

"Ale... jak? Co má tohle všechno společného s působením na ionty, s jejich přinucováním, aby všechny šly na jednu stranu? Nevyužíváte nějaký elektromagnetický jev..."

"Ne! Žádné biologické pole by nemohlo být dost silné..."

"Myslel jsem si to. Jenže - jak tedy?"

"Modus dělá dvě věci. První je ta, že mi brání zhroutit vlnovou funkci; vyřazuje z činnosti ty části mozku, které to obvykle dělají. Jenže kdyby nedělal nic víc, ionty by nadále byly rozděleny nahodile, padesát na padesát... místo mne byste totiž zhroucení soustavy zapříčinil vy, Leung, Tse nebo Lui."

Avšak modus mi také umožňuje manipulovat s vlastními stavy - teď, když je již všechny až na jeden neohrabaně, nahodile neničím. Dovoluje mi změnit jejich poměrné váhy - a tak změnit pravděpodobnosti možných výsledků experimentu.

Myslím, že teoreticky bych potom mohla vlnovou funkci zhroutit sama - ale experiment by nebyl tak elegantní, kdyby jedna osoba dělala obojí. Takže zhroucení celého systému - který zahrnuje iont stříbra, fluorescenční stínítko a mne - obstarají lidé v řídicím sále - ale teprve poté, co změním pravděpodobnost, aby již nebyla padesát na padesát."

"To znamená... že všichni v řídicím sále jsou součástí experimentu? Proto se histogramy mění až poté, co řeknete nahlas směr iontu - protože kdybychom znali výsledky dřív, než máte šanci ovlivnit pravděpodobnost, způsobovali bychom náhodné zhroucení iontů my?"

"Přesně tak."

Chvilí se nad tím zamyslí. "Říkáte, že my způsobujeme zhroucení 'celého systému'. Takže vy existujete jako směs, dokud neuslyšíme váš hlas?"

"Ano."

"A jaké to... je?"

Zaměje se. "To je na tom ze všeho nejhorší: já nevím! Prostě si nevzpomínám. Jakmile jsem zhroucená, zůstanou mi jen jedny vzpomínky; pamatuji si, že jsem na stínítku viděla jen jeden světelný záblesk. Dokonce si ani nepamatuju, jaké to je, pracovat s tou částí modu, která volí vlastní stavy... To vás vážně nikdy nenapadlo, proč mi trvalo tak dlouho, aby to začalo fungovat? Nevím, jestli někdy 'uvidím' dva záblesky, alespoň na chvíli. Obávám se, že na to se mě dva stavy vyvíjejí příliš nezávisle. To, co se děje, možná trochu připomíná model mnoha světů, ve velmi malém měřítku."

Fakticky mohou existovat ve dvou oddělených verzích - byť jen na zlomek sekundy, než dojde k mému zhroucení. Ale bez ohledu na to, co se děje ve zbytku mého mozku, ty dva stavy modu spolu rozhodně reagují - jejich vlnové funkce interferují, jeden vlastní stav posilují a druhý oslabují. Kdyby to tak nebylo, celý experiment by nebyl k ničemu - bylo by to jenom metafyzické hraní."

Zaváhám, jsem zmatený. Pokusím se sledovat rozhovor pozpátku do bodu, kde se vykojil z reality. Nakonec řeknu:

"Myslíte to vážně? Nevodíte mě za nos? Jako odplatu za to, že jsem k vám vtrhl? Protože jestli to tak je, vyhrála jste - uznávám porážku. Dostala jste mě do pozice, kdy nejsem schopen poznat, co je pravda a co si vymýšlíte."

Zatváří se dotčeně. "Něco takového bych neudělala. Všechno, co jsem vám řekla, je pravda."

"To je tak... začíná mi to všechno připomínat hatmatilku, jakou ze sebe chrlí kvantoví mystici..."

Vehementně zavrtí hlavou. "Ne, ne - ti tvrdí, že existuje nějaký nefyzikální prvek vědomí - něco nezávislého na mozku, nějaká neurčitá 'duchovní' entita - který působí zhroucení vlnové funkce. Včerejší experiment dokázal, že jsou vedle jak ta jedle. Části mozku, které modus vyřazuje z činnosti, nedělají nic mystického: provádějí složitý - ale naprosto pochopitelný, beze zbytku fyzikální - úkon."

Já vím, že to všechno zní bizarně - ale celý vtíp je v tom, že ve skutečnosti je to něco zcela běžného. Všichni celý život působí zhroucení soustav, s nimiž jsou ve styku. Je to velice stará představa; mnozí průkopníci kvantové fyziky měli za to, že pozorovatel sehrává klíčovou roli - že měřicí přístroj sám o sobě nedokáže vlnovou funkci zhroutit. Ale trvalo déle než století, než se podařilo přesně zjistit, kde v pozorovateli k tomu dochází."

Pořád nevím, jestli jí mám nebo nemám věřit jediné slovo - ona však vypadá přesvědčeně, a tak stojí za to přinejmenším přesně porozumět, čemu věří. Odložím svůj skepticismus a pokusím se držet s ní krok.

"Dobře... takže 'měřicí přístroj' nestačí, je třeba 'pozorovatele' - ale kdo může být pozorovatelem. Lidé, samozřejmě... ale co třeba počítače? Co třeba kočky?"

"Hm. Existující počítače rozhodně ne. Zhroucení vlnové funkce je specifický fyzikální proces - ne automatický produkt jistého stupně inteligence, uvědomění si sama sebe nebo něčeho takového - a počítače k tomu jednoduše nebyly zkonstruovány... i když nepochybuji o tom, že v budoucnu toho některé budou schopny."

Pokud jde o kočky... tipla bych si, že to dělají, ale nejsem žádný odborník na srovnávací neurofyzologii, takže mě

neberte za slovo. Může trvat roky, než se někomu podaří přesně zjistit, které druhy ano a které ne. Pak je tu celá otázka evoluce této vlastnosti - a toho, co "evoluce" znamenala ve vesmíru, který se nehroutil. Lidem bude trvat desítky let, než rozkrývají všechny důsledky."

Tupě přikývnu - a doufám, že zůstane chvíli zticha, abych si mohl zkusit rozkrýt několik důsledků sám. Jestli je tohle všechno pravda, co z toho vyplývá pro Lauru? Mohlo by jí "manipulování s vlastními stavy" umožnit otevřít zámky a vyhnout se bezpečnostním kamerám? Možná... ale jak by jí mohla náhodná mutace nebo nahodilá vrozená abnormalita přinést tak specifické dovednosti? Pouhá ztráta schopnosti zhroutit vlnovou funkci, ano - nahodilé poškození může snadno způsobit deficit. Jenže nakolik je pravděpodobné, aby mozková vada vedla ke vzniku tak výlučných schopností, které podle Pcho-kwaj modus přináší? A přesto Laura musela tyto schopnosti mít; jak jinak by dokázala od Hilgemanna utéct? A jak jinak by je mohl přinášet samotný modul? Nedokážu uvěřit, že BDI to všechno vyvinula z ničeho - za šest měsíců - jen na základě zkoumání normální lidské vlastnosti, která Lauře chybí.

Tak co je absurdnější: že BDI vymyslela nervovou manipulaci s vlastními stavy za kratší dobu, než trvá většině firem vyvinout nový herní modus... nebo že náhoda přinesla Lauře - a BDI - hotový produkt na stříbrném podnose?

Pcho-kwaj pokračuje: "Ale ta představa nutí k docela vážnému zamyšlení: dokud si někdo z našich předků tento trik neosvojil, vesmír se musel radikálně lišit od vesmíru, jak jej známe my. Všechno se dělo současně; všechny možnosti existovaly vedle sebe. Vlnová funkce se nikdy nehroutila, pouze se stávala víc a víc složitější. Víím, že to zní absurdně - grandiózně - antropocentricky... nebo geocentricky, myslet si, že život na této jediné planetě mohl způsobit takový rozdíl, ale při uvážení veškeré té bohatosti a složitosti možná bylo nevyhnutelné, aby se někde ve vesmíru vyvinul tvor, který to všechno podkope, který zničí právě tu rozmanitost, která jej zrodila."

Nervózně se zasměje: vypadá skoro až rozpačitě - jak se to stává některým lidem, když tlumočí zprávu o nějaké katastrofě nebo ukrutnosti.

"Není snadné se s tím vyrovnat, ale právě to jsme. Nejsme jen vesmír, který "poznává sám sebe" - jsme vesmír, který se tímto poznáváním ničí."

Nevěřicně na ni zírám. "Co to říkáte? Že první živočich na Zemi, který měl tuto schopnost... způsobil zhroucení celého vesmíru?"

Pokrčí rameny. "Možná se to nestalo na zemi, ale není důvod, proč by nemohlo. Někdo musel být první. A ne celý vesmír - jedním letným pohledem na noční oblohu se sotva dalo všechno změřit. Ale možnosti by tím značně prořídly - ze všeho nejdřív by to fixovalo Zemi a slunce, zkondenzovalo je ze směsi všech možných uspořádání hmoty, jež mohla sluneční soustavu vyplňovat. Ustálilo by to nejjasnější hvězdy v prostoru, kam by tvor dohlédl, odbouralo všechny alternativy možných konfigurací. Představte si, jaká mohla být souhvězdí; hvězdy a planety, které navždycky zmizely, když tento náš předek otevřel oči."

Zavrtím hlavou. "To nemůžete myslet vážně."

"Myslím."

"Nevěřím vám. Kde máte nějaký důkaz? Na základě jednoho malého pokusu s ionty stříbra tvrdíte, že tento hypotetický předek lidí - a možná i koček - přeměnil nějakou obrovskou, úžasnou směs všech možných vesmírů, které mohly od Velkého třesku vzniknout... na jakýsi nepatrný zlomek toho, který tomuto tvorovi otevřel jediný pohled na noční oblohu? A všechno ostatní zlikvidoval? Spáchal něco na způsob... kosmologické genocidy?"

"Ano. Možná i faktickou genocidu. Život - inteligentní život - nemusí působit zhroucení vlnové funkce. Pokud před námi existoval život, který nepůsobil zhroucení vlny, pak jsme jej zhroutili. Což mohlo znamenat vyhlazení celých civilizací."

"A podle vás to děláme pořád? Způsobujeme zhroucení věcí, které jsou světelné roky daleko? Jiných hvězd? Jiných galaxií? Jiných forem života? "Řídnutí možností?" Oklešťování vesmíru - jen tím, že ho pozorujeme?"

Najednou si vzpomenu a zasměju se. "Nebo spíš pozorovali, dokud..."

Zarazím se v půli věty a na okamžik zavřu oči, protože se mi zatočí hlava a přepadne mne pocit klaustrofobie.

Nevyslovený závěr se v mém mozku přesto rozvine a zdá se, že žádný modus v mé lebce jej není schopen pacifikovat. Pcho-kwaj tiše řekne: "Ano. Pozorovali. Dokud nepřišla Bublina."

8

Po dopoledni v iontové komoře, které potvrdí, že výsledky ze včerejší noci nebyly souhrou náhod, dostane Pcho-kwaj čtrnáct dní na odpočinek, než se připraví další fáze experimentu. Zdá se, že jí nevadí, že nesmí z budovy; většinu času tráví čtením. "Stejně bych nic jiného nedělala," prohlásí. "A když si odmyslím, že nemám na výběr, je to dokonalá situace: mír a klid - a spolehlivá klimatizace. Tak si představuju nebe."

Monotónní vyvolávání z mých snů mizí. S3 funguje dokonale. Karen se už nevrátí. Opatrně se zeptám Leeho Hing-cheunga, jaké mody má on. Ukáže se, že má jenom Hlídku, Metakartotéku a RedNet - a kromě původního problému při experimentech s ionty neměl s žádným z nich potíže. Moje odhodlání vypátrat příčinu nevyzpytatelného chování vlastních modů ochabne; nevidím důvod, proč chodit za doktorem nebo neurotechnikem, když nemám žádné symptomy - a zdráhám se riskovat prozrazení skutečnosti, že mám věrnostní modus, před lidmi, kteří to nemají vědět. Slibuji si, že vyhledám pomoc při prvních příznacích poruchy, ale jak přibývá dnů bez recidivy, naděje, že se problém "vyléčil sám", působí čím dál opodstatněněji.

Vzhledem k tomu, jak jsem se bál, že Lauřina "telekineze" bude mít nějaké složité, ale ve své podstatě všední vysvětlení - vzhledem k tomu, jak jsem se děsil břemene dalšího rozporu, další nesrovnalosti mezi svým pohledem na Sbor a pravdou o jeho aktivitách - jsou informace od Pcho-kwaj víc, než v co jsem mohl doufat. Sbor se zabývá zkoumáním nejhlubších otázek týkajících se povahy reality, povahy lidství - a možná i důvodů vzniku Bubliny. Stydím se, když si vzpomenu, jak jsem se vážně zabýval představou, že by výhradním účelem tohoto velkého spojení mohlo být nečisté

využití Lauřiných schopností uniknout z uzavřených prostor. Měl jsem poznat, že za tím je něco ušlechtilějšího. Ale kdyby to přece jenom bylo "nečisté využití"? Zaslouhou věrnostního modu by Sbor stejně zůstal tím nejdůležitějším v mém životě. Bát se ztráty iluzí a radovat se z utvrzení mé víry je stejně absurdní. Rozebírám tento postřeh ze všech stran, ale nikam to nevede.

Šokující tvrzení vyslovené Pcho-kwaj - že by život na Zemi mohl být niterně nepřátelský vůči zbytku vesmíru - mi připadá stejně nepochopitelné. Představu, že lidstvo je, nebo bylo, součástí jakési kosmické nekrózy, která zbavuje vesmír možností, páchá bezděčnou genocidu v nepředstavitelném měřítku - je poměrně snadné pojmout - přednést jako izolovanou, abstraktní tezi - ale jít po ní hlouběji se nedá. Mé zděšení rychle vystřídá nedůvěra; připadám si, jako by mi byl předveden jeden z těch falešných matematických "důkazů", podle nichž se jedna rovná nule. Vycouvám z této myšlenkové slepé uličky a pokusím se najít v argumentaci nějakou chybu. Když vpodvečer přijdu do služby, Pcho-kwaj přeruší četbu a pokračujeme v debatě.

"Sama jste přiznala, že je to absurdně geocentrické," začnu.

Pokrčím rameny. "Jen v případě, že jsme byli první. Možná jsme nebyli; možná se to stalo na tisícovce jiných planet, o miliardu let dřív, než k tomu došlo na Zemi. Myslím, že se to nikdy nedozvíme. Ano, objevili jsme, které části lidského mozku působí zhroucení vlnové funkce, ale geocentrické by bylo předpokládat, že všechny ostatní myslící bytosti ve vesmíru dělají přesně totéž."

"Jenže já nejsem přesvědčen, že jste to objevila. Nedokázala jste nezvratně, že nadále nepůsobíte zhroucení vlny; pouze jste předvedla, že modus zasahuje před zhroucením - ať už je působí cokoli. Třeba je nakonec pravdivá jedna z těch starých teorií - třeba se vlna zhroutlí pokaždé, když systém dosáhne dostatečné velikosti, ale modus dokáže fungovat v délkovém měřítku těsně pod kritickou velikostí... v posledním okamžiku nasadí svou interferenční fintu."

"Co potom ty části mozku, které modus vyřazuje z činnosti? Co se děje tam?"

"Nevím. Ale jestli vypadají, jako by byly "zkonstruovány" tak, aby to mělo nějaký kvantový efekt, možná je to nemotorný pokus udělat přesně to, co dělá vlastnostavová část modu - ovlivnit to, jakým způsobem se vlna hroutí, a ne se jenom spokojit s holou pravděpodobností. Možná evoluce nám všem dala malou schopnost pošťouchnout šance; nemůžete popřít, že to by pro přežití mělo jistou hodnotu. A jestli se vlnová funkce vždycky hroutila nahodile, jakmile systém dostatečně vzrostl, od počátku vesmíru... pak jsme se neprovinili ničím horším než tím, že nad tím procesem začínáme získávat jistou vládu."

Má pochopení, ale stojí pevně za svým. "Když neaktivuji tu část modu, která brání zhroucení - když nevyřadím příslušné přirozené dráhy - celý efekt zmizí; ionty se vrátí k nahodilosti. To je první věc, kterou jsme vyzkoušeli dopoledne po úspěšné sérii. Dobře, vaše teorie by přesto mohla být pravdivá - přirozené dráhy by nějak mohly ovlivnit působení modu na vlastní stavy, i kdyby neměly nic společného se zhroucením vlny. Ale kdyby lidé měli nějakou schopnost 'pošťouchnout šance', myslím, že by se na to už přišlo. Nepochybuji o tom, že pokus s ionty se dá vysvětlit jinak - ale co Bublina?"

"Ta o jiná vysvětlení rozhodně nemá nouzi - za posledních třicet let jsem jich určitě slyšel alespoň tisíc."

"A kolik jich podle vás dávalo smysl?"

"Žádné, abych byl upřímný. Jenže kolik smyslu dává toto? Pokud by Tvůrci bubliny byli tak zranitelní našimi pozorováními, jak mohli přežít tak dlouho? Jak daleko teleskopy před Bublínou dohlédly? Na miliardy světelných let!"

"Ano, ale nevíme, jakou škodu - jaký stupeň pozorování - byli schopni tolerovat. Když byl vesmír zcela nezhroutený, možná existovaly formy života, které byly na veškeré té rozmanitosti prakticky závislé - formy života, u nichž byl každý jedinec rozptýlen ve velké části celého prostoru vlastních stavů, zaujímal obrovské rozpětí toho, co my považujeme za navzájem se vylučující možnosti. První zhroucení by pro ně bylo jako... jako by někdo odřízl z lidského těla tenký plátek a všechno ostatní zahodil."

"Jenže jak by Tvůrci bubliny přežili? Tím, že by původně byli velice tenci?"

"To je ono! Musejí vyžadovat mnohem užší rozpětí stavů. Pro ně to možná bylo spíš jako... kdyby se z hlubokého oceánu stala mělčina. Je možné, že jsme pozorovali galaxie vzdálené miliardy světelných let - ale zatím jsme do posledního kousíčku meteorického prachu nezhroutili ani sluneční soustavu. Planetární soustavy vzdálených hvězd by stále měly spoustu svobody. Je klidně možné, že jednotliví Tvůrci bubliny by dokázal přežít téměř cokoli, vyjma přímého setkání s člověkem, ale čím dál přesnější lidská astronomie vlnovou funkci likvidovala - "vysušovala oceán" - takovou měrou, že vybudovat Bublínu, aby nám zabránila situaci zhoršit ještě víc, byla jediná možnost, jak mohli svou civilizaci zachránit."

"Nevím..."

Rozesměje se. "Já taky nevím. A celý smysl Bubliny je v tom, že to nebudeme vědět nikdy. Ale mám i jiné teorie, jestli se vám tahle nelíbí. Třeba jsou Tvůrci bubliny tvoření studenou temnou hmotou - axiony nebo nějakými jinými částicemi se slabou interakcí, které se nám nikdy nepodařilo dobře zachytit. Pokud by to bylo tak, mohli bychom jim ublížit relativně málo - ale oni usoudili, že se svou technickou úrovní dostáváme nebezpečně blízko bodu, kdy by je to mohlo začít postihovat. Ve dvacátých a na počátku třicátých let pátrala spousta astronomů po studené temné hmotě - a jejich vybavení bylo rok od roku citlivější a přesnější. Možná bychom měli vinit je."

Abstraktní úvahy se dají pustit z hlavy. Když si razím cestu ulicemi, představa, že okolní dav kolektivně brání městu, aby se rozplynulo do mlhy simultánních možností, mi nepřijde ani tolik neuvěřitelná, jako spíš evidentně nedůležitá. Bez ohledu na to, na jak komplikovaných a intuici groteskně odporujících podpěrách známá realita stojí, tvrdošíjně zůstává známá. Když Rutherford ukázal, že většinu atomů tvoří prázdný prostor, stala se země méně pevnou? Samotná pravda nic nemění.

To, co nedokážu pustit z hlavy, je fakt, že se Sbor zabývá bublinovou vědou - a nezáleží na tom, zda jejich hypotéza je nebo není správná. Úrovně zabezpečení a osobní strážci dobrovolníků nemají nic společného se strachem z obchodní

konkurence.

Sbor má přesně jednoho nepřítele: Děti propasti.

Když se ozve zaklepání na dveře, Šéf mě plynule probudí. Hlavu mám vyčištěnou, ale stejně jsem otrávený; je teprve po poledni, spal jsem jenom dvě hodiny. Pošlu infračervený příkaz holovizi, aby ukázala obraz elektronického dveřního kukátka. Mým návštěvníkem je doktor Lui. Rychle se obléknu. Nevím, co si o tom mám myslet. Kdyby z nějakého důvodu potřebovali, abych nastoupil do služby, Tong nebo Lee by mi určitě zavolali.

Pozvu ho dál. S omluvnými rozpaky se rozhlédne po pokoji, jako by chtěl říct, že netušil, že by mohl být tak skromný, ale teď, když to ví, hluboce se mnou cítí. Nabídnou mu čaj; přemrštěně odmítne. Vyměníme si několik zdvořilostních frází, načež zavládne tíživé mlčení. Dlouhé půl minuty se usmívá, jako by ho něco bolelo, a pak konečně promluví: "Žiju pro Sbor, Nicku." Zní to zčásti jako zanícené utvrzení, zčásti jako přiznání plné nenávisti k sobě samému.

Přikývnu a pak zamumlám: "Já taky." Je to pravda, neměl bych se za to stydět - jenže Luiovy signály jsou tak intenzivní, ale zmatené, že se infekci jeho dvojznačností nedokážu ubránit.

"Vím, co prožíváte," řekne. "Niterné bitvy, paradoxy, muka. Já to vím." Ani na okamžik o jeho slovech nepochybuji - a cítím osten viny a vlastní ubohosti; muka, která zažil na jehlách rozporů vyvolaných věrnostním modelem, byla určitě mnohem horší než moje.

"A vím, že mi nepoděkujete, když vaši bolest ještě zvětším. Ale pravda nikdy není lehká."

Idioticky tuto otřepanou frází odkývám, zatímco v izolovaném koutku mne napadne: že by další fáze? Masochistické rochnění v konfliktu vyvolávaném věrnostním modelem? Abych se smířil se svou rozumovou impotencí a představil si svou úzkost v romantické poloze, jako nějaké mystické, odhalení přinášející utrpení? Má to jistou zvrácenou logiku: nechci se modu vzpírat - tak proč bych se neměl zkusit podívat na svůj duševní zmatek v jiném světle, předdefinovat jeho smysl, prohlásit, že mne vede k hlubšímu porozumění a pevnější víře?

Lui pokračuje: "Oba chceme sloužit Sboru - ale co to fakticky znamená? Den za dnem děláme svou práci, posloucháme příkazy, které dostaneme, hrajeme svou roli - s nadějí, že můžeme věřit těm, kteří stojí v rozhodovací struktuře nad námi, že jim jde především o zájmy Sboru. Avšak nutně si musíte položit otázku: zaslouží si takovou důvěru? Skutečně slouží Sboru s tak absolutní oddaností, která by pro vás nebo pro mne byla druhou přirozeností... nebo slouží pouze vlastním zájmům? Kde máme vzít jistotu?"

Zavrtím hlavou. "Jsou částí Sboru. Naše loajalita patří jim."

"Ano, částí Sboru. Naše loajalita patří celku."

Nevím, co na to říct. Je to určitě pravda - v tom smyslu, že modus se vztahuje na Sbor jako takový, ne na nějakou konkrétní osobu. Jenže proč si s takovým rozlišováním dělat hlavu? Jaký je v tom praktický rozdíl?

Rozpačité na židli poposednu a Lui se ke mně nakloní. Z jeho upřímné mladé tváře vyzařuje jistá intelektuální naléhavost. Naše loajalita patří celku. Začínám přemýšlet, jestli si kolem působení věrnostního modu nevytvořil celý systém morální filozofie - což je vyhlídka, která mne zřetelně znepokojuje. Sotva by to bylo poprvé v dějinách, kdy oběť duševní choroby zareagovala na své postižení takovým způsobem - ale určitě by to bylo poprvé, kdy bych se ocitl v choulostivém postavení vyplývajícím z toho, že mám stejnou poruchu jako onen prorok s poškozením mozku, shodnou do posledního neuronu.

Racionálně řeknu: "Všichni musíme odněkud dostávat příkazy. Musíme předpokládat, že rozhodovací struktura funguje. Máme snad v praxi jinou možnost? Vždyť já nevím ani to, jak vypadá vyšší organizační struktura ASR - natož Sboru. A i kdybych ji znal, co bych měl podle vás dělat? Přijímat příkazy pouze z nejvyšších míst? To by bylo absurdní. Všechno by se zadrhlo a zastavilo."

Lui zavrtí hlavou. "Nic takového neříkám. Přijímat příkazy z nejvyšších míst? Takových 'nejvyšších míst' je několik. Jistě, Wej Pchaj-ling je majitelem BDI_ " zamračím se a začnu popírat, že bych znal jak zmíněného člověka, tak zkratku, ale Lui netrpělivě řekne: "Vím přesně, jak jste se k nám dostal, nemá smysl plýtvat dechem. Wej je majitelem BDI - ale co vám dává důvod si myslet, že ovládá všechno ostatní? Má jistý omezený vliv na ostatní účastníky v NHK - ale velice slabé slovo jinde. Vy jste si myslel, že Lauru Andrewsovou objevila BDI?"

"Domnívám se_ "

"'Našla' ji skupina hackerů v Soulu - poté, co se prokopala horou ukradených dat o bezpečnostních problémech v institucích Mezinárodní služby - pro úplně jiného klienta. Ale věděli o nabídce, kterou Sbor pustil do oběhu - dobré peníze za data jistého typu - a tak tu zprávu poslali dál."

"Jistého typu? Jakého typu?"

"To se mi zatím nepodařilo zjistit."

"Nevysvětlitelné útky? Myslel jsem, že Sbor vznikl až poté, co BDI narazila na Lauru... ale vy říkáte, že Sbor již existoval - a aktivně hledal někoho jako ona?"

"Ano."

"Ale jak mohli tušit...?"

"Nevím - ale o to stejně nejde. Otázka zní: komu byste měl být loajální? Z globálního pohledu je Wejova frakce v menšině. Musel vynaložit velké úsilí, aby dosáhl toho, že vyšetření Laury Andrewsové bude dělat BDI - přestože to bylo nejbližší dostupné zařízení. Nakonec vychýlilo rovnováhu v náš prospěch pouze regulační vakuum Nového Hong Kongu; většina ostatních zemí si příslušnou technologii příliš úzkostlivě hlídá. Ale kdyby v Argentině neschválili jistou právní úpravu... je možné, že bychom vy a já ani nebyli zaměstnáni. "

Zavrtím hlavou. "No a co? Nikdy jsem nepředpokládal, že v čele stojí Wej. Sbor je společenství různých frakcí - proč bych se tím měl znepokojoval? Když dokážou se svými rozdíly žít, proč bych nemohl já?"

"Protože vaše loajalita patří Sboru - ne nějaké frakci, která se obratným manévrováním dostane k moci. Co když se společenství změní? Co když se rozdrobí a přeskupí s novými cíli, novými prioritami? Nebo se rozdrobí a nepřetvoří?"

Komu zachováte loajalitu v takovém případě? Za kterou odštěpeneckou skupinu byste bojoval, pokud by na to došlo?"

Začnu něco namítat, ale zarazím se. Sbor je nejdůležitější věc v mém životě; nemohu nad takovými otázkami mávnout rukou, jako by se mě netýkaly. Jenže

"Co jiného to může fakticky znamenat," řeknu, "být loajální Sboru 'jako celku' - ne-li být loajální frakci, která je u moci? Vládám takový princip stačí." Lui si posměšně odfrkne. Řeknu: "Dobře, nenavrhují, abychom klesli na stejnou úroveň cynismu. Ale co přesně navrhuje vy? Ještě jste neuvedl žádnou alternativu."

Přikývne. "Máte pravdu, neuvedl. Chtěl jsem, abyste nejdřív uznal, že alternativa je nezbytná."

Nejsem přesvědčen o tom, že bych něco takového uznal, ale budiž.

Prohlásí: "Existuje jen jedna skupina lidí, kteří jsou kvalifikováni k tomu, aby rozhodovali, které frakce - pokud vůbec nějaké - skutečně reprezentují Sbor. Je to otázka, kterou je třeba posuzovat s maximální opatrností - a není možné, aby bylo ponecháno náhodě, kdo je nebo není v danou chvíli u moci. To jistě chápete, ne?"

Váhavě přikývnu. "Ale... jaká 'skupina lidí'?"

"Samozřejmě ti z nás, kteří mají věrnostní modus."

Zasměju se. "Vy a já? Žertujete."

"Nejenom my. Jsou další."

"Ale "

"Komu jinému můžeme věřit? Věrnostní modus je jediná záruka; každému, kdo ho nemá - bez ohledu na to, zda je nebo není v organizaci, třeba i na nejvyšších místech - hrozí, že si zamění skutečné cíle Sboru s vlastními soukromými zájmy. V našem případě je něco takového nemožné. Doslovně, fyzicky nemožné. Rozpoznávání zájmů Sboru musí připadnout nám."

Vytřeštím na něho oči. "To je "

Co? Vzpoura? Kacířství? Jak je to možné? Jestli Lui skutečně má věrnostní modus - a nemohu uvěřit, že by tohle všechno sehrál - pak není ničeho z toho fyzicky schopen. Všechno, co dělá, je a priori projevem loajality vůči Sboru, protože

Najednou je to tak jasné, až se mi zatočí hlava...

Sbor je a priori přesně to, čemu jsme zásluhou modu loajální.

Zní to jako uvažování v kruhu, krvesmilné, na hranici solipsistického nesmyslu... a tak to má být. Koneckonců, věrnostní modus není nic jiného než uspořádání neuronů v naší lebce; obrací se pouze sám na sebe. Pokud je Sbor nejdůležitější věcí v mém životě, pak nejdůležitější věcí v mém životě, ať je to cokoli, musí být Sbor. Nemohu být 'pomýlen', nemohu to 'špatně pochopit'.

To mne neosvobozuje od modu - vím, že nejsem schopen "Sbor" podle libosti předefinovat. A přesto v sobě to zjištění má něco mocně, nepopíratelně osvobozujícího. Je to, jako bych měl ruce a nohy spoutány řetězy ovinutými kolem nějakého obrovského, těžkopádného předmětu - a teď se mi je podařilo stáhnout, nikoli ze svých zápěstí a kotníků, ale aspoň z té těžké kotvy.

Vpadá to, jako by mi Lui, bratr v šílenství, přečetl myšlenky, nebo alespoň výraz tváře. Vážně pokývá hlavou a já si uvědomím, že se na něho usmívám jako idiot, ale nedokážu s tím přestat.

"Neomylnost je naší největší útěchou," prohlásí.

Když Lui nakonec odejde, točí se mi hlava - a ať se mi to líbí nebo ne, jsem součástí spiknutí.

Na mozku poškození arbitři povahy "pravého Sboru" si říkají Kánon. Všichni mají věrnostní modus - ale všichni se dokázali přesvědčit, že "pravý Sbor", jemuž jsou věni, není organizace, která pod tímto jménem vystupuje.

Co tedy je "pravý Sbor"?

Každý člen Kánonu má jinou odpověď.

Jediné, na čem se shodnou, je to, co není: výzkumné spojení, které si říká Sbor, je podvrh, imitace.

Když zůstanu sám, bez Luiho, který by ve mně tuto bizarní linii uvažování podporoval, přistihnu se, jak přemýšlím, jestli jsem skutečně zvládl náročné duševní cviky, které jsou pro její udržení nezbytné. Sbor není pravý Sbor - co je to za absurdní, puntičkářskou sofistiku?

Přesto... jestli tomu dokážu nějak uvěřit, stačí to, aby se z toho stala pravda. Selský rozum a každodenní logika s tím jednoduše nemají co dělat: nemám žádný racionální důvod, abych byl Sboru loajální - jediné, co mám, je anatomický fakt věrnostního modu. Pravý Sbor, vůči němuž se modus vymezuje, je to, čemu jsem fyzicky schopen uvěřit, že pravý Sbor je

Je to směšné, je to absurdní.

Přecházím po bytě, snažím se zůstat klidný, hledám nějakou paralelu, metaforu - model, jímž bych se mohl nechat navést, jakkoli přibližně, k nějaké zčásti přičetné představě, co se to v mé hlavě děje. Sbor není pravý Sbor. Co je potom pravý Sbor? To, čemu upřímně věřím, že to je.

To je šílené. Jestli si každý člen Kánonu může svou loajalitu vykládat, jak se mu zamane, jako kdyby to byla otázka osobního svědomí, bez ohledu na existující autoritu... je to anarchie.

A pak mi to konečně dojde.

Pochopím, jak v tom mohu najít smysl, jak si to mohu vysvětlit.

Zarazím se v půli kroku a nahlas řeknu: "Vítej v Reformaci."

Mé uvedení do řad Kánonu je postupný proces; Lui domlouvá schůzky na různých místech po celém městě, s jedním se dvěma členy najednou. Někteří jsou z BDI, někteří z ASR, někteří z nejmenovaných organizací. Zpočátku nechápu, co takové riziko ospravedlňuje; nebavíme se prakticky o ničem, co by mi Lui již neprozradil, a určitě by se našly bezpečnější způsoby, jak mne Kánonu představit. Ale nakonec pochopím, že tento osobní kontakt má pro upevnění mé

nové loajality zásadní význam; pouze tehdy, když budu s těmito lidmi hovořit tváří v tvář, mne mohou přesvědčit - a já je - že modus skutečně máme.

Jistě, již jen skutečnost, že by se členové Kánonu vůbec měli chtít setkávat, radit, spolupracovat, je paradoxní. Shoda by pro nás měla být nenáviděná věc: pravý Sbor je definován v lebce každého z nás; názor někoho jiného nemůže mít váhu. Když jsme se vymanili ze lží podvrženého Sboru, proč by každý z nás neměl jít za vlastní jedinečnou, osobně dokonalou vizí?

Protože sami, rozdělení, bychom neměli vůbec žádnou šanci falešný Sbor reformovat, přebudovat jej na takový, jaký by měl být. Když jsme spojeni, je to skličující perspektiva - ale ne zcela nepředstavitelná.

Pokračuju v práci, jako by se nic nezměnilo. Pokusení svěřit se Pcho-kwaj, vysvětlit jí všechno, co prožívám, a všechno, co jí zůstává utajeno, je chvílemi téměř nezvládnutelné - ne však, když jsem skutečně v její přítomnosti a S3 mi poskytuje neomezené sebeovládání. Instrukce od Čchen mne možná již nenutí mlčet o Lauře a BDI - ale na první místo se dostává potřeba chránit Kánon, a tak zjišťuji, že jsem před ní možná ještě opatrnější než dřív. Zdá se, že zpočátku neví, co si o tom má myslet, ale pak nad tím mávne rukou a ponoří se do své četby. Naše večerní debaty o kvantové metafyzice a Tvůrcích bubliny končí. Ve stimulovaném stavu to pro mne není žádný rozdíl - ale když se doma každé ráno ohlédnu za jednotlivými hodinami strávenými v hlídkovém transu, ucítím zvláštní, tupou bolest na prsou, která mi brání zvolit si spánek.

Začíná druhá fáze experimentu. Pcho-kwaj se vrací do iontové komory. Hlavu má plnou radioizotopy označené glukózy a prekursorů neurotransmiterů, kolem sebe baterie vysoce citlivých kamer zachycujících záření gama. Je velice důkladně sledovaná - přinejmenším technikou. Data získaná gama kamerami se však dají zpracovat různými způsoby, aby odhalila nebo neodhalila funkce jistých částí jejího mozku - a rozhodnutí, co uvidí experimentátoři (nebo spíš spoluúčastníci) na obrazovce v řídicím sále, učiní nahodile, na poslední chvíli počítač.

"Je to trochu jako Aspectovy pokusy s fotonem se zpožděnou volbou, které se dělaly v osmdesátých letech dvacátého století," vysvětlí mi. "Leung vypracovala jakousi vylepšenou verzi Bellovy 'nerovnoměrnosti', korelace mezi tím, že jisté neurony vysílají stimuly a jiné ne, která by měla být pod prahovou hodnotou - pokud jsou všechny naše předpoklady správné."

Technická stránka je nad moje síly, ale jádro věci pochopím poměrně snadno: alternativní vysvětlení úlohy domnělých drah působících zhroucení vlny, od nichž jsem si tolik sliboval, budou rozmetána na prach.

Co to znamená? Budu muset strávit vesmír, v němž jsem dědicem genocidy z nepochopení? Přemýšlím o této perspektivě čím dál častěji, ale přesto to k ničemu nevede. Snažím se ucháchat paralelami z evoluce: kvůli dinosaurům jsem také nikdy netrpěl pocitu viny, ne? Ve skutečnosti je to tak, že jestli má Pcho-kwaj pravdu, pak možná dinosauři ani neexistovali - v tom smyslu, v jakém existují novodobá zvířata - dokud nepřišel nějaký savec a nečinil minulost definitivní a jedinečnou, nezhroutil všechny nesčetné možnosti do jediné vývojové cesty. Začíná to všechno působit stejně upokojivě jako jedna z těch absurdních, naprosto neprověřitelných metafyzických domněnek: "Možná byl vesmír stvořen dnes ráno, včetně falešných vzpomínek pro každého a dokonale naaranžovaných archeologických, paleontologických, geologických a kosmologických důkazů událostí pokrývajících posledních patnáct miliard let..." Jediná potíž je v tom, že jádro domněnky Pcho-kwaj je ověřitelné. A ta nedostižná myšlenka se mi dál honí hlavou, nedotčená, nezodpověditelná.

Tentokrát je iontová komora zvukotěsná. Jestli si Pcho-kwaj výsledky pro sebe drmolí, aby se lépe soustředila, jsem ušetření nepřijemné nutnosti ji poslouchat. Místo toho je centrální panel prostředkem, s jehož pomocí mohou Leung, Lui a Tse zhroutit určité části jejího mozku. I já čas od času zalétnu pohledem k displejům, ale PET snímky, neurální mapy a histogramy, přestože barevné, jsou pro mne natolik chaotické a záhadné, než aby dokázaly udržet mou pozornost. Nedělá mi potíže se otočit jinam.

Naivně jsem očekával okamžité výsledky, ale je třeba vychytat chyby plynoucí z technického vybavení, softwaru a toho, že Pcho-kwaj zatím není v ovládnutí modu zběhlá. V situaci, kdy již nejsem zaplavován daty a v displejích se nevyznám, ve službě fakticky ztrácím zájem, nevnímám dokonce ani brebentění vědců. Ve stimulovaném stavu to tak má být. Bez ohledu na to, jaké stanovisko Kánon k hodnotě těchto experimentů jednou zaujme, je moje současná role zcela jasná: Mám dělat práci, kterou ode mne podvržený Sbor očekává, a mám ji dělat tak pečlivě, jako by se na mé loajalitě nic nezměnilo.

Mimo službu, když nejsem stimulovaný, se přistihnu, jak přemýšlím: možná na Kánonu - stejně jako na Bublině, stejně jako na pravdách kvantové ontologie - nakonec vůbec nezáleží. Možná se skutečný a podvržený Sbor v praxi nikdy nerozejdou - a rozdíl, pro členy Kánonu klíčový, zůstane na poli abstraktních úvah. Lui ani nikdo jiný mi ještě neřekl, co by Kánon fakticky změnil, kdyby mohl podvržený Sbor ovládat - a já sám mám o těchto věcech zatím příliš mlhavé povědomí, než abych si udělal jasný názor. Určitě věřím, že by se Pcho-kwaj měla dozvědět o Lauře a o tom, jak byl modus navržen - ale než to stačím udělat, zarazím se, když si uvědomím, že moje postavení mi neumožňuje předpovědět následky.

Možná je jedinou skutečnou funkcí Kánonu to, aby nám naše bezvýsledné kacířství připadalo opodstatněnější. Možná budeme spřádat intriky a kout pikle, abychom dokázali, že spřádat intriky a kout pikle můžeme - ale nakonec to nebude nic jiného než spiknutí poslušnosti.

Když uprostřed noční rituální obhlídky bytu vyjdu z ložnice, Pcho-kwaj jen tak mimochodem prohodí: "Dnes se nám podařilo získat dobrá data. Prakticky nezvratná. Rozhodně publikovatelná - pokud to slovo za daných okolností mohu použít. V restauraci jsem vám to neřekl... vidíte, učím se držet jazyk za zuby."

"Blahopřeju."

"K čemu? Že držím jazyk za zuby?"

"K tomu výsledku."

Zaškaredí se. "Nebud'te tak racionální, dělá se mi z toho zle. Vy jste nechtěl, abychom měli pravdu. Neočekávám, že si podříznete zápěstí, ale nemohl byste být alespoň trochu... zasmušilý?"

"Ve službě ne."

Opře se o dveřní rám a povzdechne si. "Někdy si vážně říkám, kdo z nás je mňí člověk - jestli vy ve službě nebo já, když jsem rozmazaná."

"Rozmazaná?"

"Nezhroucená, v mnoha stavech. Tak tomu říkáme: rozmazání." Zasměje se. "Tak se budu hlásit o slávu: první člověk v dějinách, který se z vlastní vůle rozmazal."

Příležitost oponovat jí, zmínit se o Lauře, visí v tichu, na okamžik mučivě svůdná - ale riziko, k čemu by to mohlo vést, je příliš velké. Což neznámá, že bych nemohl zkoušet ohledat terén kolem. "Ano, z vlastní vůle - ale co kdyby někdo utrpěl nervové poškození a ztratil schopnost působit zhroucení vlny?"

"Přikývne. "Dobrá připomínka. To se klidně mohlo stát. Jde o to, že by to nikdo nezjistil, nikdo by to nepoznal.

Pokaždé, když by se taková osoba dostala do kontaktu a někým, kdo zhroucení vlny působí, zredukovalo by ji to na jedinou historii, na jedinou sadu vzpomínek - a sama by ani nepoznala, že je něco jinak."

"Ale - kdyby byla sama...?"

Pokrčí rameny. "Nevím, co to znamená, položit otázku tato. Řekla jsem vám, že mně osobně zbudou jediné vzpomínky. Jevy dokazují, že jsem byla rozmazaná, ale někdo s mozkovou vadou by samozřejmě neměl vládu nad vlastními stavy, kterou dává modus - takže ostatní lidé by způsobovali jeho zhroucení podle přesně téhož rozdělení pravděpodobnosti, které by platilo, kdyby si zhroucení působil sám. Konečný výsledek by byl stejný." Zasměje se. "Myslím, že Niels Bohr by řekl, že taková osoba je stejná jako všichni ostatní. Pokud neexistuje způsob, aby někdo, včetně té osoby, zjistil, co 'prožívá', když ji nikdo nepozoruje, jak se to dá považovat za skutečnost? A částečně bych s ním souhlasila: chci říct, že bez ohledu na to, jak dlouhý čas by uplynul mezi kontaktem s jinými lidmi, při každém reálném pozorování by se všechny stavy, do nichž se dostala - všechny zmožené myšlenky a činy, které 'prožila' - zhroutily do jediného, dokonale obyčejného lineárního sledu."

"A co kdyby byla ponechávána o samotě často? Kdyby zůstávala nepozorovaná většinu času? Myslíte, že by se nějakým způsobem mohla naučit využívat toho, co se děje? Dostat z toho reálný, trvalý rozdíl - tak jako to díky modu děláte vy?"

Vypadá to, že se chystá tu představu odmítnout, ale potom zaváhá a vážně se nad otázkou zamyslí - a najednou se usměje. "To by mě zajímalo. Jak nepravděpodobné je uspořádání neuronů v modu? Kdyby někdo byl rozmazaný dost dlouho, vyvinuly by se u něho nejružnější výstřední a nepravděpodobné nervové struktury - vedle celé řady vysoce pravděpodobných. Za normálních okolností by se to nijak neprojevovalo - jako nejpravděpodobnější uspořádání by zůstaly ty, které by byly vybrány při zhroucení; všechno ostatní by zmizelo. Ale kdyby některá z těchto nepravděpodobných verzí mozku měla alespoň trochu schopnost manipulovat s vlastními stavy, možná by si mohla pomoci k vyšší pravděpodobnosti."

"A jakmile by se verze, která by to dokázala, stala 'reálnou'_"

"_pak by měla taková osoba při příštím rozmazání dvojí výhodu. Nejen že by měla sama o sobě schopnost manipulovat s vlastními stavy, ale začínala by z nové startovní čáry - ostatní stavy s ještě bohatšími možnostmi by tak byly mnohem pravděpodobnější, mnohem dosažitelnější. Mohlo by se to rozjet jako lavina." Fascinovaně zavrtí hlavou. "Evoluce během jediné generace! Tomu říkám emergentní pravděpodobnost! Náhle!"

"Takže by k tomu skutečně mohlo dojít?"

"Silně o tom pochybuji."

"Cože? Vždyť jste právě řekla_"

Chápavě mne poplácá po rameni. "Je to krásná představa. Tak krásná, až bych řekla, že se prakticky sama vylučuje. Kdyby se to skutečně mohlo stát, kde jsou koncové výsledky? Kde jsou zdravotní dokumentace lidí s vadou mozku, schopných žonglovat s vlastními stavy, jak se jim zamane? Určitě je příliš obtížné dosáhnout v rozumném čase prvního stádia. Věřím, že jednou někdo spočítá, jak dlouho by trvalo udělat ten počáteční svépomocný skok - jenže odpověď klidně může být měsíce, roky, desetiletí... může to být tolik, že je na to lidský život krátký. A jak dlouho člověk zůstane sám?"

"Asi máte pravdu."

"Musím přece bránit své místo v dějinách, ne? Takové, jaké je."

Karen řekne: "Líbí se mi. Je inteligentní, cynická a jen trochu naivní; nejlepší přítelkyně, jakou sis za poslední léta našel. A myslím, že ti může pomoci."

Zamžourám na ni a tiše záupím. Zvláštní je, že mi to vůbec nepřipadá, jako bych náhle ztratil vládu; spíš se zdá, jako by se moje jednotvárné vzpomínky za poslední tři hodiny v hlídkovém režimu vypařily, jako by to nebylo nic jiného než klam.

"Co chceš?" zeptám se.

Zasměje se. "Co chceš ty?"

"Chci, aby všechno bylo jako normálně."

"Normálně! Nejdřív jsi byl otrokem bandy únosců a teď podle všeho uctíváš to, co tě zotročuje. Sbor v hlavě! Je to nesmysl."

Pokrčí rameny. "Nemám na vybranou. Věrnostní modus jen tak nezmizí. Co mám podle tebe dělat? Snažit se s tím bojovat a zbláznit se z toho? Já s tím nechci bojovat. Vím přesně, co se mnou udělali. Nepopírám, že kdybych byl bez modu, tak bych ho nechtěl - ale k čemu mi to je? Kdybych byl volný, chtěl bych být volný. A kdybych byl někdo úplně jiný, chtěl bych úplně jiné věci. Ale nejsem a nechci. Nemá to smysl. Je to slepá ulička."

"Nemusí to tak být."

"Co to má znamenat?"

Neodpoví. Otočí se a "rozhledne se" po městě, pak zvedne ruku a - to není možné - dá signál oknu, aby zesílilo kontrast hologramu, omezilo rušivé světlo z reklamních poutačů a ztmavilo prázdnu oblohu do nejtmaší černi, jakou si lze představit.

Že by Karen ovládala RedNet? Nebo začal halucinogenní proces, který kouzlí její tělo, manipulovat zbytkem mého zorného pole? Zvažují tato stejně nepravděpodobná vysvětlení se stejně tupou odevzdaností. Už nemá smysl doufat, že se tento problém vyřeší sám. Neurotechnici mě budou muset rozebrat.

Zírám na dokonalou temnotu Bubliny a ten pohled mě proti mne vůli přivádí do transu, bez ohledu na to, co to vlastně je, ten "pohled" - hologram se zesíleným kontrastem nebo čistě výplod mé hlavy.

Ve tmě se objeví slabá svítící tečka. Usoudím, že je to nějaký zrakový klam, zamžourám a zavrtím hlavou, ale světlo zůstane na obloze, kde je. Pomalu se pohybující satelit na vysoké dráze, který právě vyplul ze stínu Země? Bod zjasní a pak se v jeho blízkosti objeví druhý.

Otočím se ke Karen. "Co to se mnou provádíš?"

"Psst." Vezme mě za ruku. "Dívej se a mlč."

Objevují se další a další hvězdy, je jich dvakrát, čtyřikrát víc, množí se jako nějaké světélkující nebeské bakterie, dokud není obloha zaplněná stejně hustě, jak si to pamatuju z nejtemnějších nocí svého dětství. Zkusím pátrat po známých souhvězdích a na prchavý okamžik poznám kastrolovitý tvar Orionu, ale zanedlouho zmizí, zanikne v nespočtu nových hvězd, které vznikají kolem něho. Mé oko nachází exotické nové útvary - ale jsou stejně pomíjivé jako rytmy Pcho-kwajina nahodilého vyvolávání, mizí v okamžiku, kdy si je člověk uvědomí. Na satelitních záběrech ze Dne bubliny, v nejbaroknějších kosmických operách čtyřicátých let, takové hvězdy nikdy nebyly.

Oslavný pás světla - něco jako zbytnělá verze Mléčné dráhy - zhoustne tak, že vypadá jako celistvý objekt, a jeho jas začne vytrvale sílit.

"Co to říkáš?" zašeptám. "Že škody, které jsme napáchali, se dají... napravit? Nerozumím."

Pás světla exploduje, rozšíří se po obloze, až se z dokonalé černi stane dokonalá, oslepující běl. Odvrátím se. Pcho-kwaj vykřikne. Karen zmizí. Rychle se otočím zpátky k hologramu. Obloha nad mrakodrapy Nového Hong Kongu je prázdná a šedivá.

U dveří bytu zaváhám a chvíli jen poslouchám. Nechci ji znovu vyděsit, ale nemám v úmyslu podlehnout falešnému uspokojení. Každý, kdo by se k ní chtěl dostat, by musel projít kolem mne... jenže dokázal bych ve stavu, v jakém jsem byl, při halucinování kosmických vizí, poznat, kdo nebo co těsně kolem mne prošlo, aniž jsem si toho všiml? Celá událost mi již teď připadá naprosto neskutečná; nebýt vracejícího se obrazu zářící oblohy, přísahal bych, že mám nepřetržitě vzpomínky na to, jak držím stráž v hlídkovém režimu, počínaje tím, jak jsem Pcho-kwaj popřál dobrou noc, a konče okamžikem, kdy jsem zaslechl, jak vykřikla.

Ve chvíli, kdy otevřu dveře, vchází do obývacího pokoje, s rukama přitisknutýma na prsa. "Moc platný nejste," prohlásí upjatě. "Touto dobou už bych mohla dávno ležet zavražděná v posteli." Navzdory žertu vypadá mnohem otřeseněji než posledně.

"Další zlý sen?"

Přikývne. "A tentokrát si pamatuju... o čem byl."

Neřeknu nic. Zamračí se na mě. "Tak přestaňte být tím posraným robotem a zeptejte se mě, o čem se mi zdálo."

"O čem se vám zdálo?"

"Zdálo se mi, že se mi modus vymkl. Zdálo se mi, že jsem se rozmazala. Zdálo se mi, že jsem... vyplnila... celý pokoj, celý byt. Já vážně nejsem náměsíčná, věřte mi..." Najednou se začne prudce třást.

"Co..."

Chytne mě za ruku a vede mne chodbou k ložnici. Dveře jsou zavřené. Ukáže na ně, vteřinku počká, aby popadla dech, a pak řekne: "Otevřete je."

Zkusím otočit klikou. Nepohne se.

"Jsou zamčené. Jsem už tak paranoidní, že je teď každou noc zamykám."

"A probudila jste se...?"

"Venku. V půlce chodby." Postaví se na to místo. "Poté, co jsem musela nastavit osmičíselnou kombinaci, abych je otevřela, a další, abych je za sebou zavřela."

"To se vám... zdálo, že to děláte? Zdálo se vám, že otevíráte zámek?"

"Ale ne. Ve snu jsem nemusela sahat na zámek - již jsem byla venku z pokoje. Uvnitř i venku. Nepotřebovala jsem se pohnout... stačilo jenom posílit vlastní stav."

Zaváhám a pak řeknu: "A myslíte si..."

"Myslím, že to za mě muselo udělat moje podvědomí, to je všechno, co k tomu můžu říct," prohlásí rozhodně. "Musela jsem ve spánku trefit správné kódy, i když je těžké tomu uvěřit. Potože jestli přemýšlíte o tom, zda mi modus nemohl umožnit, abych se provrtala zavřenými dveřmi - jako elektron bariérou napětí - odpověď zní nemohl. I kdyby to bylo teoreticky možné, tento modus nebyl navržen tak, aby něco takového dělal. Byl navržen tak, aby pracoval s mikroskopickými systémy. Byl navržen tak, aby se s jeho pomocí daly demonstrovat nejjednodušší jevy - nic víc."

Představím si svou odpověď tak živě, že skoro slyším, jak říkám: "Nebyl navržen vůbec."

Ale technika, kterou mám v lebce, mne umlčí. Místo toho přikývnu a řeknu: "Věřím vám - vy jste odborník. A byl to váš sen, ne můj."

Lui prohlásí: "Můžeme toho využít."

"Využít? Já toho nechci využít, já to chci skončit! Chci požehnání od Kánonu, abych mohl Pcho-kwaj říct, co přesně se děje. Chci to celé dostat pod kontrolu."

Zamračí se. "Pod kontrolu, to ano, ale o Lauře Pcho-kwaj říct nesmíte. Co kdyby Čchen zjistila, že jste neuposlechl její příkaz? Do jaké situace by nás to dostalo? Jsem si jist, že momentálně nemá o existenci Kánonu nikdo ani tušení; mají k věrnostnímu modu až příliš velkou důvěru. Nebo příliš málo úcty. Zdá se, že si neuvědomili, jak mocná může být kombinace inteligence a jejího pravého opaku. Víte, ve formální logice se dá pomocí odporujících si axiomů dokázat úplně všechno. Jakmile máte jediný rozpor, A a ne A, neexistuje nic, co by se od toho nedalo odvodit. S oblibou to беру jako metaforu k naší zvláštní svobodě. Zapomeňte na hegelovskou syntézu, my máme nefalšovaný orwellovský doublethink."

Podrážděně se mu vyhnu pohledem a rozhlédnu se přes trávníky Kowloonského parku, plné lidí, ke květinovému záhonu, který se tetelí v horku. Nemám nikoho jiného, na koho bych se mohl obrátit, a nezdá se mi, že bych dokázal získat jeho porozumění.

"Pcho-kwaj si zaslouží znát pravdu," řeknu.

"Zaslouží? Nejde o to, co si zaslouží nebo nezaslouží, jde o to, jaké by to mělo důsledky. Věřte mi, osobně k ní chovám největší uznání a obdiv. Ale skutečně chcete obětovat Kánon jen proto, aby se dozvěděla, že byla oklamána? Jestli si myslíte, že falešný Sbor by nám jednoduše dal tvrdší mody, jste na omylu; odepsali by ztráty - zabili by nás. A co myslíte, že by udělali s ní, kdyby z toho teď zkusila vycouvat?"

"Pak musíme chránit ji a sebe. Musíme falešný Sbor rozvrátit."

Ještě než to dořeknu, uvědomím si, jak absurdní nápad to je, ale Lui prohlásí: "Jednou ano. Ale nestane se to z rozmaru. Musíme jednat z pozice síly. Musíme využít všech příležitostí, které se naskytanou." Odmlčí se - na tak dlouho, aby mé váhavé mlčení vyznělo jako nevyslovený souhlas - a pak dodá: "Jako je tahle."

"Pcho-kwaj ztrácí vládu nad svým modelem. Já ztrácím rozum. Co je to za příležitost?"

Zavrtí hlavou. "Není pravda, že 'ztrácíte rozum'. Některé vaše mody přestávají fungovat, to je všechno. Proč? S3 je zkonstruován tak, aby fungoval jako bariéra, která vás bude omezovat na jisté užitečné stavy mysli - a přesto se vám nějakým způsobem daří provrtávat se touto bariérou do stavů, které by měly být nedostupné: nuda, nesoustředěnost, citové rozrušení. Mělo by to být vysoce nepravděpodobné - a přesto to děláte. Veškeré kontrolní mechanismy vám potvrzují, že modus je fyzicky neporušený. To znamená, že systém jako takový je nepoškozený... ale mění se pravděpodobnosti systému. Nepřipomíná vám to něco?"

Zachvěju se. "Chcete říct, že Pcho-kwaj se mnou manipuluje stejným způsobem, jako manipuluje s ionty... jak by mohla? Dobře, dokáže měnit pravděpodobnosti rozmazaného systému - jako je iont stříbra, jehož spin zůstává směsí nahoru a dolů - ale co to má společného se mnou? Já jsem pravý opak rozmazaného systému: já působím zhroucení vlny, ne?"

"Samozřejmě - ale jak často?"

"Neustále."

"Jak to myslíte, 'neustále'? Myslíte si, že jste trvale zhroucený? Zhroucení je proces - proces, který se děje s rozmazaným systémem. Vy si myslíte, že zhroucení je exotický stav - něco, co se vyskytuje pouze v laboratořích?"

"A ne?"

"Ne. Jak by mohlo? Celé vaše tělo je vystavěno z atomů. Atomy jsou systémy kvantové mechaniky. Předpokládejme - umírněně - že průměrný atom vašeho těla, který je milisekundu ponechán nezhroutený, může udělat jednu z deseti možných věcí. To znamená, že se během milisekundy rozmáže do směsi deseti vlastních stavů: jednoho pro každou věc, kterou by mohl udělat. některé stavy budou pravděpodobnější než jiné - ale dokud nedojde ke zhroucení systému, všechny tyto možnosti budou existovat vedle sebe.

Po dvou milisekundách by bylo sto různých kombinací věcí, které by tento atom mohl udělati: kterákoli z deseti možností by se znovu dostala před stejnou volbu. To znamená rozmazání do směsi sta různých vlastních stavů. Po třech milisekundách by jich bylo tisíc. A tak dál.

Přidejte druhý atom. Ke každému možnému stavu prvního atomu by druhý mohl být v kterémkoli z vlastních stavů. Číslo se násobí. Jestliže by se samotný jeden atom mohl rozmazat do tisíce stavů, systém dvou atomů by se rozmazal do milionu. Tři atomy a je to miliarda. Pokračujte v tom, až dojdete k velikosti viditelného předmětu - zrnku písku, stébku trávy, lidskému tělu - a dostanete astronomická čísla. Která s časem stále rostou."

Otupěle zavrtím hlavou. "A kdy se to zastaví?"

"K tomu se hned dostanu. Když jeden rozmazaný systém vzájemně reaguje s druhým, přestanou být oddělenými entitami. Kvantová mechanika říká, že je třeba s nimi zacházet jako s jediným systémem - není možné položit prst na jednu část, aniž by to ovlivnilo celek. Když Pcho-kwaj pozoruje rozmazaný iont stříbra, vniká nový systém, Pcho-kwaj plus iont, který má dvakrát tolik stavů, jako měla Pcho-kwaj samotná. Když pozorujete stéblo trávy, vzniká nový systém, vy plus stéblo trávy, který má tolik stavů, kolik jste měl vy sám, krát tolik stavů, kolik mělo stéblo trávy. Jenže systém, který obsahuje vás, obsahuje tu část vašeho mozku, která vyvolává zhroucení - která je rozmazána do nespočtu různých verzí, představujících všechny různé možné stavy všeho ostatního: zbytku vašeho mozku, zbytku vašeho těla, stébka trávy a ostatních věcí, které jste pozoroval. Když se tato část vašeho mozku zhroutlí - udělá jednu svou verzi reálnou - musí nutně zhroutlí celý spojený systém: zbytek vašeho mozku, zbytek vašeho těla, stéblo trávy a tak dál. Všechno se zhroutlí do jediného stavu, v němž se skutečně 'stane' pouze jedna ze všech nesčetných miliard možností. Pak se samozřejmě všechno začne znovu rozmazávat..."

"Dobře," ozvu se, "chápu: lidé se musejí rozmazat, aby se mohli zhroutlí. Všechny možnosti tam musejí být - v jistém smyslu - aby jedna mohla být vybrána. Zhroucení je jako... drastické prořezání stromu - který musí trochu narůst všemi

směry, než můžeme rozhodnout, kterou větev necháme neuříznutou. Ale musíme se hroutit tak často, že si nemáme čas uvědomit, že jsme mezitím rozmazaní. Minimálně několiksetkrát za sekundu."

Lui se zakaboní. "Proč to říkáte? Jak bychom si mohli "uvědomit, že jsme rozmazaní"? Vědomí vypadá jako souvislý tok, ale to pouze mozek takto řadí vjemy; realita nevzniká kontinuálně, přichází v návalech, v křečích. Prožitek musí být vytvořen zpětně; nic takového jako přítomnost neexistuje - je pouze minulost, jíž se nám podaří dát jedinečnost. Jediná otázka je časové měřítko. Vy říkáte, že kdyby to trvalo déle než několik milisekund, dokázali bychom si ten proces nějakým způsobem uvědomit... ale to prostě není pravda. Takto vzniká subjektivní čas, tak se nám budoucnost mění v minulost. Nejsme v takové pozici, abychom mohli rozlišit, jak nebo kdy k tomu dochází.

Prosím, Pcho-kwaj při experimentech, když nepoužívala tu část modu, která brání zhroucení, nebyla schopná vlastní stavu ovlivnit - ale to nic nedokazuje. I kdyby neuspěla proto, že zhroutila sebe plus iont dříve, než mohla změnit pravděpodobnosti - a to není v žádném případě jediné vysvětlení - nemůžete z jediné osoby a pokusu v laboratoři vyvozovat obecné závěry platné pro celé lidstvo a neustále. V závislosti na stavu jejich mysli, podle toho, jestli jsou ve skupinách nebo sami, by lidé mohli mezi zhroucením vydržet sekundy nebo dokonce minuty. Nedá se to nijak zjistit." Nejráději bych ho popadl a tu metafyzickou vycpávku z něj vytřepal; místo toho jen klidně řeknu: "Žádám vás o pomoc. Je mi jedno, jak je vytvářen prožitek. Je mi jedno, jestli čas je iluze. Je mi jedno, jestli nic není reálné, dokud to není pět minut staré. Suma sumárum je to normální stav - nebo by mělo být. Bývalo. A neříkejte mi, že se každý rozmaže stokrát za den; každý netrpí halucinacemi a poruchami modů."

"Třeba ano. Třeba ostatní "trpí" přesně takovými zážitky, jaké za sebou máte vy - kromě nespočtu jiných - ale jednoduše si je nepamatují. Ani nemohou; jejich mozky, jejich těla ani svět kolem nich neobsahují žádný důkaz, že by se něco z toho stalo. Pro ně se ty události nikdy nestaly realitou; pokaždé, když se zhroutlí, jejich jedinečná minulost obsahuje něco mnohem pravděpodobnějšího."

"Proč potom si to pamatuju já?"

"Vy víte proč. Protože to souvisí s Pcho-kwaj - a ta má modus vlastních stavů. Může měnit pravděpodobnosti."

"Ale proč by rušila můj stimulovaný stav? Proč by způsobovala, že se objeví Karen? Proč by měla mít na něčem takovém zájem? Vždyť ani neví, že nějaká Karen existuje!"

Lui pokrčí rameny. "Říkám, že to souvisí s "Pcho-kwaj" a že "Pcho-kwaj" manipuluje s pravděpodobnostmi... ale správně bych měl říci: "Souvisí to s modem vlastních stavů."

Jízlivě se zasměje. "Takže modus je teď autonomní? Má vlastní cíle? On je tím, kdo ruší mou stimulovanost?"

"Ne, ovšemže ne." Trpělivě počká, až kolem nás projde mladý pár, který se směje a líbá - je to absurdní opatrnost; kdyby Sbor chtěl vědět, o čem mluvíme, sotva by to zjišťoval tak, že pošle párek falešných milenců, aby se kolem nás prošel. Pocítím vlnu zděšení; od začátku jsem měl za to, že podrobnosti o bezpečnostních opatřeních Kánonu jsou přede mnou utajovány - ale teď začínám přemýšlet, jestli vůbec je co utajovat.

Lui pokračuje: "Jestli se někdo dopouští vědomé volby, jste to vy. Nebo spíš kombinovaný systém vy plus Pcho-kwaj, abych byl přesný - ale vzhledem k tomu, že ona v tu dobu převážně spí, řekl bych, že motivy by bylo nejlepší hledat u vás."

"Převážně spí?"

"Ano."

Zastávím se a otupěle řeknu: "Ona má modus - ale já ho používám?"

"Zjednodušeně řečeno ano. Když se vy a Pcho-kwaj rozmažete, rozmažete se do všech možných stavů, v nichž se některý z vás může ocitnout - jakkoli nepravděpodobných. Není důvod, proč by mezi nimi neměly být takové stavy, v nichž využití modu vlastních stavů ovlivňujete vy."

Jako bych v sobě nedokázal sebrat energii, abych se tomu absurdnímu tvrzení bránil; ze zdravého rozumu se stalo něco neudržitelného, naivního a bezvýznamného. Nakonec prosebně řeknu: "Ale já nechci, aby se takové věci děly!"

Lui se zakaboní, jako by nevěděl, co dál, a pak se mu na tváři objeví vzácný úsměv. "Ne, ovšemže nechcete. Ale zřejmě byste snadno mohl chtít. Je možné, že vaše verze, které tyto věci chtějí, jsou samy o sobě nepravděpodobné - ale jakmile získají přístup k modu vlastních stavů, mohou změnit celý smysl toho, co je pravděpodobné a nepravděpodobné."

Chystám se odpovědět ano, to je přesně ono, přesně tomu potřebuji udělat přítrž, když Lui dodá:

"A jestli si myslíte, že to, co jste zatím udělal, je úžasné, vězte, že jste snadno mohl dokázat mnohem víc - ve službách pravého Sboru."

Kánon se mne nesnaží nutit, snaží se mi pouze radit. Rozhodnutí bude jen na mně - a já se nemohu rozhodnout špatně - ale názory ostatních, kteří mají věrnostní modus, nemohou být úplně bezvýznamné, ne?

Pravdou je, že samotná představa, že zájmy Sboru by měly vyplýnout z názorové shody, je absurdní. A pravdou je, že nic nemůže být děsivější než vyhlídka, že bych takové rozhodnutí musel udělat sám. Tento rozpor strávím poměrně snadno. Myslím, že začínám chápat, co Lui myslel naší zvláštní svobodou. Psychický uzel vytvořený věrnostním modem se nedá rozvázat - ale dá se nekonečně překrucovat.

V průběhu týdne se skuteční schůzky členů Kánonu, jejichž volný čas se překrývá, a v každé fázi jsou vybráni delegáti, jejichž směny se postupně blíží mě. Pcho-kwaj po posledním úspěchu opět odpočívá, což mi stejně jako předtím přináší dočasnou úlevu od působení modu vlastních stavů.

Je těžké připadat si jako spiklenec v devět dopoledne. Když vstoupím do bytu - jak mne ujistil Lui, vypůjčeného na ten den od někoho, kdo není nijak spojen s Kánodem ani se Sborem - pohled, který se mi naskytne, je tak všední, jako bych zabloudil na schůzi občanského akčního výboru nebo nějaké místní politické skupiny s členskou základnou mezi nižší střední třídou. Je nás šest. Sedíme v malém obývacím pokoji, obklopeni buddhismem inspirovanými kýchli místní proveniencí, které patří nepřítomnému majiteli, popíjíme čaj a debatujeme o tom, jak nejlépe ovládnout mezinárodní

organizaci, která se domnívá, že jsme jejími dokonalými otroky.

Li Siu-waj pracuje jako tomografická laborantka v BDI. Často měla noční směny, když jsem tam byl, a určitě jsme spolu alespoň desetkrát prohodili pár slov - ale je sotva překvapivé, že ani jednoho z nás nenapadlo, co máme společné.

Čchan Kwok-chung je fyzik v ASR, který pracuje v týmu podobném Luiovu, ale jejich výzkumný úkol se místo měření spinu iontu stříbra týká spektroskopie jediného atomu. Zatím na úspěch teprve čekají, takže nevědí, který z jejich dobrovolníků má pravý modus. Vzpomenu si, jak Pcho-kwaj žertovala, že kontrolní pokus nebyla ona, "protože" by ji to strašně rozčílilo. Znepokojuje mě, že podle toho, jak se věci vyvíjejí, to skoro začíná znít uvěřitelně.

Jüen Ting-fu a Jüen Lo-čching jsou bratr a sestra, oba matematikové (topologové, abych byl přesnější - ale i to je jen velice přibližné, jak jsem vyrozuměl), univerzitní učitelé, kteří nemoudře odmítli lukrativní nabídku, aby pracovali pro falešný Sbor jako dobrovolníci.

Lui začne: "Mám již dostatek dat, abych mohl vytvořit modus, který potlačí hroucení vlny na neurčitou dobu. Samo o sobě to pochopitelně k ničemu není; potřebujeme se zmocnit druhé poloviny, voliče vlastních stavů. V BDI technická data jsou - na ROMu zamčeném v trezoru. Není reálné, aby se k němu nějaký hacker dostal; dnes už se z něj žádná data neberou, natož aby se používal v nějakém systému připojeném k síti. Ale Nick _"

"Počkejte," zadržím ho. "Než se začneme bavit o způsobech, jak tato data získat... předpokládejme, že se to dá udělat.

Předpokládejme, že získáte kopii technických parametrů a celý modus vytvoříte. Co bude potom?"

"V krátkodobém výhledu se zaměříme na to, abychom se co nejrychleji naučili získat z něj maximum. Týmy, které má ASR, jsou velice opatrné, v první fázi se omezují na mikroskopické soustavy, snaží se vypracovat pevnou kostru kvantové ontologie, než přejdou k něčemu složitějšímu. Což je z intelektuálního hlediska velice chvála hodné, ale evidentně to není nezbytná podmínka pro dosažení praktických výsledků. Jestli Čchung Pcho-kwaj dokáže ve spánku procházet zamčenými dveřmi... představte si, čeho by mohl dosáhnout zkušený uživatel, který by si plně uvědomoval, jaké má modus možnosti."

"A dlouhodobě?" zeptá se Čchan Kwok-chung.

Lui pokrčí rameny. "Dokud nebudeme mít vlastní duplikáty celého modu, dokud neuskutečnime vlastní experimenty, abychom přesně stanovili, jaké má výhody a nedostatky, je předčasné mluvit o podrobné strategii převzetí kontroly nad falešným Sborem."

"Což možná ani nebude nutné," řekne tiše ale pevně Li Siu-waj. "Pokud založíme vlastní nezávislou organizaci, proč se vůbec snažit reformovat tu falešnou? Proč ji jednoduše neignorovat?"

Jüen Lo-čching se pobouřeně přidá: "Falešný Sbor je výsměch! Ignorovat ho? Musí být rozvrácen! Musí být odstraněn!"

Její bratr řekne: "Ty myslíš, že nás nechají na pokoji, dělat svou práci? Myslíš, že nás nechají odnést si jejich tajemství _"

"Ne, ale budeme schopni se bránit," přeruší ho Li Siu-waj. "Jestli si udržíme náskok ve využívání modu _"

"Je lepší nemuset se bránit."

Čchan Kwok-chung zavrtí hlavou. "Falešný Sbor možná je nedokonalý, ale stále je to muštr pro pravou verzi, o níž máme představu. Musíme jej ponechat nedotčený - a musíme dál usilovat o jeho zdokonalování, postupně, rok za rokem, jej přibližovat k ideálu. Je to úkol, který je ve své podstatě marný - ale pro klid duše se jej musíme ujmout."

"Nakonec můžeme zvážit všechny tyto alternativy," řekne smířlivě Lui, "ale pokud nezískáme přímo modus vlastních stavů, nemáme šanci ničeho dosáhnout. A proto je tu Nick."

Otočí se ke mně. Všichni ostatní také.

"Rozumím tomu tak," začnu neobratně, "že všichni chápete, co Lui Kiu-čchung navrhuje - a že jste jeho plán všichni prodiskutovali s ostatními členy Kánonu. Chci slyšet, co si myslíte. Zdá se, že se všichni shodneme na tom, že musíme získat technická data - ale je to nejlepší způsob, jak to udělat? Neexistují problémy, rizika, na něž jsme nepomysleli? Je vůbec jasné, že se to může podařit?"

"O tom není pochyb," skočí mi do řeči Lui. "Podívejte se, co dokázala Laura Andrewsová - silně duševně zaostálá žena. Podívejte se, co udělala ve spánku Pcho-kwaj. S "pomocí" Pcho-kwaj - když si "vypůjčí" její modus vlastních stavů, až bude spát - Nickovi nemůže nic zabránit najít bezpečnou cestu, jakkoli nepravděpodobnou, kterou se dostane z budovy ASR, přes celé město, přes ostrahu BDI až do trezoru a zase zpátky."

Stačí, abych to znovu slyšel všechno vyslovit, a mou hlavou se rozezní hlasité projevy nedůvěry. Po třiceti letech rozvíjení svého talentu Laura Andrewsová dokázala o málo víc než uniknout průměrné ostraze Hilgemanna a urazit vzdálenost přinejlepším několika kilometrů, než se vrátila do zhrouceného stavu. Ode mne se čeká, že překonám přeplněné město a ukradnu nejvzácnější poklad Sboru - a ani nebudu mít modus vlastních stavů ve své lebce.

"Zůstane spolehlivě rozmazaný?" zeptá se Čchan Kwok-chung. "Jste si tím jist?"

"Modus zabírající zhroucení by měl být připraven během několika dnů," odpoví Lui.

"Ale co ty předchozí příhody - jak si je vysvětlujete?" řekne Jüen Lo-čching.

Lui pokrčí rameny. "Mohou být odrazem přirozeného nezdaru zhroucení. Nebo mohou souviset s S3, modem pro kontrolu chování, který Nick v té době používal; je zkonstruován tak, aby silně zvyšoval pravděpodobnost optimálních duševních stavů - což zní jako pravý opak rozmazání - ale ironicky se mohlo stát, že bezděčně zabránil zhroucení, posoudil proces jako "rozptýlení", jemuž má zabránit.

Což by samozřejmě nemělo žádné pozorovatelné následky, dokud do hry nestoupil modus vlastních stavů."

Je to poprvé, co tu teorii slyším - a nechápu, jak by S3 mohl sehrát klíčovou roli ve vlastním selhání. I když... neměl jsem snad pocit, když to skončilo, jako bych celou dobu zůstal v hlídkovém režimu? Možná jsem byl stimulovaný a utlumený - možná zhroucení nějakým způsobem ponechalo obě minulosti nedotčené. Za normálních okolností mohou přetrvávat vzpomínky pouze z jednoho stavu - ale v situaci, kdy modus vlastních stavů Pcho-kwaj mění a přeskupuje

"navzájem se vylučující" možnosti, to tak třeba být nemusí. Přece si vzpomínám, jak Karen vyplnila předsín, nebo ne? Co to bylo? Jediná šílená halucinace od modu, který funguje úplně jinak, než má? Nebo vzpomínky přežívající z tisíce současných alternativních ztělesnění, z nichž každé by samo o sobě působilo naprosto normálně?

Výhlídka na to, jak strávím několik hodin rozmazaný, je sama o sobě dost znepokojivá - i kdyby Lui měl pravdu a dělo se to každému, neustále, a i kdybych si mohl být jist, že vyjdu ze zhroutení tak, že všechny vlastní stavy kromě jednoho zvoleného zůstanou v oblasti bezvýznamné fikce. Jenže jestli je tu riziko, že po zmnožených stavech zůstanou nevmazatelné vzpomínky, pak budu nejenom nucen vzít rozmazání jako víc než pouhou abstrakci... ale kdo ví, jaké další hmatatelné, fyzické následky mohou z takové rozporuplnosti vyplynout? Jestli se pokusím ROM ukrást a zjistím, že si pamatuji úspěch i krach, jaký bizarní hybrid obojího se projeví ve zbytku světa?

"Musíme to provést nejrychleji, jak to bude možné," prohlásí Lui. "Nevíme, kolik nám zbývá času, než si Pcho-kwaj začne uvědomovat, co se děje. Čím dřív se Nick začne zdokonalovat v ovládání modu vlastních stavů, tím větší máme naději, že se nám podaří udržet ji v nevědomosti dost dlouho, abychom mohli situace využít." Pak dodá - pro mě: "Je to i pro její dobro; kdyby zjistila, že byla podvedena, mohla by se zachovat nevyzpytatelně. A jestli se Nickovi podaří získat plnou vládu, nebude ani muset prožít další nepříjemný případ 'náměsíčnosti'; může vybrat takový společný vlastní stav, při němž Pcho-kwaj celou dobu klidně prospí v posteli, zatímco on se bude pohybovat po městě."

No ovšem. Připíšte na seznam další zázrak. Počítá je někdo?

"A když se to v polovině pokazí...?" ozve se Li Siu-waj.

"Pokud k jeho zhroutení dojde na ulici, zůstane tam - odříznutý od Pcho-kwaj a modu vlastních stavů. Bude si muset něco vmyslet, aby se dostal zpátky do ASR - vycucat si z prstu nějakou výmluvu, proč opustil svoje stanoviště. Bude riskovat kázeňské potrestání - ale na druhou stranu se mu může podařit nějak to s ostatními členy bezpečnostního personálu zahrát do autu; ostatně, kdyby došlo na vyšetřování, jak by oni vysvětlili, že ho předtím neviděli z budovy odejít?"

Tento scénář na mne nedělá velký dojem; nikdo, kdo bude mít spuštěnou Hlídku, se nenechá vydíráním přesvědčit, aby něco zakryl.

"Pokud se zhroutí v BDI, bude to evidentně mnohem horší. Mohu jen předpokládat, že se v podezření ocitneme všichni. Každý, kdo má věrnostní modus, bude bedlivě sledován; v nejlepším případě Kánon bude muset ukončit činnost, možná na několik let. Možná na neurčito. V nejhorším případě" - pokrčí rameny - "riskujeme všechno. Ale totéž se dá říct o jakémkoli prostředku, který k pokusu o získání dat použijeme. Přišla chvíle, kdy se musíme rozhodnout: budeme nadále žít tak opatrně, že to vyjde nastejno, jako bychom sloužili falešnému Sboru? Nebo uděláme první krok směrem k našemu pravému obrazu?"

Je to neskutečná rétorika: náš pravý obraz znamená pro každého, kdo tu je, něco úplně jiného - ale nezdá se, že by to někoho příliš znepokojovalo. Falešný Sbor možná má své frakce (je ironií, že to bylo jádro Luiovy argumentace, když mě přesvědčoval, abych se proti němu obrátil), ale Kánon je - jasně, bezostyšně - tisíckrát horší. Takže v co tito lidé vlastně doufají? Věří každý z nich, že nakonec nějakým zázrakem zvítězí právě jeho úhel pohledu?

Nevím. Jak mohu doufat, že pochopím, o se tady děje, když ani nevím, jak vypadá můj "pravý obraz" Sboru. Zkouším si představit, že mě nic neváže k BDI ani ASR - a přitom jsem dál věrný... čemu?

Čchan Kwok-chung něco říká, ale zjistím, že se na jeho slova nedokážu soustředit. Najednou mám dost uhýbání před tou otázkou. Co je pro mne Sbor? Musím vypátrat - nebo se rozhodnout - jak na to odpovědět. Jak daleko mohu definici protáhnout? Jak drasticky mohu uzel pokrývit?

Najednou mi dojde, že jednu věc z definice určitě vyloučit nemohu: pravý Sbor se musí zabývat zkoumáním Lauřina zvláštního talentu, a to všemi možnými prostředky. Místnost se dvojími zdmi v suterénu. Pokusy Pcho-kwaj s ionty. A teď... moje bizarní propletení s modem vlastních stavů. A jediný způsob, jak mohu pravému Sboru sloužit, je účastnit se tohoto výzkumu nejvíc, jak to půjde.

Je to šok, když se to vyjádří takto bez obalu - ale už se stalo, jakmile jsem jednou vyslovil pravdu, nemohu zpátky.

Logika je neúprosná. Skutečnost, že mne celá představa rozmazání nadále děsí, dělá ten závěr ještě působivější: kdybych se neměl čeho bát, neměl co ztratit, jaká by to byla loajalita?

Rozhlédnu se po místnosti, přelétnu od jednoho obličej k druhému. Uvědomím si, že není vůbec nutné přemáhat se, aby mi na donkichotských plánech těchto lidí záleželo - jim také nezáleží na tom, co chtějí ostatní. Ukradnu pro ně technická data modu vlastních stavů - ale udělám to proto, že k tomu budu mít vlastní důvody.

Čchan Kwok-chung uzavře: "a proto si myslím, že když se uváží všechno, riziko je únosné. Soudím, že bychom do toho měli jít."

Lui kývne na Jüen Lo-čching. Její oči ztratí skelný výraz a ona se pustí do vlastního obhajování závěru, o němž ví, že k němu musí dospět. Jüen Ting-fu a Li Siu-waj postupně udělají totéž. Pozorně poslouchám, snažím se pochopit pravidla, zjistit, jak probíhá vyvažování. Podmínkou je vášnivě osobní pohled na Sbor, očividně odporující všem ostatním vyjádřeným názorům - který však vede ke shodě v tom, co podniknout.

Pouze Lui působí smířlivě. Řekne jen: "Mé stanovisku znáte; není třeba, abych je rozváděl. Je to na tobě, Nicku. Ty se musíš rozhodnout."

Pečlivě vypočítám své důvody. Členové Kánonu s kamennými výrazy poslouchají důkaz, že jejich vlastní představa je jedinečná a jasná. Nikoho neurazím sebemenší úlevou - nepustím se do sporu přímo s něčími argumenty, ale přesto dám jasně najevo, že mi všechny připadají nedůležité. Pravý Sbor, tvrdím, je mystérium Lauřina daru; všechno ostatní je okrajové.

"Proto tuto příležitost nemůžeme zahodit, bez ohledu na rizika, která nese. Potřebujeme modus vlastních stavů - nikoli proto, abychom získali taktickou výhodu v nějakém bezvýznamném boji o moc, ale proto, že ztělesňuje všechno, o co Sboru jde. A může být lepší způsob, jak jej získat, než ten, při němž bude využit právě proces, který se nachází v srdci

Sboru? Jsem ochoten udělat všechno, co budu muset, aby se to podařilo. S vaší podporou nebo bez ní."

Lui a já zůstaneme i poté, co ostatní odejdou. Chvilí sedím mlčky, připadám si vycucaný a zmatený. Ještě pořád nevím, jestli jsem přesvědčen, že Kánon skutečně může fungovat, nebo zda jediné, čeho jsme dosáhli, je jakási iluze konsensu. Konsensus bez kompromisu - hezký orwellovský oxymoron.

Když nic jiného, alespoň jsem se konečně rozhodl, co pro mne Sbor v lebce znamená - byť mám znepokojující pocit, že za týden, za měsíc nebo za rok může být něco úplně jiného.

"Řekněte mi upřímně," začnu, "dejme tomu, že to skutečně dokážu. Získám data a vy vytvoříte modus vlastních stavů." Mávnutím ruky obsáhnu prázdné židle. "Jak dlouho podle vás může tohle všechno vydržet pohromadě?"

Lui pokrčí rameny. "Dost dlouho."

"Dost dlouho na co?"

"Dost dlouho na to, aby všichni dostali, co chtějí."

Zasměju se. "Možná máte pravdu. Možná to tak může pokračovat do nekonečna: každý bude ze zcela odlišných důvodů podporovat tytéž kroky. Jediné, v čem potřebujeme mít jiný názor, je teorie a budoucnost v dlouhodobé perspektivě." Nechápnavě zakroutím hlavou. "A co je váš důvod? Vy jste ten, kdo uvádí všechno do pohybu, ale nikdy jste pořádně neřekl proč."

Obrátí se ke mně s typickým, lehce zmateným, zamračeným výrazem. "Vždyť jsem vám to právě řekl, ne?"

"Kdy?"

"Před pěti sekundami."

"Pak mi to muselo nějak uniknout."

"Jediné, co chci já, je to, aby byli všichni spokojeni. Nic víc v tom není."

Tři dny po schůzce si cestou domů od stanice metra udělám krátkou zacházku. Zastavím se v krámku, kde prodávají levná spotřební léčiva a nanoware: módní kosmetické přípravky, aktivní tetování, "přirozené" erotické pomůcky (to znamená, že působí na nervy v genitáliích, nikoli na mozek), svalové "aktivátory" (bezbolestně a rychle k dysfunkční hypertrofii), a nervové mody, které se dávají ke krabicím obilných vloček. Nevím, u kterého pokoutního výrobce si Lui objednal vytvoření svého modu zabraňujícího zhroucení, ale vyzvednutí dokončeného výrobku na místě jako je toto mne zrovna nenaplnuje důvěrou.

Uvedu číslo objednávky, které mi dal Lui, a majitel krámku mi podá malou plastovou lahvičku.

Než jdu spát, nastříkám si obsah lahvičky do pravé nosní dírky a silně upravená verze Endamoeba histolytica - prvoka odpovědného kromě jiných radostí za amébovitou meningitidu - přemístí náklad nanomechanismů do mého mozku. Chvilí ležím, jsem vzhůru a přemýšlím o ohromujících navigačních a stavebních výkonech, které mají tito roboti o velikosti virů podat - a mrzí mě, že jsem se Luiho nezeptal, kolik má vlastně zkušeností s navrhováním modů. Pokud vím, výrobci mohli k jejich konstrukci a naprogramování použít nejspolehlivější moderní hardware - ale i dokonale postavené nanomechanismy mohou napáchat fatální škody, pokud se řídí plánem, který udělá z životně důležitých mozkových center nervové špagety.

Nakonec si přestanu dělat starosti. Dělán všechno, co je v mých silách, abych sloužil pravému Sboru, a pokud mi to stačí k nalezení klidu...

Zvednu oči ke stropu, k úzkému pruhu ranních slunečních paprsků pronikajících dovnitř mezerou v roletách. Zvolím si spánek.

Šéf mě probudí o tři hodiny dřív, jak jsem požadoval. Vida, nejsem mrtvý, ochromený, hluchý, němý ani slepý. Přesto nechám proběhnout kontroly funkčnosti všech svých ostatních modů. Poškozen nebyl žádný - jenže to je také nejméně pravděpodobná chyba ze všech, k níž by mohlo dojít. Neurony, které již tvoří součást některého stávajícího modu, jsou označeny proteiny v povrchu buňky, které by žádný správně fungující nanomechanismus nemohl přehlédnout - a jsou upraveny i jinými způsoby, které by bylo nutno záměrně zvrátit, než by se daly stimulovat, aby změnilly své synaptické spoje.

Lui mi neřekl žádné jméno, které mám vyvolat, a tak nechám MindTools (Axon, 249\$) udělat inventarizaci; v žádném případě nemůže propátrat celou mou lebku, ale může vyslat do mezimodové nervové sběrnice standardní výzvu "ohlaš se" a vypočítat odpovědi, které se mu vrátí. Pouze věrnostní modus zůstane němý, odmítá se přihlásit jménem, nebo alespoň přiznat svou existenci.

Ukáže se, že modus zabraňující zhroucení je zamaskován, ukryt uvnitř laciného, protivného herního modu nazvaného Hypernova (Virtual Arcade, 99\$). Hypernova je vedle von Neumanna to, co byl v dobách, kdy jsme byl kluk, jednoúčelový hrací automat vedle osobního počítače. Zběžně si proletím menu a nápovědu. Software se dá natáhnout z ROMky nebo z on-line knihoven, buď prostřednictvím infračerveného modu jako je RedNet nebo primitivním, staromódním způsobem: modulovaným viditelným světlem.

Mohl bych kamufláži dodat víc věrohodnosti; nikdo nechodí s prázdným herním modem. Zavolám si do knihovny Virtual Arcade. Momentálně je nejprodávanější historická válečná hra pro vygumované zbraňové fetišisty nazvaná Basra 91, pyšníci se pravými záběry genocidy pořízenými kamerami přímo na střelách. Přejdu ji a stáhnou si nejoblíbenější hru minulého týdne, Metašachy. "Každé uspořádání kamenů vytváří jedinečná pravidla."

Několikrát si hru zahraju (a na začátečnické úrovni dostanu těžce na frak). Zkusím postupně vyvolat všechny možnosti, které modus nabízí, ale ani po dvaceti minutách se mi nepodaří najít skrytá dvířka k tomu hlavnímu. Začnu uvažovat, jestli to nechce nějakou složitou řadu příkazů, když si uvědomím, že jedné funkce jsem se ještě nedotkl. Vráťím se na stahovací menu a vyvolám archaickou volbu pro viditelné světlo. Místo abych přijal očekávanou stížnost - že se nedívám na příslušný datový zdroj - objeví se nové menu, na němž jsou pouze dvě slova: VYPNOUT a ZAPNOUT. Volba VYPNOUT je zaškrtnuta.

Zaváhám, ale dřív nebo později ten pitomý krám musím vyzkoušet - a jestli bude na dvě věci, bude lepší, když na to

přijdu tady a teď, než v předpokoji bytu Pcho-kwaj.

Rozdíl mezi nečinnou představou a aktivním příkazem modu se těžko popisuje - ale zvládnout to a zapomenout to je stejně snadné jako poznat rozdíl mezi tím, co tělo skutečně dělá, a co je jen dílem fantazie. Jen při stresu to přestane připadat jako druhá přirozenost. Když si představím, že se zaškrtnutí znovu objeví u slova ZAPNOUT, palčivě si uvědomím skutečnost, že obraz v hlavě, se kterým manipuluji, je samotné menu.

Nic se neděje, nic se nemění - a přesně tak to má být. Zvednu ruku před oči a ona se viditelně nerozplyne v čmouhu alternativ. Celá místnost zůstane stejně pevná, stejně obyčejná jako obvykle. Pokud to mohu posoudit, zatím je můj duševní stav zcela nezměněn - až na předvídatelnou vlnu úlevy plynoucí ze zjištění, že zatím nejsem ochromený, slepý ani poznatelně šílený. Lui možná nakonec věděl, co dělá. Modus možná dokonce funguje.

V tom případě teď jsem rozmazaný - přestože to nemá žádné pozorovatelné důsledky. Jedinečnost, stálost, naprostá normalnost všeho je výsledkem skutečnosti, že někdy v budoucnosti budu zhroucený - tentokrát bez toho, že by modus vlastních stavů Pcho-kwaj deformoval pravděpodobnosti nebo směšoval alternativy a dělal v nich zmatek. Budu zhroucen? Možná bude logičtější předpokládat, že již "jsem" hroucen - v době, která jen vypadá, že leží v budoucnosti - a celý tento prožitek při tom procesu "retrospektivně" vzniká. Pcho-kwaj mne ujistila, že spin iontu se měří, až když je definitivní, ne dřív.

Nahlas se rozesměju. Navzdory všemu - Lauřiným fantastickým únikům, úspěchu Po-kwaui s ionty, vlastním neskutečným poruchám modů - to pro mě stále není reálné. A přestože vím, že toto je jádro pravého Sboru... pořád mi to zní jako snůška sebevědomých, bezvýznamných, nedomyšlených žvástů. Jistě vím jenom to, že jsem si právě nainstaloval císařův nový modus. Znovu vyvolám menu a zaškrtnu VYPNOUT

_a napadne mne: co všechny moje verze, které to neudělaly? Byly zničeny drahami v mé lebce způsobujícími zhroucení vlny... přestože půlka jich touto dobou mohla být roztroušena po místnosti - nebo ve městě?

Určitě ano - zničeny mnou nebo nějakým jiným pozorovatelem.

Všechny?

Zapomeňte na modus zabraňující zhroucení - ten nemění nic, pouze načasování. Obvyklý průběh událostí musí souhlasit s realitou. Bez ohledu na to, jak často nebo zřídka mozek zhroucení provádí, je nutno obsáhnout a zničit i ty nejvzdálenější, nejméně pravděpodobné stavy. Kdyby to tak nebylo, tyto nedotčené stavy by vydržely do nekonečna. Nemá smysl chtít po ostatních pozorovatelích, aby uklidili oni; i oni by to udělali nedokonale. Kdyby zhroucení nepohlcovalo vše, pak by jediná, pevná větev reality vůbec nebyla jedinečná. Ležela by uprostřed velké prázdnoty vymýcených alternativ, ale to prázdno by bylo konečné - a za ním by se rozkládala nekonečná houština jemných větviček, duchů příliš vzdálených nepravděpodobností, než aby byly zničeny.

Jenže tak to není.

Pustím se do vlastních experimentů, když Pcho-kwaj ještě čeká, až začne další fáze její práce. Možná je to zbytečné, vzhledem k tomu, že k nejdramatičtějšímu projevu došlo - zatím - během nocí, kdy skutečně použila modus vlastních stavů úspěšně. Ale nevidím, čemu by mohlo ublížit, když to zkusím - a mohlo by mi to dát důvod k optimismu. Pokud moje využívání modu vlastních stavů zůstane absolutně svázáno s jejím, může to dopadnout tak, že mi bude trvat léta, než se vzdám na nejjednodušší triky - o nějakých silně nepravděpodobných loupežných výpravách přes celé město ani nemluvě.

Pcho-kwaj rozvinula své schopnosti tím, že pracovala s nejmenšími možnými systémy: ionty stříbra, které byly pečlivě připraveny, aby obsahovaly rovnoměrnou směs pouze dvou stavů. K něčemu tak čistému nemám přístup, ale i tak mohu vyjít ze stejného základního principu: vzít systém, který by se za normálních okolností hroutil podle dobře známých pravděpodobností, a zkusit šance vychýlit. Von Neumann i Hypernova mají nástroje pro generaci pravých náhodných čísel - v protikladu s deterministickými pseudonáhodnými posloupnostmi vytvářenými čistě algoritmickými prostředky. Využívají skupiny neuronů, které jsou k tomuto účelu speciálně upraveny. Jsou vyváženy na fraktálové hraně mezi stimulováním a nestimulováním a chaoticky koktajlí, neovlivňovány ničím jiným než nitrobuňčnými chemickými fluktuacemi a v poslední řadě tepelným šumem. Za obvyklých okolností by se systém měl hroutit takovým způsobem, jako by vytvářel náhodná čísla rozložená rovnoměrně v určitém rozpětí; každé vychýlení, každá nerovnoměrnost by znamenala, že se mi podařilo šance změnit - upřednostnit jeden stav systému, aby byl s větší pravděpodobností jediným, který přežije zhroucení - tak jako se Pcho-kwaj podařilo zvýšit pravděpodobnost toho stavu jejích iontů stříbra, který odpovídá směřování nahoru.

Tři noci se snažím působit na náhodná čísla z von Neumana, bez jakéhokoli úspěchu... což není žádné velké překvapení. Kombinace představování a zbožného přání, kterou používám - protože nic lepšího nemám - vypadá spíš jako cvičení pro zájemce o jasnovidectví než jako pokus o vydávání přesných příkazů určitému nervovému modu bez ohledu na to, v čí lebce se právě nachází. Lui mi nemůže pomoci; nikdy popis rozhraní modu vlastních stavů ani nezahlédl. Proto na toto téma pracně nasměřuji rozhovor s Pcho-kwaj (a nejspíš při tom působím mnohem méně přirozeně, než kdybych se jí zeptal jen tak, zčistajasna).

"Už jsem vám to řekla," prohlásí. "Nepamatuji si, že bych tu část modu používala; prostě zapnu inhibitor zhroucení, potom si sednu a sleduji ionty. Ty dvě funkce jsou nezávislé. Nainstalovali to pohromadě, ale prakticky se jedná o dva samostatné mody. Modus vlastních stavů funguje jen tehdy, když je rozmazaný... a když jsem rozmazaná já, zřejmě s tímto rozmazaným modem mohu pracovat. Ale po zhroucení o tom nic nevím."

"Jenže... říkáte, že jste se naučila něco dělat, ale nepamätujete si, že byste to dělala. Jak je to možné?"

"Všechny dovednosti se neopírají o epizodickou paměť. Pamätujete si, jak jste se učil chodit? Jistě, jestli jsem se zlepšila v manipulování s vlastními stavy, pak tato dovednost musí být ztělesněna nějakou nervovou strukturou někde v mém mozku - ale určitě ne jako konvenční paměť a pravděpodobně ani v žádné formě, která by mi mohla dávat smysl nebo být užitečná, když jsem ve zhrouceném stavu. Chci říct, že modus vlastních stavů je nervový systém, který

funguje, jen když je rozmazaný, takže není důvod, proč by jiné části mého mozku - dráhy, které se během experimentu vytvořily přirozenou cestou - nemohly fungovat také jen tehdy, když jsou rozmazané."

"Tvrďte, že když jste rozmazaná, víte, jak s modem vlastních stavů pracovat - ale ta informace je ve vašem mozku zakódována způsobem, který je nečitelný, když jste zhroucená?"

"Přesně tak. Ta informace musela být do mozku uložena, když jsem byla rozmazaná... takže je sotva překvapující, že ji mohu dešifrovat, jen když jsem zase rozmazaná."

"Jenže... jak může informace o rozmazání přežít mezi jedním rozmazáním a příštím, když zhroucení smaže všechny vlastní stavy kromě jednoho bez nejmenší stopy?"

"Protože to tak není! To platí jen tehdy, když vlastní stavy nemají šanci vzájemně reagovat - a modus vlastních stavů znamená, že k jejich interakci dochází. V principu to není nic nového, že rozmazané systémy zanechávají důkaz o svém rozmazání; spoléhala na to polovina experimentů v počátcích kvantové mechaniky. Nesmazatelný důkaz mnohočetných stavů existujících vedle sebe je starý více než století: difrakční obrazce elektronu, hologramy... všechny interferenční jevy. Staré fotografické hologramy se totiž dělaly tak, že se laserový svazek rozdělil na dva, jeden svazek se odrazil od předmětu, potom se svazky znovu spojily a vyfotografoval se interferenční obrazec."

"Co to má společného s rozmazáváním?"

"Jak rozdělíte jeden laserový svazek na dva? Namíříte jej na skleněnou desku opatřenou velice tenkou vrstvičkou stříbra, skloněnou vůči svazku pod úhlem pětáctýřiceti stupňů. Polovina světla se odrazí pryč, zatímco zbytek projde na druhou stranu. Ale když říkám, že 'polovina světla se odrazí', nemyslím to tak, že se odrazí každý druhý foton - myslím to tak, že každý jednotlivý foton je rozmazán do rovnocenné směsi stavu, kdy je odražen, a stavu, kdy projde na druhou stranu."

Když zkusíte pozorovat, kterou dráhou se každý z fotonů vydal, zhroutnete systém do jediného stavu - a zničíte interferenční obrazec, zničíte hologram. Ale když dovolíte svazkům, aby se znovu spojily, nedotčené, dáte oběma stavům šanci vzájemně se ovlivnit, potom hologram zůstane jako hmatatelný, trvalý důkaz, že oba stavy existovaly simultánně."

Takže je možné, aby interakce mezi různými verzemi mého mozku zanechaly nějaký trvalý záznam o mém rozmazání. A stejně jako je hologram v laserovém světle pro prosté oko nedešifrovatelný chaos - nijak se předmětu nepodobá, dokud není obraz rekonstruován - může být pro mne tato informace uložená v mozku nepochopitelná, ale pravděpodobně obsahuje dovednosti, které jsou pro rozmazanou Pcho-kwaj užitečné."

Strávím to. "Dobře, Ale i kdyby byla tato možnost, aby se 'rozmazaná Pcho-kwaj' mohla naučit věci, o nichž nevíte... čím konkrétně jste ji povzbudila, aby se naučila právě to, co se podle vás měla naučit?"

"Možná pomohlo, jak jsem vyvolávala výchyly iontů. Ale mám podezření, že úplně stačilo dost chtít, aby se experiment podařil. Čím víc jsem to chtěla, tím větší byl počet mých verzí, které to dál chtěly, když jsem byla rozmazaná - a tak to nakonec musela chtít i celková rozmazaná Pcho-kwaj. Cokoli jiného by bylo velmi nedemokratické." Řekne to poťouchle, ale ne úplně."

"Konečně - přesná definice vážnosti záměru : když se rozdělíte na mnoho já, kolik jich zůstane u vytyčeného cíle a kolik jich od něho upustí?"

Pcho-kwaj se zasměje. "Jistě. Dalo by se tak kvantifikovat úplně všechno. Jak moc tě miluju? Počkej, spočítám vlastní stavy..."

Později doma, nestimulovaný, přemýšlím o vlastních cílech, o vlastní vážnosti záměru. Nic, co se stalo ve dvou případech, kdy jsem byl (znatelně a zapamatovatelně) rozmazaný, nebylo něco, co jsem chtěl. A teď? Můžu si sebevíc přát, abych prokázal službu pravému Sboru tím, že se naučím, jak ukrást modus vlastních stavů - jenže když jsem rozmazaný, jak takové hlasování probíhá?

Nikdy jsem se neobelhával: nikdy jsem si ani na okamžik nenamlouval, že bych byl bez věrnostního modu stejný. Ale z toho, co mi Pcho-kwaj řekla o významu vlnové funkce, jsem si vyvodil, že samotný fakt spolehlivého fungování věrnostního modu musí odrážet vysokou pravděpodobnost těch kvantových stavů, v nichž funguje dál. Je možné, že při rozmazání vznikne několik mých verzí, u nichž věrnostní modus selhal - ale měly by být výrazně přechísleny verzemi, u nichž nadále funguje."

A přesto... byl jsem utlumený, přestože S3 dál běžel; viděl jsem Karen, aniž bych ji vyvolal. Pro oba případy by měl platit stejný argument: většina měla podporovat status quo. Ale status quo udržen nebyl."

Co se tedy přesně děje, když se v předsíni rozmažu a zkouším - nebo si myslím, že zkouším - ovlivnit náhodná čísla chrlená von Neumannem? Nic důležitého... nebo virtuální válka mezi miliardou různých verzí, jimiž bych se mohl stát? Regulérní bitvy o modus vlastních stavů, superzbraň, nástroj k utváření reality? Jediné, k čemu dojdou, je následný pat - ale třeba se rovnováha moci postupně posouvá, třeba mám v hlavě "hologramy", které zaznamenávají měnící se stav hry."

Představa, že by mohly vznikat moje verze, které jednají proti mým přáním, které bojují proti všemu, pro co žiju, je natolik odpuzivá, že nechci nic jiného než se jí vysmát, odvrhnout ji jako absurdní. A i kdyby to byla pravda... co s tím můžu dělat? Jak mohu změnit výsledek těchto bitev? Jak mohu posílit frakce, které zůstávají v područí věrnostního modu - které zůstávají věrné mně?"

Nemám ponětí."

Vzdám to s von Neumannem. Úsilí ovlivnit neurony ve vlastní lebce v sobě má něco velice pochybného. Na bleším trhu nedaleko domu, kde bydlím, najdu elektronický generátor kostek o velikosti asi jako malá hrací karta. Jádrem zařízení je maličká, zatavená jednotka obsahující několik mikrogramů izotopu uvolňujícího pozitrony, kterou obklopují dvě soustředné kruhové řady detekčních krystalů. Toto uspořádání je imunní - ujistí mě prodávavčův vševědoucí holografický oblbovač - vůči přirozené radiaci pozadí i záměrným pokusům o ovlivnění výsledku; žádná vnější událost

se nedá zaměnit s charakteristickým párem paprsků gama, které vzniknou, když je pozitron přímo uvnitř zařízení anihilován. "Pokud by ovšem pán měl zájem spíš o model, který je přístupnější nenápadnému přesvědčování..." Koupím si nezfalšovatelnou verzi. Software umí vytvořit jakoukoli požadovanou kombinaci mnohostěňů; zvolím tradiční dvě kostky a hodinu tu věčičku zkouším. Po nějaké nerovnoměrnosti ani stopa.

Vezmu si ji s sebou do služby a když Pcho- kwaj usne, sednu si v předpokojí, nestimulovaný, rozmazávaný a hroucený Hypernovou, a snažím se svá virtuální já naplnit cílevědomostí, která by mohla přežít neúprosné rozdělení vlnové funkce. Mám výčitky svědomí, že jsem úmyslně vypadl ze stimulovaného stavu, hodil za hlavu svou odpovědnost za Pcho-kwaj, ale nemohu riskovat, že S3 bude hroucení nepředvídatelně ovlivňovat. A říkám si: kdyby Děti skutečně někdy zjistily, že ASR se zabývá kacířským výzkumem, jednoduše by na budovu podnikly bombový atentát a já bych s tím stejně nic nenadělal, stimulovaný nestimulovaný.

Kostky zůstávají tvrdošíjně poctivé.

Pcho-kwaj zahájí třetí fázi, další měření korelací uvnitř jejího mozku. Chápu, proč Lui s těmito dovnitř obrácenými experimenty nemá trpělivost - ale zároveň dokážu víc než kdy jindy ocenit důvody, které ASR vedou k opatrnému postupu. Možná vím s určitostí, že je možno dosáhnout nejrůznějších výkonů v makroskopickém měřítku, ale ve snaze ovládnout je tápu ve tmě a nesmím při tom riskuji. Kdyby lidé z ASR byli ponecháni jen tak, trvalo by jim možná deset let, než by se pokusili o něco podobného - ale až by to udělali, měli by všechno pod kontrolou; přesně by věděli, co dělají.

Napadne mne: možná to nakonec jsou nejlepší lidé pro zkoumání záhad pravého Sboru. Pomalu, metodicky, pečlivě, s úctou...

Pcho-kwaj je úspěšná druhý den. Je na ní vidět, že má radost, ale překvapená tím není. Přestože funkční podrobnosti jí zůstávají utajeny, evidentně získává důvěru v to, co s modelem dokáže. Jak dlouho potrvá, než tento sílicí pocit jistoty, vlády, vpadne do jejích snů - a vyřadí mě?

Posadím se v předsíni a dívám se, jak se simulované kostky automaticky zvedají a padají, desetkrát za minutu, hodinu za hodinou. Reálný zrak upírám na kostky a zároveň v duchu sleduji dvě okna: menu Hypernovy a rozhraní pro analytický program - je to upravená, miniaturní verze softwaru k experimentu s iontem, kterou mi Lui propašoval při dvousekundovém RedNetovém potřesení rukou.

Rozmazání ZAPNOUT.

Kostky jsou vrženy.

Rozmazání VYPNOUT.

Zadat výsledky.

V simulovaném stavu bych to mohl dělat do nekonečna, bez sebemenší změny nálady. Ale když jsem nestimulovaný, přecházím od návalů nadšení k šedivé únavě, potom k úmorné nudě a následně k dlouhým úsekům milosrdné rutiny - z ní vyjdu znechucenější než kdy jindy. To všechno může být k něčemu dobré: ať už jsou mé rozdíly při rozmazání jakékoli, těžko lze uvěřit, že bych si jednomyslně nepřál zkrátit tuto ohlupující proceduru - a toho se dá dosáhnout jedině tak, že uspěju.

Skutečně? Mohu svá virtuální já držet jako rukojmí pouze tehdy, jestliže po každém zhroucení zůstanu tím, kdo rozhoduje - a pravda je taková, že nemám jak zjistit, k čemu bude modus vlastních stavů využít, zda k volbě stavu kostek nebo k volbě mého stavu mysli. Při dalším zhroucení mohu zjistit, že byl vybrán takový stav, v němž jsem experiment jednoduše vzdal... nebo pustil k vodě celý pravý Sbor. Pokaždé, když se rozmažu, jsou všechna pravidla hry vyhozena do vzduchu společně s kostkami. Mohu jen doufat, že je těžší je vychýlit.

Zastrčím generátor kostek do kapsy několik sekund předtím, než mě Lee Hing-čcheung přijde vystřídat. Program v mé hlavě - běžící pod von Neumannem mnohem pomaleji, než na jakémkoli slušném hardwaru - prozkoumá nasbíraná data ještě komplikovanějšími a záhadnějšími testy v naději, že zaznamená jev, ale ve chvíli, kdy vystoupím z vlaku, který mne veze domů, vychrlí definitivní, nepřekvapivý závěr:

[NULOVÁ HYPOTÉZA NENAPADNUTA.]

Přijdu do služby s očekáváním, že Pcho-kwaj dostala den volna, ale mám se hlásit v místnosti 619. Když se tam dostavím, Lee mi vysvětlí:

"Prý už ji to neunavuje; není důvod brzdit práci."

Držím hlídku se soustředěnou obezřetností, jako bych si chtěl vynahradit noční nedbalost. Odruším klábosení vědců a potlačím veškeré pocity očekávání. S3 ze mne destiluje ryzího pozorovatele - připraveného okamžitě zareagovat na jakoukoli nepředvídanou událost, ale do té doby naprosto pasivního.

Když Pcho-kwaj o hodinu později vyjde z iontové komory, je to pro dnešek konec. Ve výtahu cestou do restaurace se zeptám: "Jak to jde?"

"Dobře. Celé odpoledne jsme měli přínosná data."

"Tak brzy?"

Šťastně přikývne. "Myslím, že jsem překročila nějaký práh; všechno je čím dál snazší. Víte, jak to myslím... Já nedělám nic, jako vždycky, nepřivlastňuji si žádné zásluhy - ale musí to vypadat, jako by se rozmazaná Pcho-kwaj konečně naučila se Sborem pracovat."

V první chvíli jsem v pokušení ji pořídat, aby zopakovala, co řekla, ale není třeba; slyšel jsem ji dokonale a význam je jasný. A jestliže modus nikdy dřív nepojmenovala, určitě dostala výslovné instrukce, aby to nedělala - možná od Leung - dostatečně důrazně, aby se jí to vrylo do paměti hlouběji než všechny ostatní "bezpečnostní nesmysly".

Nevidím důvod, proč bych ji měl za poděknutí napomenout.

Oběd přečkám s nekonečnou trpělivostí. Zdvouřile pokývám hlavou, když si Pcho-kwaj postěžuje, jak je jídlo poslední dobou otravné.

Sedím v předsíni, poslouchám, jak chodí po bytě, a přemýšlím, co - pokud vůbec něco - tato informace změní. V jednu po půlnoci utlumím stimulaci a přestanu krotit svou radost. Pravý Sbor je modus, který se jmenuje Sbor - a tato dokonalá rovnice, tato elektrizující symetrie, je definitivním potvrzením všeho, čemu věřím. Ano, je to objev - ale při pohledu zpátky se zdá být nemožné, že to mohlo být jinak. A jakou větší inspiraci bych mohl chtít, aby vedla a povzbuzovala virtuální já, která zůstanou věrná mému poslání?

Vytáhnu generátor kostek, aktivuji mody a začnu.

Kostky padají nahodile, znovu a znovu, ale nenechám se odradit. Nedá se očekávat, že moje rozmazané já dokáže okamžitě zázraky, i kdyby se do úkolu pustilo s největší horlivostí... už vůbec ne proto, že je každých šest sekund zničím zhroucením a ono musí začít znovu, sbíráním vodítek z holografických stop svých zkušeností, zachovaných v mém mozku.

Musím se hroutit tak často - po každém vrhu? Je pravdou, že Pcho-kwaj s tímto přístupem uspěla - a zhroucení po každém iontu ji stavělo před nejjednodušší možný cíl: posílení jedné z pouhých dvou možností. Ale její úkol a můj nejsou totožné; Sbor má v lebce ona, ne já. Možná se potřebuji rozmazat na delší dobu, abych vytvořil své verze, které budou schopny na modus zapůsobit. Jak dlouho jsem byl rozmazaný, když se objevila nezvaná Karen? Nemám jak to zjistit; neměl jsem nad tím procesem žádnou moc.

To už teď neplatí.

Zaškrtnu volbu ZAPNOUT.

Generátor na stole vedle mě ukáže obrázky kostek, které vylétnou do vzduchu a rotují. Vypadají skoro jako by byly hmotné - dokonce se přesvědčivě lesknou, jak předstírají, že odrážejí okolní světlo - a na povrch dopadnou s tichým simulovaným t'uknutím.

Hadí oči, součet dvě - můj cíl.

Trhaně potlačím nyní již instinktivní třetí krok zaběhnutého postupu, ponechám menu Hypernovy nedotčené a zadám tento první výsledek do analytického programu. Říkám si: pokaždé, když to udělám, von Neumann se rozmaže do mnoha verzí obsahujících kopie programu, do něhož byly zadány všechny možné kombinace dosavadních výsledků. Nemusím přemýšlet o jednotlivých verzích; úplně stačí zvolit si vlastní stav, v němž analytický program konečně ohlásí úspěch. Tak jednoduchý úkol určitě zvládnou - s pomocí pravého Sboru.

Hadí oči podruhé.

A potřetí.

Co kdybych se zhroutil právě teď, než program vynese verdikt? Co to bude - náhoda? Shoda okolností? Vzácná - ale bezvýznamná - šťastná série? Nebo jsem již svědkem důkazu, že zůstanu rozmazaný ještě dál?

Hadí oči počtvrté.

Při šanci jedna ku třiceti šesti v rámci jednoho vrhu je pravděpodobnost série čtyř nebo více takových výsledků - jen jednou z třiceti tisíc vrhů, což je celkové množství dat, jež se mi za deset nocí zatím podařilo shromáždit - na hodnotě 1,7 procenta.

Popáté... 0,048 procenta. Jakmile padla nastavená jednaprocentní hranice, program začne blikáním ohlašovat vítězství.

Pošesté... 0,0013 procenta.

Posedmé... 0,000037 procenta.

Poosmé... 0,0000010 procenta.

Přestanu zadávat data do programu a jen se dívám, jak kostky dopadají znovu a znovu se stejným výsledkem, jako nějaký laciný, opakující se reklamní hologram. Třeba se jen porouchal generátor. Ale jak porouchal? A proč? Budu si říkat, že jsem si "vůli vynutil" změnu obvodu, který tu věc ovlivňuje? Uchýlím se zpět k nějaké pohodlné představě telekineze, k níž dochází neznámo jak? Vždyť se ani nesnažím na zařízení působit; pouze se dívám, jak se to všechno děje. Pcho-kwaj měla pravdu: všechnu práci dělá rozmazané já.

Budu se muset smířit s celou pravdou: prožívám sled událostí, které budou (nebo byly) vybrány z několika biliard možností společným úsilím několika biliard mých verzí... z nichž většinu se chystám zmasakrovat (pokud jsem to již neudělal.)

Zaškrtnu volbu VYPNOUT.

Kostky padají dál: trojka a čtyřka. Dvojka a jednička. Dvě šestky.

Otřu si z tváře pot. Jsem otřesený a radostně vzrušený. Hlava se mi točí úspěchem a strachem.

Dám ruce dolů a sevřu sedátko židle; chladivý, hladký kov je stejně pevný jako jindy. Netrvá mi dlouho uklidnit se. Vyvážl jsem nezraněný, nezměněný, ne? A důvodů k obavám mám méně než kdy dřív; nebudou žádná další selhání modů, žádné další halucinace. Teď to mám pod kontrolou.

A bez ohledu na to, s jak bizarními metafyzickými kličkami se budu muset vyrovnat, jedna jednoduchá pravda zůstává: když nakonec vytáhnu šňůru, stisknu volbu VYPNOUT, zhrouťím vlnu... suma sumárum je to pořád normální stav.

10

V duchu Kánonu, Lui mi nalinkuje program k získání modu, aniž by připustil, že by moje instinkty v té věci mohly být jiné než neomylné. Na jeho naléhání přejdu ke složitějším trikům s kostkami: cykly dvou, tří, čtyř rozdílných výsledků; součty, které jsou vždy prvočísla; kostky, které vždycky ukazují stejně. Objektivní pravděpodobnost, že tyto podmínky nastanou čistou náhodou, není o nic dramatičtější než při mém prvním úspěchu - a v některých je případech dokonce mnohem méně přísná - nicméně identifikace a posilování vlastních stavů těchto složitých soustav působí dojmem, že by mělo jít o náročnější úkol.

Na druhou stranu, možná je ve všech těchto případech kritériem jednoduše má víra, že výsledek je správný; stav je vybrán pouze proto, že obsahuje tu mou verzi, která si myslí, že byla úspěšná... a kdyby snad některé z mých já ztratilo

koncentraci a mylně uvěřilo, že sečtením pěti a tří vyjde prvočíslo, mohlo by být za svou neschopnost odměněno výsadou, že se stane reálným. (Třeba už se to stalo. Několikrát. Třeba pomalu ale jistě "mutuji" k čím dál větší náchylnosti k nepozornosti a sebeklamu. Když takováto "evoluce" mohla dát Lauře mozkové dráhy, na nichž je založen vlastní Sbor, neměl bych podceňovat důsledky, jaké by mohla mít na mne.) Mohl bych si koupit holovizní kameru a začít všechno nahrávat - s tím, že bych si to pouštěl až po zhroucení - ale zdráhám se pašovat dovnitř příliš mnoho věcí, které by mne mohly usvědčit. Kdybych byl přistižen, jak si házím obyčejné kostky, dalo by se to vydávat za poměrně neškodnou zábavu; mohl bych tvrdit, že S3 měl zase poruchu, takže jsem potřeboval nějaké rozptýlení, abych časné ranní hodiny přečkal bez zešílení. Pochybuji, že by se toto vysvětlení dalo aplikovat i na pořizování domácího videa ve službě.

Jak experiment pokračuje, mé odhodlání často zakolísá, ale nikdy mne neopustí úplně. Pravý Sbor ode mne chce právě toto, jsem si tím jist. A jestli je rozmazání pravým opakem všeho, za čím stojím, všeho, čeho jsem se celý život snažil dosáhnout - kontroly nad tím, kým jsem a kým se mohu stát - pak mi dokonalá kontrola, kterou mi poskytuje Sbor, určitě více než vynahrazuje rizika... dokud jsem já tím, kdo věc pod kontrolou má, byť nepřímo. Dokud vládnou moje přání, když se rozmážu.

Přesto se chvílemi přistihnu, jak si říkám: když neumím Sbor používat já, kdo to potom umí? Který z mých krátce žijících virtuálních kompliců se tu fintu naučí... a když, proč dopustí, aby při zhroucení zemřel? Proč posílí jiný vlastní stav než ten svůj, když mohl modus využít k tomu, aby se stal reálným?

Ale čím víc o tom přemýšlím, tím víc jsem přesvědčen, že správný musí být pohled Pcho-kwaj: Sbor ovládá celé mé rozmazané já a neexistuje žádná moje jediná verze, která by tu dovednost měla. Každý, kdo se zhroucením stane reálným, by stejně jako já tvrdil, že nic neví. Žádný jediný neuron v mém mozku neztělesňuje žádnou z mých dovedností - tak proč bych měl očekávat, že nějaká moje verze bude přechovávat tajemství mého rozmazaného já? A bez ohledu na to, zda rozmazaný Nick Stavrianos objeví tu dovednost pokaždé znovu, když vznikne, nebo zda ta informace zhroucení přežívá, zakódovaná do nějakého "hologramu" v mém mozku, nejsou žádní virtuální mučedníci, nejsou žádná obětující se alter ega, která modus používají, aby mi dala, co chci, za cenu vlastní existence. A mé rozmazané já? Ani on není žádný mučedník; nemá na vybranou. Tak nebo tak, vždycky se nakonec musí zhroutit. Což nutně neznamená, že se vždycky musí zhroutit jako já.

Právě ve chvíli, kdy to celé začíná působit skoro jako všední záležitost (chci, aby součet byl sedm... dostanu součet sedm... co by mohlo být jednodušší?), mi Lui podá štos zalepených obálek.

"Tady máte výpisy stovky nahodilých výsledků. Můžete zkusit, aby vám je kostky ukázaly."

"Myslíte procházet seznam při házení kostkami?"

Zavrtí hlavou. "Jaký by to mělo smysl? Podívejte se na výpis po shromáždění dat - ale samozřejmě předtím, než se zhroutíte."

Instinktivně se na tom zadrhnu - a čtyři dny po sobě odejdu s nezdarem. A po pravdě řečeno, jsem rád, že jsem neuspěl; vzdorovitě, rouhačsky, pokrytecky mě to blaží - jako by z mého nezdaru vyplývalo nějaké omilostnění za všechna ta zdiskreditovaná, "logická" vysvětlení, o nichž jsem si myslel, že jsem na nich už dávno přestal lpět. Jak mohu dosáhnout toho, aby výsledky byly stejné, když ani nevím, jaké jsou? Ovšemže se mi to nedaří! To prostě nejde. Zároveň velice dobře vím, že tento úkol není nic zvláštního, nic nového. Nevyžaduje "jasnozřivost" o nic víc, než byla k předchozím výsledkům nutná "telekineze". Jde pouze o zvolení správného vlastního stavu: o to, aby se ta správná přítomnost stala minulostí.

Pátou noc, stejně jako ty předešlé, si zaznamenám výsledky do poznámkového bloku v MindTools, pak vytáhnu z kapsy náhodnou obálku a roztrhnu ji. Po prvních třech shodách jsem si jist, že bude souhlasit i zbývajících devadesát sedm výsledků, ale pečlivě je zkontroluji jeden po druhém.

Nepřipadám si ani trochu dezorientovaný - nebo rozmrzlý - dokud nezaškrtnu volbu VYPNOUT a nezhroutím se.

Ale proč bych taky měl, vzhledem k volbě, kterou mám?

Lui mi předá číselný zámek a nadhodí, jako by nic: "Proč to neotevřít na první pokus?"

"Házením kostek?"

"Ne. Sám."

"S pomocí von Neumanna?"

"Ne. Odhadem."

Posadím se do předpokoje a čekám, až Pcho-kwaj usne. Přemýšlím, o čem se jí zdá, když si modus vypůjčím; vůbec o ničem, pokud si mé rozmazané já vybere její stav správně... ale podle čeho vybírá, když ji neprobudí a nezeptá se jí (před zhroucením).

Třeba ji moje verze skutečně probudí a zeptají se jí.

Utlumím stimulaci, rozmážu se a počkám pět minut. Chci mít jistotu, že budu "dostatečně rozmazaný", abych mohl se Sborem pracovat - a je mnohem méně nepříjemné odbýt si to čekání teď, ještě než se o úkol pokusím, než je nechávat na potom, až se mi to podaří - a uvědomím si, že stejně nemám na výběr: nemohu se zhroutit a nezhroutím se příliš brzy. Otázka načasování zhroucení mne nepřestává znepokojoval. Pcho-kwaj to má snadné, nemůže si vybírat. V mém případě musejí existovat vlastní stavy, v nichž se rozhodnu zhroutit se dřív nebo později, než to udělám ve stavu, který se nakonec stane reálným. Tyto pokusy samozřejmě nemají význam; zhroucení je reálné pouze tehdy, když se reálným samo stane. Zní to nepříjemně kruhově, ale je to alespoň logické: celá vlna se zhroutí přesně tehdy, když vybraný stav zahrnuje krok, který to způsobí. Nebo spíš, je to logické z hlediska verze, která se stane reálnou - ale co verze, které se o zhroucení pokusí a nepodaří se jim to? Vědí, že se jim to nepodařilo - a co to znamená? Nebo jsou jen matematickou abstrakcí, která nic neví, nic necítí, nic neprožívá?

Vytáhnu z kapsy zámek s číselným kódem a s rostoucím neklidem se na něj zadívám. O lidech je nechvalně známo, že se

jim nedaří vymyslet skutečně náhodná čísla. Mrzí mě, že jsem se nerozhodl - než jsem se rozmazal - ignorovat Luiho a použít kostky. Co když je kombinace 9999999999? Nebo 0123456789? Nepochybuji, že je fyzicky možné, abych stiskl tlačítka v libovolném pořadí - ale jsem psychologicky schopen "uhodnout" takovou "nenáhodnou" řadu? Udělám dobře, když budu. Protože jestli ne, moje rozmazané já - s pomocí Sboru - určitě najde někoho jiného, kdo to dokáže.

Odbudu to smíchem. Změna rovná se sebevražda? To je přístup Pcho-kwaj, ne můj. Kromě toho, na podobné pochybnosti je již pozdě; jestli do zhroutení není nic reálné, pak jsem se určitě "už" zhroutil. Celý tento prožitek již byl vybrán - a já jsem se již stal tím, kým se musím stát, abych zámek otevřel. A nepřípadá mi to jako velká změna.

Ale když posunu ukazováček směrem ke klávesnici, moje perspektiva se náhle změní:

Jsem jeden z přinejmenším deseti miliard lidí, kteří sedí v přinejmenším deseti miliardách pokojů a před sebou mají přinejmenším deset miliard zámeků. Jestli uhodnu správnou kombinaci, budu žít. Jestli ne, zemřu. Jak prosté.

Co mě vede k tomu, abych si myslel, že jsem "již" uspěl? Skutečnost, že místnost vypadá normálně? Skutečnost, že vůbec nic necítím? Pokud zhroutení zážitek nevyrobí - pokud jej pouze vybere - proč by se vjemy kterékoli z mých verzí měly radikálně lišit od ostatních? Proč by stav, který se náhodou stane reálným, měl být jediným, který působí reálně? Začnu zámek odkládat - nikdo mě nenutí, abych v tom pokračoval - ale potom si pomyslím: To je ta nejhorší věc, kterou můžu udělat. Moje rozmazané já si vybere někoho, kdo zámek otevře, ne někoho, kdo celý experiment vzdá. Když toho nechám, moje šance na přežití budou nula.

Upřeně si zámek prohlížím a snažím se vymanit z těchto absurdních obav. Už jsme rozmazaný byl a dokázal jsem to. Ovšemže jsem byl - jinak bych tady vůbec nebyl. To o mé momentální situaci nic nevypovídá. Zavrtím hlavou. To je směšné. Všichni se hroutí. Co si myslím - že každodenní život je založen na procesu soustavné genocidy? Když jsem to nedokázal překousnout u hypotetických mimozemšťanů, proč bych to měl překousnout u lidí?

Hypotetických mimozemšťanů? A kdo podle mě udělal Bublinu?

Takže... co udělám? Budu tady sedět a čekat, až se objeví Lee a vezme rozhodování z mých rukou? Nebo se chystám najít způsob, jak strávit zbytek svého života nezpozorován? Ale ani to by mě nezachránilo: až se moje vybraná verze rozhodne zhroutit, zmizím - pokud tou vybranou verzí nebudu já... a šance, že to tak bude, je méně než deset miliard ku jedné.

Nevím, co prolomí zakletí, ale znenadání - je to jako smilování - jsem opět skeptický. Něco ve mně dumá: Jestli každou sekundu skutečně umírají biliary lidé, pak smrt není něco, čeho by se měl člověk bát. Je to však čistě intelektuální postřeh; nevěřím, že zemřu. Vezmu zámek do ruky a bez uvažování stisknu deset tlačítek, skoro se na ně ani nepodívám. Potom najdu očima malíčky displej nad klávesnicí: 1450045409.

Příliš uspořádané? Příliš nahodilé?

Pozdě. Jdu do toho.

Lui stojí u centrálního jezírka v Kowloonském parku a hází chléb kačenám. Napadne mě, že viděl příliš mnoho špatných špiónážních filmů. Když si stoupnu vedle něho, dokonce se po mně ani nepodívá.

"Nemá valný smysl předstírat, že mě neznáte," řeknu. "Myslím, že náš zaměstnavatel by už o této skutečnosti mohl vědět."

Dělá, jako by nic. "Co se stalo minulou noc?"

"Úspěch."

"Na první pokus?"

"Ano, na první pokus." Zalétnu pohledem k jezírku a pokusím se rozhodnout, jestli ho chci zabít nebo obejmout.

Po chvíli řeknu: "Byl to dobrý nápad. Ten zámek. Byly to muka - pět minut - ale musím uznat, že nakonec to stálo za to."

Zasměju se, nebo se o to alespoň pokusím - nezní to vůbec přesvědčivě. "Řeknu vám, když se ten krám otevřel, byl jsem šťastný jako nikdy v životě. Málem jsem samotnou úlevou natáhl brka. A... vím, že to nemá to žádnou logiku, ale... nic by mi nemohlo dodat větší důvěru, že to zvládnu, ať se stane cokoli."

Vážně přikývne. "Ovládání modu není žádný těžký úkol. Těžký úkol je naučit se, jak o tom přemýšlet. Musíte najít rozpoložení, které vám umožní tyto situace nevzrušeně absolvovat. Nemůžeme potřebovat, abyste uprostřed výpravy do BDI podlehl metafyzické hrůze."

"Ne." Znovu se zasměju, tentokrát úspěšněji. "Mimochodem, nemyslím, že v BDI najdu mnoho zámeků s tak jednoduchou kombinací. Deset devítek v opravdovém životě? To sotva."

Lui zavrtí hlavou. "Jednoduchá kombinace? Co to znamená? Pro vás jsou teď jednoduché všechny."

Trvá mi další týden, než zvládnu zámky, které by měly potřebovat klíč. Lui mi ukáže své výpočty: pravděpodobnost, že mi několik kvantových tranzistorů, které jsou v mikročipu zámku, spontánně vyjde vstříc všemi patřičnými poruchami funkce, není o nic horší než pravděpodobnost padnutí stovky hadích očí za sebou. Skutečnost, že za normálních okolností by se nedalo očekávat, že některá z těchto událostí nastane za celou historii vesmíru (pokud se takové časové měřítko dá tak líbivě použít, když se ve většině této historie - z lidského pohledu - pravděpodobně "nestalo" vůbec nic) není důležitá. Důležité je, že jsem se přesvědčil, že se to dá udělat - a zdá se, že rozmazanému Nicku Stavrianovi to pomáhá.

Ale bezpečnostní kamery mi dělají starosti i nadále.

"Když mě zpozorují, zhroutím se. Zhroutím se nahodile, zásluhou toho, kdo se právě bude dívat na monitor."

"Nahodile ne," namítne Lui. "Pořád máte vládu nad modem vlastních stavů. A nezhrouťte se - pokud tuto pravděpodobnost dostatečně zmenšíte. Sám sebe taky nezhrouťte, když nechcete, ne? Přestože to určitě je jedna z možností. Přestaňte o svém rozmazaném já uvažovat jako o křehkém, bezbranném, choulostivém systému, který nepřežije jediný pohled."

"Ale jediný pohled přece zničí _"

"Ne. Může zničit, nezničí. Jediný pohled určitě může zhroutit vás. A kostky mohou padnout nejrůznějšími způsoby - ale neudělají to, když to nechcete. Pozorování samo o sobě vlnu nezhroutí. Když se rozmažete, také neoslepnete, nebo ano? Zhroucení je specifický proces. Když vás někdo upozoruje, mezi oběma vlnovými funkcemi dojde k interakci - stanou se jedinou entitou. To dává pozorovateli moc vás zhroutit - ale také to dává vám moc zmanipulovat pozorovatele a zhroucení zabránit."

"Takže si to spolu rozdáme o osud vlnové funkce? Právě když jsem se konečně přestal trápit kvůli zápasení se všemi svými hypotetickými já, musím se vyrovnat s přetahovanou o realitu s někým, kdo je nepopíratelně stejně reálný jako já."

"Jestli o tom chcete uvažovat tímto způsobem, tak to klidně dělejte - ale nebude to žádný velký zápas. Vaši "protivníci" ani nebudou vědět, co to je vlnová funkce, natož aby s ní dokázali manipulovat."

"To nebrání několika miliardám lidí, aby nezpůsobovali její zhroucení několikrát za den."

"Zhroucení sebe samotných, neživých předmětů a ostatních - stejně nevědomých, stejně bezmocných - lidí. Nikdy nepotkali někoho, jako jste vy."

"Laura Andrušová lidi potkala."

Lui se usměje. "Přesně tak. A přesto se jí dvakrát podařilo uniknout od Hilgemanna, ne? Potřebujete ještě nějaký jiný důkaz?"

První noc, kdy opustím své stanoviště, zůstanu na patře, kde je byt Pcho-kwaj, a omezím se na místnosti a chodby, které jsou - přijatelně - prázdné. Projdu polem tuctu kamer a detektorů pohybu; moji kolegové v bezpečnostní centrále by měli přinejmenším požádat o okamžité vysvětlení, ale stropní transciervy mne nezdrtí žádnou šifrovanou infračervenou zprávou. Co to dokazuje? Že jsem "způsobil" nenápadnou poruchu kamer a senzorů? Že jsem strážné "přiměl" k nepozornosti? Nebo jsem pouze zabránil tomu, aby se ke mně dostal nějaký projev toho, že jsem byl zpozorován - odrážel jsem důsledky, dokud se nezhroutím.

Projdu kolem ztichlých bytů ostatních dobrovolníků. Napadne mne - žárlivě - jestli si někdo z těchto lidí začal osvojovat ovládání Sboru. Lui se domnívá, že ne, ale jistě to neví. Dokážu se smířit s potřebou mimovolného zprostředkování ze strany Pcho-kwaj, ale představa, že by přístup k tajemstvím pravého Sboru získával kdokoli jiný, mne naplňuje odporem. Nikdo na světě to nedokáže pochopit tak, jak jsem to zásluhou věrnostního modu pochopil já; pouze já mám právo jít touto cestou. Přechovávám tuto víru hned vedle vědomí, že mým konečným cílem je předat Sbor Kánonu, ale rozpor mi připadá povrchný, jako bezvýznamná abstrakce.

Vrátím se do předpokojí, zhroutnu se - a počkám, jestli jsem docílil neviditelnosti nebo pouhého pštrosího sebeklamu. Dokázalo by moje rozmazané já poznat rozdíl mezi stavy, kdy jsem skutečně zůstal bez povšimnutí, a stavy, kdy jsem neoklamal nikoho kromě sebe? Co je mňm pravděpodobné: projít nepozorovaně kolem kamer - nebo překroutit vlastní vzpomínky a vjemy, abych se přesvědčil, že jsem to udělal?

Nevím - ale nikdo nepřijde, aby mne obvinil z opuštění stanoviště. Hodiny mĕjĕjĕj stejně monotónně jako jindy. Pak je tu ovšem možnost, že už ležím schoulený, strnulý v koutě nějaké suterénní vězeňské cely a dnešní zdánlivý úspěch je pouze výsledkem toho, že moje rozmazané já vybralo takovou mou verzi, která má mimořádné halucinační schopnosti. Jak to mohu vyloučit? Skutečnost, že je to "nepravděpodobné", už vůbec nic neznamená. Když mohu mít úspěch navzdory mizivým šancím, mohu úplně stejně propadnout.

Lee Ching-čcheung mne přijde vystřídat. Když pak sedím ve vlaku domů a dívám se na ostatní pasažéry, troufnu si rozbít tento umělý obraz do bizarní anarchie. Ale vagón zůstává celý, lidé mi bez zvláštního výrazu můj pohled oplácejí, stanice se objevují za okny přesně v tom pořadí a v tom čase, jak to má být. Je těžké uvěřit, že v mé hlavě je místo pro hodinový stroj takového rozsahu.

Než dorazím domů, každý náznak pochybností zmizí. Není to žádná halucinace - nebo alespoň o nic větší než obvykle. Když pak ležím v posteli a poslouchám známé zvuky z ulice, obejmeme mne všednost světa, upokojivější - a podivnější - než kdy dřív. Podívám se do stropu a každá prasklina v omítce, každá ploška ozářená sluncem působí nepochopitelně trpělivým dojmem, jako zázrak vytrvalosti, kterému se nechce uvěřit. Mohl bych bdít miliardu let a čekat, až se vyjeví nějaké znamení všeobíhající pravdy, a přesto být ušetřen? Jak mohu říct, že tento čin je iluze, lež?

Světlo zšedne a do okna náhle zabubnuje déšť. A mne na okamžik napadne: co jsme skutečně stvořili? Jedinečný, pevný, makroskopický svět založený na poznatelnosti? Nebo různohodnotový, rozmazaný, kvantový svět, který jako by jej podpíral? Pcho-kwaj se domnívá, že naši předkové přivodili zhroucení vesmíru... ale kdyby to ve skutečnosti bylo naopak - kdyby zakladatelé kvantové mechaniky z dvacátého století zákony mikroskopického světa spíš vytvořili než objevili - poznali bychom rozdíl? Je těžší uvěřit, že lidský mozek mohl vytvořit kvantový svět z klasického, než naopak? A můžeme vůbec doufat, že všemi svými - nevyhnutelně - antropocentrickými experimenty najdeme objektivní, na člověku nezávislou pravdu?

Možná ne. Ale i tak vím, který rys mĕjĕjĕj připadá nejvíce lidský.

Dav dětí, které dole na ulici zastihl déšť na cestě do školy, začne pištět.

Navolím si spánek.

Než se vydám prověřit ostrahu ASR tím, že opustím třicáté patro, vyzbrojím se desítkou výmluv. Ale žádné vysvětlení nepotřebuji; dva strážní na stanovišti ostrahy odvrátí zrak, když procházím kolem. Choreografie toho okamžiku je tak dokonalá, že mám chuť rozesmát se radostí - nebo se po tlakem tohoto definitivního důkazu mého naprostého vyšinutí svěst k podlaze a začít beze smyslu něco drmolit. Místo toho na okamžik zavřu oči a nepřesvědčivě si namluvím, že to není o nic kurióznější než sto hadích očí po sobě.

Rozhodnu se jít raději po schodech než použít výtah; pod dohledem je obojí, ale říkám si, že výtah by mne mohl "spojit" s někým, jehož cestu budovou by nějakým způsobem ovlivnilo, že jsem ho použil.

Rozhodnu se jít raději po schodech? Možná v té věci nemám na vybranou; možná byly - nebo budou - moje myšlenky

a činy do posledního detailu vybrány mým rozmazaným já. Ale iluze svobodné vůle zůstává stejně podmanivá jako jindy a já se nemohu (doslova nemohu?) ubránit dojmu, že jsem rozhodl já.

Sejdu do šestého patra, které má být v tuto hodinu úplně uzavřené - ale dveře se chovají přesně tak, jako by byly odemčené. Stanoviště ostražky je prázdné a cestu blokují těžké ocelové bezpečnostní dveře; začnou se otevírat, ještě než zalétnu pohledem k ovládacímu panelu - který by měl vyžadovat dva magnetické klíče a centrální autorizaci.

Projdu a hlava se mi na okamžik zatočí směsí megalomanie a paranoie. Skutečně nevím, jestli si případám nadaný mocí nebo manipulovaný. Nic z toho nedělám... a přesto není pochyb, že to je přesně to, co chci. Od úplně prvního triku s kostkami mě rozmazané já vykonává moje příkazy. Je zřejmé, že veškeré moje obavy ze vzpoury byly nepodložené; ty počáteční poruchy modu, vidiny Karen, byly určitě jen anomálie, nic víc. A sotva to může překvapit: neměl jsem žádnou - vědomou - představu, co dělám, takže není divu, že jsem nad tím neměl žádnou vládu.

Každá laboratoř je pro mne otevřená, každý sklad. Nahodile se potuluji z místnosti do místnosti, nedbaje zámek a kamer - zpočátku svedu boj s rostoucím pocitem neskutečnosti, ale pak se mu ochotně poddám. Ani na okamžik nevěřím, že se mi to ve skutečnosti zdá, ale je snazší nechat se ovládnout touto snovou náladou, než svádět neustálý boj mezi hluboko zakořeněným zdravým rozumem a složitými, intelektuálními důvody, proč jsou všechny tyto bizarní zázraky umožněny jinde než ve snu. Lui měl pravdu: těžký úkol - pro mne - není ovládat modus, ale najít způsob, jak se nezbáznit, když se to děje.

A snu se to podobá hodně. Dveře se otevrou, protože se mají otevřít; zůstanu nezpozorován, protože logika snu to vyžaduje. A jako každý hrdina snu nemohu očekávat svobodnou vůli, nepředpokládám, že budu něco řídit. V místnosti 619 zaváhám a zkusím si jen tak přát, aby křeslo u hlavního terminálu začalo levitovat nebo se rozjelo po podlaze ke mně - ale vůbec mne nepřekvapí, když jedno ani druhé neudělá. Ne proto, že bych pochyboval, že je to možné; jednoduše proto, že by to nebylo správné.

Poznám, jak to ve snech bývá, kdy je čas šesté patro opustit a pracně zdolat čtyřicet pater schodů. Námaha, kterou to vyžaduje, je přepečlivě realistická a moje otupělost se postupně pročistí - dost, abych mohl znovu znervózňt. Všechny ty dveře, všechny ty zámky, veškeré zabezpečovací vybavení...když se pravděpodobnosti pronásobí, celý podnik začne vypadat nebezpečně křehce a vachrlatě.

U dveří do třicátého patra se zarazím, najednou vystrašený, že by se na mě tyto pochybnosti mohly projevit - že bych mohl být za svou malověrnost potrestán. Počkám, až se mi zklidní dech. Vím, jak je to absurdní, ale kvůli klidu mysli vyhovím zastaralým instinktům.

Nakonec si dodám odvalu a otevřu dveře - další snadný zázrak na potvrzení, že všechno je v pořádku, nebo další nepravděpodobnost přidaná na vrcholek kymácející se stavby - a projdu.

Strážní dělají, že mě nevidí, stejně přesvědčivě jako předtím (a mně se zdá, že mám problémy se svobodnou vůlí). Projdu kontrolou s očima upřenými přímo před sebe a zahnu za roh, aniž bych se ohlédl. Jakmile zmizím z jejich (potenciálního) zorného pole, málem se zhroutím - jak zoufale toužím zkonkrétnit události té noci, přetavit své neskutečné štěstí v nepopíratelnou, nevratnou realitu - ale ve chvíli, kdy v duchu spatřím menu Hypernovy, vzpomenu si, že stále jsem v zorném poli přinejmenším dvou kamer.

Jako gesto normálnosti otevřu dveře do předpokojů běžným způsobem: kódovaným impulsem RedNetu, otiskem palce a magnetickým klíčem. Pak mne napadne - příliš pozdě - jestli není pravděpodobnější, že bude tento autorizovaný úkon zanesen do bezpečnostního počítače budovy, než všechny ilegální vstupy, o nichž vím, že zůstaly bez povšimnutí. Zabouchnu za sebou dveře a zamumlám: "Začínám to flákat. Musím být opatrnější."

Pcho-kwaj se zasměje. "To bych neřekla. Ale překvapilo mne, když jsem zjistila, že tady nejste." Zamračí se. "Co se stalo?"

Zavrtím hlavou. "Nic. Zdálo se mi, že jsem zaslechl nezvaného hosta. Ale byl to planý poplach; nemusíte si dělat starosti."

"Nezvaného hosta? Kde?"

"Venku na chodbě."

"Copak tam nejsou kamery? Jak by někdo mohl..."

Pokrčím rameny. "Hardware se dá nabourat. Teoreticky. Ale zapomeňte na to, nikdo tam nebyl."

"Vypadáte, jako byste toho 'nikoho' honil na střechu a zpátky."

Uvědomím si, že se viditelně potím, a není to způsobeno výstupem do schodů. Omluvně si otřu čelo. "Opravdu jsem zkontroloval schodiště, několik pater nahoru a dolů. Asi ztrácím kondici."

"Překvapuje mě, že vám mody, které máte, dovolují se potit."

Slabě se zasměju. "Nepotit se by bylo velice nebezpečné. Potlačení chuti k jídlu je jedna věc, ale rozvrácení termoregulace by byla... sebevražda."

Přikývne a neřekne nic. Vypadá spíš zmateně než podezíravě: jestli má o mě historce pochybnosti, nejspíš si myslí, že jsem incident zahrál, ne si ho vymyslel. Snažím se nejt způsob, jak jí zabránit, aby se bezelstně nezeptala Lee Ching-čheunga na rozruch z minulé noci, ale nic mě nenapadá. Neříkejte o tom nikomu, protože... co? Protože nechci vypadat jako pitomec, který se honí za přízraky? Ví, že strážní na kontrolním stanovišti mě "museli" vidět.

Co je důležitější: jak dlouho je vzhůru? Určitě se probudila dřív, než jsem prošel kontrolním stanovištěm; dostat se ze schodiště sem do pokoje mi nemohlo trvat déle než dvacet sekund. Jak jsem potom prošel strážemi? Zhroutila sebe, zhroutila mne, přerušila mé spojení se Sborem - nebo jsme oba stále rozmazaní? A jestli jsme... co se stane, když teď vypnu modus zabráňující zhroucení? Je minulost, kterou si pamatuji, již nezvratná? Nebo riskuji, že ji vystřídá nějaký jiný sled událostí - vybraný náhodně nebo rozmazanou Pcho-kwaj - když se teď zhroutím?

Musím zůstat rozmazaný, dokud znovu neusne - nebo nebude převážně spát. Musím mít jistotu, že vlastní stav zvolím já.

Přejdu do předpokoj. Stačí, abych zůstal klidný, nezávazně konverzoval, počkal, až se unaví. "Co vás probudilo?"

Pokrčí rameny. "Nevím." Potom si to rozmyslí a bázně přizná: "Další hloupý sen."

"O čem? Jestli vám není nepříjemné, že _"

"Nic, co by bylo zvlášť zajímavé. Chodila jsem po šestém patře. Plížila jsem se z jedné laboratoře do druhé jako nějaký zloděj - ale neukradla jsem nic. Chtěla jsem si jen dokázat, že se dostanu všude, kam se mi líbí." Zasměje se. "Nejspíš si vybíjím vztek, že mě tak vyloučili z vědecké stránky práce, kterou tu dělají. Obávám se, že moje sny jsou takové často - docela průhledné."

"Tak co vás nakonec probudilo?"

Zakaboní se. "Nejsem si jistá. Šla jsem nahoru po schodech a... nevím, měla jsem z něčeho strach. Bála jsem se, že mě přistihnou. Šla jsem zpátky sem a z nějakého důvodu jsem dostala hrozný strach, že mě někdo uvidí." Odmlčí se a pak s kamennou tváří dodá: "Možná jste na chodbě zaslechl právě to. Mě, jak se vracím."

Vím, že žertuje, ale naskočí mi husí kůže. Kdo vybírá tenhle rozhovor? Moje rozmazaná já? Její rozmazané já? Spojená vlnová funkce nás obou?

"Ano? Už zase jste kvantově provrtávala zdi? A podlahy. Proč chodit po schodech? Proč se jednoduše nepřemístit z místa A do místa B?"

"Kdo se vyzná ve snech? Řekla bych, že moje podvědomí nemá dost fantazie, aby se postavilo celé pravdě o kvantové fyzice. A odvahu."

"Odvahu?"

Pokrčí rameny. "Možná to není to pravé slovo. Odvaha? Upřímnost? Nevím, co je zapotřebí. ale poslední dobou hodně přemýšlím o... té části mne... která se ztratí, když se zhroutím. Vím, že je to hloupost - ale když se pokusím smířit s faktem, že jsou... ženy skoro přesně jako já, které existují jednu dvě sekundy, prožijí něco jiného než já a potom zaniknou..." Odmlčí se, skoro hněvivě zavrtí hlavou. "Docela šílené, co? Dělat si starosti kvůli smrti svých virtuálních alternativ. Kolik životů bych chtěla?"

"To musíte vědět vy."

"Osobně jenom jeden - ale předpokládám, že těm ostatním já by nevadilo, kdyby taky měly jeden." Opět rázně zavrtí hlavou. "Je to šílenství, takto uvažovat. Je to jako... oplakávat mrtvou kůži. Jsme takoví, fungujeme tak. Lidé dělají rozhodnutí; 'vraždíme' osoby, jimiž bychom mohli být. Moje práce to možná ukazuje až příliš jasně, ale to ještě nic nemění; nemůžeme žít jinak. A teď, když zbytek vesmíru chrání Bublina, se musíme sami se sebou vyrovnat."

Vzpomenu si na své dřívější pochyby a opožděně řeknu: "Předpokládejme, že je to všechno pravda. Je možné, že není s čím se vyrovnávat."

Obrátí oči v sloup. "Poslyšte, nedělejte si starosti: ASR se nechystá oznámit celému světu, že účelem Bubliny je chránit vesmír před tím, jak lidé likvidují alternativy. Lidi dost bláznili kvůli Bublíně samotné, bez vysvětlení. Pravda je tak výbušná, že si ani nejsem jistá, co by bylo nebezpečnější: kdyby to lidé nepochopili, nebo kdyby to pochopili správně. Lidské vjemy zdecimovaly vesmír. Život se skládá ze soustavného zabíjení verzí sebe samotného. Představte si, jaké sekty by se kolem takových myšlenek zformovaly."

"A představte si, jakou reakci by to vyvolalo u existujících sekt. Těch, které si myslí, že posledních třicet čtyři let znaly všechny odpovědi." Ano. Těch, před nimiž vás mám chránit.

Pcho-kwaj přikývne, potom se protáhne a potlačí zívnutí. Ubráním se pokušení nadhodit, že musí být unavená. Řekne:

"Nevím, jak to se mnou snášíte. Když vás nenudí svými sny, nebo si nestěžuju na to, jak se mnou ASR zachází, rochním se v těchto pocitech úzkosti kvůli vyhlazování mimozemských civilizací a vyvražďování vlastních alternativ."

"Neomlouvejte se za to. Mě to zajímá."

"Vážně?" Pátravě se na mě podívá a potom s předstíraným smutkem zavrtí hlavou: "Já se ve vás totiž nevyznám."

Kdybyste si ze mě utahoval, nepoznala bych to. Budu vás muset vzít za slovo." Podívá se na hodinky - okázalé (a teď už nepoctivé) znamení mozku bez modů. "Už jsou tři pryč. Asi bych měla _" Pohne se směrem ke dveřím, pak zaváhá.

"Vím, že fyzicky vám tato práce nemůže jít na nervy - ale co tomu říká vaše rodina, že jste v práci každou noc, od večera do rána?"

"Nemám rodinu."

"Opravdu? Žádné děti? Představovala jsem si vás s _"

"Žádná žena, žádné děti."

"Tak kdo?"

"Jak to myslíte?"

"Přítelkyně? Přátelé?"

"Nikdo. Od manželčiny smrti."

Přikrčí se. "Nicku, promiňte. Do prdele. Můj obvyklý skvělý takt. Kdy se to stalo? Doufám, že ne... co pracujete tady? Nikdo mi neřekl _"

"Ne, ne. Bylo to téměř před sedmi lety."

"A - co? Pořád držíte smutek?"

Zavrtím hlavou. "Nikdy jsem nedržel smutek ."

"Nerozumím."

"Mám modus, který... vymezuje moje reakce. Netruchlím pro ni. Nestýská se mi po ní. Můžu na ni jenom vzpomínat. A nikoho jiného nepotřebuji. Nemohu nikoho jiného potřebovat."

Zaváhá. Zvědavost v ní určitě svádí boj s nějakými zastaralými principy slušnosti, než jí dojde, že nemám žádný žal, který by měla cítit. "Ale... jak vám bylo tenkrát? Než jste si nechal dát ten modul?"

"Byl jsem tenkrát policista. Byl jsem ve službě, když zemřela - nebo skoro ve službě. Takže..." Pokrčím rameny. "Necítíl

jsem nic."

Na okamžik si bez příkras uvědomím, že toto přiznání je stejně nepravděpodobné jako všechno, co jsem celou noc dělal - že rozmazaný "Nick plus Pcho-kwaj" to doluje z nejchudších končin možného stejně vybíravě jako každé úspěšné otevření zámku a uniknutí strážím. Ale pak ten okamžik pomine a vrátí se iluze vůle, klidný tok racionality.

"Její smrt mne nezasáhla - ale věděl jsem, že to přijde. Věděl jsem, že hned jak utlumím stimulaci - vypnu behaviorální modus - budu trpět. Hodně. Proto jsem udělal samozřejmou, rozumnou věc: podnikl jsem kroky na svou ochranu. Nebo spíš moje stimulované já podniklo kroky na ochranu mého nestimulovaného já. Zombie skauta přispěchal na pomoc." Docela se jí daří zamaskovat svou reakci, ale není těžké si ji domyslet: stejný díl soucitu a zhnusení. "A vaši nadřízení vás jen tak nechali pracovat dál?"

"Ale ne, sakra. Musel jsem odejít. Na oddělení mě chtěli předhodit šakalům: terapeutům specializovaným na stavy smutku, poradcům při ztrátě blízkých, odborníkům na nápravu traumatu." Zasměju se. "Nemyslete si, tyhle věci se neponechávají náhodě; úřední protokol má několik megabytů a na jeho plnění je armáda lidí. A abych k nim byl spravedlivý, nebyli dogmatictí - nabídli mi nejružnější alternativy. Ale zůstat stimulovaný, dokud bych se celému problému nemohl fyzicky vyhnout, mezi nimi nebylo. Ne proto, že by to ze mě udělalo špatného policajta. Ale špatně by to působilo navenek: dejte se k policii, ztraťte manželku - a nechte si převinout mozek, aby vám to bylo fuk. Asi jsem je mohl zažalovat, abych si práci udržel; podle zákona jsem měl právo používat každý modus, který jsem chtěl, pokud to nemělo vliv na mou práci. Ale zdálo se mi, že nemá smysl dělat kolem toho rozruch. Byl jsem docela šťastný, jak to nakonec dopadlo."

"Šťastný?"

"Ano. Šťastný díky modu. Ani zkouřený, ani nadopovaný - ani zaplavený euforií. Prostě... šťastný, tak jako jsem byl s Karen, když byla živá."

"To nemyslíte vážně."

"Ovšemže myslím. Je to pravda. Není to věc názoru, přesně tak to modus udělal. Je to věc nervové anatomie."

"Takže ona byla mrtvá a vám bylo dobře?"

"Vím, že to zní bezcitně. A samozřejmě bych byl raději, kdyby to přežila. Ale ona to nepřežila a já jsem na tom nemohl nic změnit. Proto jsem její smrt udělal... bezvýznamnou."

Zaváhá a pak řekne: "A nikdy vás nenapadlo, že třeba...?"

"Co? Že je to všechno nějaká obłudná parodie? Že by bylo lepší, kdybych takový nebyl? Že jsem měl podstoupit přirozený proces žalu a zachovat si všechny přirozené emocionální potřeby nedotčené?" Zavrtím hlavou. "Ne. Ten modus je kompletní sada, soběstačná soustava věr, které postihují každou stránku věci - včetně vlastní vhodnosti. Ten zombie skauta nebyl pitomec; není dobré nechávat volné konce, jinak se celá věc rozmotá. Nemohu věřit, že je to parodie. Nemohu toho litovat. Je to přesně to, co chci, a vždycky to tak bude."

"To vás vážně nikdy nenapadne, co byste si myslel, co byste cítil... bez toho modu?"

"Proč by mělo? Proč by mi na tom mělo záležet? Kolik času vy strávíte přemýšlením o tom, jaká byste byla s úplně jiným mozkiem? Toto je člověk, který jsem."

"V umělém stavu _"

Povzdechnu si. "No a co? Každý je v nějakém umělém stavu. Mozek každého člověka se sám upravuje. Každý se snaží formovat, kým je. Jsou snad nervové mody tak strašně jednoduše proto, že to dělají tak dobře - protože skutečně lidem umožňují získat, co chtějí? Jste upřímně přesvědčená o tom, že stav mozku, který je výsledkem přirozeného výběru, životních náhod a lidské - většinou neúčinné - snahy změnit se "přirozeně", je nějakým prubířským kamenem dokonalosti? Dobře: tisíce let jsme se zabývali vymýšlením absurdních náboženských a pseudovědeckých zdůvodnění, proč jsou všechny věci, které jsme nemohli ovlivnit, čirou náhodou ve stavu odpovídajícím nejlepší ze všech možných alternativ. Bůh musel odvést dokonalou práci - a když ze Bůh, tak evoluce; ať tak nebo tak, zasahovat do toho by byla svatokrádež. A bude dlouho trvat, než z toho nesmyslu celá kultura vyroste. Ale podívejte se pravdě do očí: je to hromada zastaralých výmluv, abychom nechtěli věci, které jsme nemohli mít.

Podle vás je to smutné, že jsem šťastný takový jaký jsem? Já alespoň vím, proč jsem šťastný. A alespoň si nemusím nalhávat, že výsledný produkt několika bilionů nahodilých událostí je nepopíratelným, nezdokonalitelným vrcholem stvoření."

Když odejde, počkám ještě hodinu a potom se zhroutím. Proběhne to (samozřejmě) bez zvláštních událostí; minulost je (nevyhnutelně) "stále" taková, jakou si ji pamatuji. Jsem si plně vědom toho, že to nic nedokazuje, že to nemůže vypadat, jako by se to stalo jinak - ale iracionální poučení z číselného zámku je přesto posíleno: strach, že nebudu tím, kdo přežije, a následné zjištění, že jsem přežil (jako by to byl nějaký zázrak a ne tautologie) zdůrazňují přesvědčení, že vždycky existuje jedna moje "pravá" verze. Možná je to klam - ale je to klam, jaký moc potřebuji.

V myšlenkách se vracím k vynucenému přiznání s mírným pocitem ponížení, ale netrvá dlouho. Tak, Pcho-kwaj ví o Karen. Nesouhlasí. Lituje mě. Budu žít.

Jedna věc mne přesto znepokojuje.

Co když rozmazaná Pcho-kwaj znovu převezme iniciativu? Z čiré zvědavosti mě změnila tak, že jsem jí vyzradil tajemství, které bych jí - kdysi - nesvětil ani za milion let.

Výzbrojena informacemi, nesouhlasem a lítostí, co může změnit přístě?

11

Lui souhlasí, že musíme náš plán urychlit, abychom zabránili rostoucímu vlivu Pcho-kwaj. Úleva se ve mně mísí s obavami; vyhlídka na urychlenou přípravu vloupání, bez postupné série zkoušek rostoucí náročnosti, kterou jsem očekával, mne naplňuje pocitem zoufalé nepřipravenosti. Teoreticky je možné, že při loupeži nepůjde vlastně o nic víc

než o dlouhou řadu úkolů, jaké jsem již dokázal - ale přesto se nedokážu zbavit představy, která mi ukazuje každý následující úspěch jako další patro navršené na vrcholek neskutečně vratkého domku z karet. Když jsem se do BDI vloupal naposledy, alespoň jsem chápal povahu rizika, které podstupuji - přestože se nakonec ukázalo, že moje znalost detailů byla neúplná. Tentokrát se budu spoléhat výhradně na to, že moje rozmazané já bude ochotno se zhroutit - což je pro ně proces podobný sebevraždě - náležitě výhodným způsobem. A proč by mělo? Protože to po něm "většina" dílčích já (při hlasování založeném na pravděpodobnosti) chce? Může se zdát, že to tak zatím fungovalo - jenže co ve skutečnosti vím o jeho motivech? Nic. Stanu se jím; ono se naopak stane mnou; ale jeho charakter pro mne zůstává zahalen tajemstvím. Chci věřit, že je si vědomo mých cílů, řídí se mými zájmy - ale to nemusí být nic než zbožné přání. Co já vím, klidně může mít víc společného s Tvůrci bubliny než s kterýmkoli člověkem na planetě, včetně mne.

Samozřejmě mám možnost si to rozmyslet. Kánon mne nebude k ničemu nutit. Ale nemohu to vzdát, nemohu vycouvat. Víím, že sloužím pravému Sboru jediným způsobem, jakým mu sloužit mohu - a i když může být absurdní doufat, že mi toto "požehnání" zaručí úspěch, musím věřit, že to za to riziko stojí.

V Kowloonském parku, pouhých šestatřicet hodin před plánovaným vloupáním, mi Lui podá věc, která má velikost a tvar krabičky od zápalek; je uzavřená, černá a není na ní nic než jediná nerozsvícená svítivá dioda.

"Poslední večírkové kouzlo," prohlásí. "Zkuste, jestli tu kontrolku dokážete rozsvítit."

"Co to je?" Zamaskuji své podráždění; moje bezprostřední reakce je taková, že všechno, co přímo nesouvisí se zítřejší nocí, je mrhání času - ale musím uznat, že všechno, s čím Lui v minulosti přišel, nakonec bylo přínosné.

Zavrtí hlavou. "Nechci to říct. U každého úkolu, který jste se zatím pokusil vyřešit, jsem přesně věděl, co proti sobě máte. Když uspějete s tímhle, dokážete si, že není nutné vědět ani to. A přinesete důkaz, že ať má BDI přichystáno cokoli - jakkoli obtížného, jakkoli nečekaného - dokážete se přes to dostat."

Zamyslím se nad tím, ale upřímně musím říct, že mi to nezní přesvědčivě. "To nemusím dokazovat; jsem už přesvědčený. Nikdy jsem neviděl schéma zapojení generátoru kostek, zámků ani kamer. Věřte mi, mýtu o telekinezi jsem se už dávno zbavil. Víím, že jsem vybíral výsledky, ne manipuloval procesy. Všechno to pro mne byly "černé skříňky"; nepotřebuju ji doslovně, abych to zdůraznil."

Zkusím mu krabičku vrátit, ale nevezme si ji. "Tohle je něco zvláštního, Nicku. Menší pravděpodobnost než u všeho, co jste zatím dělal. Přibližně se to dá přirovnat k vyloupení celé BDI. Jestli se vám to podaří, bude to znamenat, že takové slabé vlastní stavy jsou dostupné."

Obrátím krabičku na natažené dlani na druhou stranu. Lže, ale nemůžu přijít na to proč. "Rozhodněte se," řeknu na rovinu. "Co je to, zkouška neznámého nebo test čiré nepravděpodobnosti?"

"Obojí." Pokrčí rameny a pak dodá - až příliš vemlouvavě - "Ale jestli opravdu chcete vědět, jak to funguje_"

Nevěsticně se na něho podívám a on zmlkne.

I s pomocí S5 je těžké posoudit váhu něčeho tak malého - ale v krabičce je určitě víc než řekněme standardní mikročip o velikosti špendlíkové hlavičky a baterie. Lui se snaží vypadat lhostejně, když věcíčku vyhodím do vzduchu. To, jak se točí, ukazuje na přibližně rovnoměrné rozložení hustoty: žádná nahromadění, žádná prázdná místa. Jaká elektronika vyplní celou krabičku od zápalek?"

"Co je to?? zeptám se. "Grafit, který chcete proměnit v diamant? Je to moc lehké, než aby to bylo olovo ve zlato."

Zamračím se. "Možná ji budu muset rozříznout a podívat se."

"To není nutné," řekne tiše Lui. "Je to optický superpočítač - který se nahodile snaží rozložit na činitele mnohamístné číslo. Aby to udělal systematicky, potřeboval by na to zhruba deset na třináctou let. Pravděpodobnost, že se mu to jen zásluhou štěstí podaří za několik hodin, je proporcionálně nekonečně malá. Ale ve vašich rukou..."

V první chvíli mě to nefalšovaně pobouří: seriózní, trýzněný Lui Kchiu-čching zaprodává můj talent (vypůjčený od Pcho-kwaj, ukradnutý Lauře) špinavému komerčnímu zisku... ale moje ohromení brzy vystřídá nepřející obdiv. Nech rozmazat počítač - s náležitou kvantovou nahodilostí - a fakticky vytvoříš "paralelní" zařízení s astronomickým počtem procesorů. Každý provede stejný program, ale použije jej na jiná data. Stačí získat jistotu, že při zhroucení systému vybereš verzi, které se podařilo najít jehlu v matematické kupce sena. A první služba, která dokáže rozložit obrovská čísla tvořící jádro (doposud) prakticky nerozluštitelných kódů, určitě vydělá balík - přinejmenším do doby, než se rozkřikne, že taková služba existuje a lidé přestanou kódům důvěřovat.

Řeknu: "Jak víte, že tu věc jednoduše nepřinutím fungovat špatně? Když to dokážu se zámky, dokážu to i s počítači. Co když zvolím nějakou hardwarovou poruchu, takže se světlo rozsvítí při nesprávné odpovědi?"

Pokrčí rameny. "Nedá se zařídit, aby to bylo doslova nemožné - ale podnikl jsem opatření, abych relativní pravděpodobnosti minimalizoval. Odpověď se dá každopádně poměrně snadno ověřit - a když bude špatná, můžeme to zkusit znovu."

Zasměju se. "Tak kolik za to dostanete? Pro koho to je? Pro vládu nebo pro firmu?"

Upjatě zavrtí hlavou. "Nemám tušení. Je tu třetí strana, prostředník - a ten je opatrný na svou totožnost, natož_"

"Jasně, rozumím. Ale... kolik dostanete vy?"

"Milion."

"To je všechno?"

"Vládne značná skepse. Pochopitelně. Později, až se metoda potvrdí, můžeme cenu zvýšit."

Zašklebím se na něho od ucha k uchu a vyhodím krabičku vysoko do vzduchu. "A co je můj podíl? Devadesát procent by mohlo být tak akorát."

Luiovi to nepřijde zábavné. "Kánon má nemalé výdaje: modus, který vám umožňuje se rozmazat, ještě není úplně splacený."

"Vážně? A až budete mít modus vlastních stavů, nebudete mou pomoc už vůbec potřebovat, co? Takže bych měl využít výhodnou pozici, dokud v ní jsem." Když jsem větu začal, byl to žert, ale než jsem se dostal na konec, myslel

jsem to vážně. Řeknu: "Tak to pro vás znamená pravý Sbor? Luštění kódů, pro každého, kdo je ochoten zaplatit? Neodpoví - ale ani to nepopře. Pouze mi věnuje ten starý pohled vyzařující hluboká duševní muka.

Měl bych mít vztek - vztek, že mě chtěl zneužít, a ještě větší vztek, jaké je to rouhání - ale pravda je taková, že po tom všem patologickém, pošahaném fanatismu, který věrnostní modus zplodil ve většině členů Kánonu - včetně mne - je na jeho obyčejném oportunismu něco skoro až... osvěžujícího. Měl bych být rozhořčený - ale nejsem. Jestli něco cítím, tak je to osten závisť: zdá se, že se mu podařilo zmanipulovat své okovy do takové podoby, že to vyjde téměř nastejno, jako by žádné neměl. Pokud dřív nebyl nějaký svaťoušek - někdo, koho by nikdy nenapadlo profitovat z práce Sboru - je možné, že se už prakticky vrátil k původní osobnosti.

Závěr plynoucí z veškeré této závisťi a obdivu je jasný - ale falešný. Jelikož vím, co to je, věrnostní modus, nemohu se ubránit tomu, aby na mne nepůsobilo povzbudivě, že se ho Lui zbavil - ale to neznamená že chci stejnou svobodu pro sebe.

"Dám vám třicet procent," navrhone.

"Šedesát."

"Padesát."

"Domluveno." Kašlu na ty peníze; je to otázka hrdosti. Chci mu dát jasně najevo, že i já jsem skoro člověk. "Kdo jiný v Kánonu o tom ví?"

"Nikdo. Ale chtěl bych jim to přednést jako hotovou věc. Věřím, že by všichni uznali, že potřebujeme sehnat peníze, ale raději bych jim nedával šanci zasahovat do podrobností."

"Velice prozíravě."

Unaveně přikývne. Vyzařuje z něj stejná citovost, stejné zdání viny a zmatku jako vždycky, ale celý jeho smysl se změnil; není pochyb o tom, že z poloviny je to ryzí přetvářka - a zbytek je nefalšované vyčerpání z udržování tolika rovin klamu. Přesto se necítím oklamáný, necítím se podvedený. Díky tomu, jak hluboce a jak dlouho jsem se v něm pletl, je jeho nečekaná racionálnost o to vítanější.

Zůstanu rozmazaný deset minut, než věcičku vytáhnu z kapsy - standardní opatření před znepokojivými projevy ztráty iluze svobodné vůle. Svítivá dioda je stále zhaslá. Chvilí se na ni upřeně dívám, ale nestane se nic. Jedna věc mi nejde na rozum: pravděpodobnost, že se dioda rozsvítí kvůli poruše, již teď nemůže být úplně nulová - tak proč se moje rozmazané já nezmocnilo stavu, v němž k tomu dojde? Možná je dost opatrné, aby si počkalo, až se začnou objevovat - a snad přehluší falešný signál - stavy obsahující fungující počítač a správnou odpověď.

Začnu se nudit, pak znervózním a pak na mne znovu přijde nuda. Mrzí mě, že nemohu použít S3. Měl bych být schopen napodobit jeho působení - volbou stavu, v němž bych se "náhodou" cítil přesně tak, jako kdybych byl stimulovaný - ale zdá se, že mé rozmazané já o něj nejvíce zájem. Nedokážu se ubránit tomu, abych tak trochu nečekal, že mě přeruší výkřik Pcho-kwaj - ale když si vzpomenu na případy, kdy jsem ji probudil, vždycky tam byla nějaká spoušť: silná emoce, šok. Cívění na černou krabičku a čekání, až se rozsvítí kontrolka, se nepočítá. A zítra? Když dokážu zůstat klidný, třeba se mi nemůže nic stát... ať už "dokázat zůstat klidný" znamená cokoli, když pouhý fakt, že bych mohl Pcho-kwaj probudit a tím zvýšit její vliv na všechno, co se děje, má svou nezanedbatelnou váhu při rozhodování o tom, zda ji skutečně probudím či nikoli. Je marné snažit se vysledovat lineární řetězec příčiny a následku; mohu doufat nanejvýš v úspěšné racionální vyhodnocování v průběhu akce a v to, že si události zachovají jistou statickou pevnost, když se pak za nimi ohlédnou.

Jsou čtyři sedmnáct, když se kontrolka konečně rozzáří stálým, pronikavým modrým světlem. Před zhroucením zaváhám. Zatím nejmenší pravděpodobnost - tak, kolik mých verzí zemře tentokrát? Ale z těchto výčitek jsem se téměř už "vyšlechlil". Stále nevím, čemu věřit, ale pokaždé, když vyvážnu z domnělého holokaustu nezraněn, je čím dál těžší dělat si podobné starosti. Zaškrtnu volbu VYPNOUT_

_a... někdo přežije. Mé vzpomínky jsou celistvé, má minulost jedinečná, co víc bych mohl chtít? A jestli tady o sekundu dřív skutečně sedělo deset na třicátou živých, dýchajících lidských bytostí a lámalo si hlavu, kdy se jejich svítivá dioda konečně rozsvítí... jejich konec byl alespoň rychlý a bezbolestný.

Pcho-kwaj má každopádně pravdu; být člověkem znamená toto: zabíjet lidi, jimiž jsme mohli být. Ať už je to metafora nebo realita, abstraktní kvantový formalismus nebo pravda z masa a kostí, stejně na tom nemohu nic změnit.

Prokoušu se Zenonovou Letargií a překvapivě snadno si navolím spánek. Krátce po poledni počítač odnesu - kam jinam než do krámku s pochybnou nanotechnikou, kde jsem si vyzvedl Hypernovu. (Další z Luiových bizarních představ o bezpečnosti; přísahám si, že po dnešní noci začnu v tomhle chaosu dělat pořádek.) Když věcičku odevzdám, dioda stále svítí - povzbudivé znamení. Program se zřejmě nekonečně zacyklí, jakmile najde prvočinitele, opakovaně potvrzuje výsledek... takže buď jsem vyvolal nějakou trvalou poruchu, která způsobuje, že přístroj stále lže, nebo ten smělý plán vyšel - a nezávislá kontrola na druhém počítači to brzy ukáže. Jen nevím, jak si s tímto neskutečným výkonem poradí naši skeptičtí klienti; na jejich místě bych měl podezření, že na mě někdo chystá příval dezinformací. Možná dešifrují spousty pravých dat a dojdou k závěru, že účelem celého podniku je svést je na falešnou stopu. Zvednu oči k pásu bezmračné modré oblohy a rozesměju se.

Pcho-kwaj dnes odpočívá, ale to není problém; již jsem Sbor v těchto podmínkách úspěšně použil třikrát. Rozmazaní Nick plus (snící) Pcho-kwaj už to zřejmě nají secvičené do nejmenších detailů, jejich potřebné dovednosti zůstávají zachovány mezi jednotlivými inkarnacemi v nějakém koutku mojí lebky, její nebo nás obou.

Sedím v předsíni, stimulovaný, ale přesto nakažený pocitem očekávání - přinejmenším tolik, abych neupadl do čistého hlídkového režimu. Planě uvažuji, nikoli poprvé, jestli bych nemohl Sbor "ukrást" Pcho-kwaj přímo z lebky, pouhou hrubou volbou vlastního stavu: vybrat "spontánní" přeskupení svých neuronů do dokonalé kopie modu. Ale nedovedu si představit, jak by moje rozmazané já mohlo poznat rozdíl mezi úspěšným pokusem a všemi alternativními, nepoužitelnými změnami, které přicházejí v úvahu; každý test funkčnosti by vyžadoval, abych se nejdřív zhroutil.

Při obědě Pcho-kwaj působí mrzutě. Zeptám se jí, co se stalo.

Pokrčí rameny. "Nic nového. Už mám prostě plné zuby toho týrání, povyšování a umlčování. To je všechno."

"Co udělala Leung tentokrát?"

"Ne, nikdo nic neudělal. Nic se nezměnilo. Jenom... dnes mi to všechno připadá hloupější a depresivnější než obvykle. Ráno jsem si přečetla článek ve Fyzikálním věstníku: úplně nový přístup k problému měření. Přidají k časoprostoru několik dalších rozměrů, přihodí několik nelinearit, asymetrií a různých faktorů vycucaných z prstu; a - zázrak zázraků! - na druhém konci vypadne zhroutení vlnové funkce."

Vím, že bych ji měl v pülce slova "měření" svědomitě umlčet - i kdyby to mělo být jen na oko - ale bylo by to příliš velké pokrytectví.

Pokračuje: "Lidé mrhají vzácným časem, vydávají se po cestách, o kterých vím, že nikam nevedou. Dělá to ze mě lháře z nedbalosti. Nečekám, že Leung vyrazí nějaká komerční tajemství - jako neurální mapy nebo podrobnosti o modu - ale nechápu, proč bychom nemohli publikovat alespoň výsledky experimentů." Vydá ze sebe zvuk čirého zoufalství.

"Podepsala jsem podmínky utajení dobrovolně; můžu si za to jen já sama. Jistě, nevzali by mě, kdybych nepodepsala, takže v jistém smyslu jsem neměla na vybranou - ale to mi nijak nepomáhá, abych z toho měla lepší pocit."

Vemlouvavě řeknu: "Jsem přesvědčen, že ASR v pravý čas všechno zveřejní. Jak je to dlouho, co jste dosáhla prvních výsledků?" Tři měsíce? Newton své dílo nepublikoval léta."

"Newtonovo dílo" řekne trpce, "nebylo tak důležité."

Utlumím stimulaci, rozmažu se a počkám - známá rutina. Nějaký čas strávám tím, že se snažím uklidnit - dokud si neuvědomím, že to, co cítím, je spíš vzrušení než strach. Je to pro mne neznámá emoce; již dlouho jsem nebyl v náročné - natož nebezpečné akci - aniž bych si zážitek nenechal zneutralizovat pomocí S3 Pocítím přívál ryzího vzteku: zombie skauta mě ošidil o půlku života; ukradl ji a pak mě markýroval jako náměsíčník, ani ji za mě pořádně neprožil... ale hned ty uříkané nesmysly zapudím. Zombie skauta mi tisíckrát zachránil život - a já sám jsem se rozhodl tak žít. Nikdy jsem o vzrušení nestál, nikdy jsem nechtěl být bezhlavý adrenalinový závislák. Nebyl jsem "ošizen" o nic jiného než o smrt v mladém věku.

A jaké "nebezpečí" mám před sebou teď? Vím, že jsem schopen obejít jakékoli množství bezpečnostní techniky.

Dokázal jsem, že dovedu vybírat vlastní stavy, které jsou stejně nepravděpodobné jako všechno, co mám před sebou.

Čeho bych se tedy měl bát?

Pouze změny.

Podívám se "z" falešného okna na shluk temných mrakodrapů, oděných jiskrami zlatavého světla, a pomyslím si: město, které dnešní noci musím překonat, je místo, které neznám. V reálném Novém Hong Kongu se zamčené dveře neotevírají samy od sebe, strážníci neodvracejí zrak. Vyjdu do snového města, kde se může stát úplně všechno.

Tiše se zasměju. Ano, úplně všechno - ale já z té nekonečné rozmanitosti nevyberu nic jiného než tu nejelegantnější, nejjednodušší loupež v dějinách. Nic jiného než úspěch, bez komplikací či škod. Nebo změny.

Projít neozpozorován kontrolním stanovištěm ve třicátém patře je snadný začátek: kdyby se všechno zhroutilo teď, neudělal bych nic než to, že bych na třicet sekund opustil své stanoviště, abych požádal kolegu o vystřídání, než se vyrovnám s neodbytnými tlaky ve střevech, které můj modus, jak se zdá, nedokáže pozdržet. Nebyl by to předpisový postup, ale nikdo by mě za to nezastřelil.

Zalétnu pohledem ke strážným, mladému muži a ženě ve středních letech; zdrženlivě uhnou pohledem. Napadne mne: Cítí, že jsou manipulováni? Nebo si své jednání (pro mne neuvěřitelně výhodné - ale ve skutečnosti ne zas tak zvláštní) zdůvodňují stejně lehce jako jindy? Pokud mé rozmazané já zvolí stav, v němž jsou viditelně nepozorní, ale detaily jejich myšlenkových procesů ponechá náhodě, mám za to, že je pravděpodobné, aby ten stav obsahoval také elegantní ospravedlnění. Pokud to mozek dokáže tak logicky pro vlastní stavy vybírané čistě nahodile, pak by nerovnoměrnost, kterou působím - vychyluji jejich jednání od normálu, ale do myšlení jim nevidím - určitě neměla mít nežádoucí účinky. Mezi dvanáctým a jedenáctým podlažím zaslechnu, jak se dveře pode mnou rozletí. Strnu, napadne mne vrátit se - ale dřív, než se stačím pohnout, nějaký laborant se prožene po schodech kolem mne; bere několik schodů najednou a nemelodicky si hvízdá.

Opřu se o zeď. O několik sekund později se s prasknutím zavřou dveře do třináctého patra. Zahlédl mě? Spěchal, nevěnoval by mi pozornost tak jako tak - mohlo pak moje rozmazané já stavy odlišit? (Proč vůbec toho chlapa na schodiště pustilo, do prdele, dokud nejsem pryč?)

Byl jsem zhroutěn nebo ne?

Vytáhnu generátor kostek a pustím ho.

Hadí oči. A znovu. Znovu. Znovu.

Spadne mi kámen ze srdce... ale v té zkoušce je něco zvráceného, něco skoro až šíleného. Ano, kdybych byl zhroutěn, byla by pravděpodobnost takového výsledku strašně malá... jenže jestli jsem rozmazaný, vyskytnou se všechny výsledky - takže snižují vnitřní pravděpodobnost vlastního stavu přinášejícího úspěch, když na své rozmazané já nakládám další požadavky a vytvářím ještě víc svých verzí, které vědí, že nebudou vybrány.

A dokazují, že konečné zhroutění přežiji právě já? Nebo alespoň někdo, kdo ze mne vznikne: "potomek", "syn". Ne, nedělám ani to. Každá verze, která použila kostky, se rozmazala do verzí, jež byly svědky všech možných výsledků; jestliže se miliarda verzí poradila s kostkami, spatří čtyři hadí oči miliarda následných "potomků".

Nemám jinou možnost než věřit, že tím, kdo nakonec bude reálný, jsem já.

Pokračuji.

Jsem teď s laborantem spojený - a bráním mu ve zhroutění soustavy "Nick, Pcho-kwaj a (přinejmenším) dva strážníci".

Co ostatní lidé z jeho směny? Hlava se mi zadržává, ale jdu dál. I kdyby na schodiště nevstoupil - ať to znamená cokoli, když ještě nejsme zhroutění - stačil by pouhý fakt, že to mohl udělat, aby vstoupil do vztahu s našimi vlnovými

funkcemi? I já jsem přece propojený s Pcho-kwaj - aniž by ji tato moje verze zhlédla od chvíle, co jsem se rozmazal. V přízemí opustím schodišťovou šachtu a přejdu vstupní halu. Cestou se dívám na strážné, kteří hledí do vzduchu. Dělam "všechno, co můžu", abych si všiml, zda jsem byl či nebyl zpozorován, "usnadňuji" svému rozmazanému já výběr správného stavu.

Přední dveře se otevrou a já vyjdu na nádvoří - odsazené od ulice a z větší části skryté za chumlem stánků s občerstvením, které jsou v tuto dobu všechny zavěně. Nedaleko zaslechnu pokřikování a smích a v dále drnění bicyklů, ale když obejdu budovu k cestě, na níž parkuje dodávka s automatickým řidičem, naštěstí se na dohled neobjeví nikdo. Jednou se ohlédnu. Zpola čekám, že za mnou poběží strážný, který procitl z transu o chvíli dříve, než měl. Někomu se to muselo stát. Ale mě ne.

V časovém rozvrhu je dostatečná rezerva; je teprve 01:07, ale dodávka má odjet až v 01:20. Vlezu si dozadu a sednu si do tmy. Má přítomnost nebo nepřítomnost nebude mít na činnost vozidla žádný vliv; jeho trasa a jízdní řád byly naprogramovány předem, takže nikdo, kdo bude pozorovat jeho průjezd, nebude pozorovat mne - měřit mne "uvnitř" nebo "venku". Budou však působit hroucení samotné dodávky, Udržovat ji na jediné, přijatelné, "klasické" trajektorii mezi tímto místem a BDI - a je příjemné toto omezení mít. Nejsem si jist, jestli se to nějak projeví... ale je dobré vědět, že vozidlo nebude mít možnost vydat se na všechny možné cesty městem. Představa, že by moje verze přijely k úplně jinému cíli, mi z nějakého důvodu připadá horší než jakýkoli jiný osud.

Když se dodávka rozjede, skoro to není znát; motor je tichý a zrychlení mírné. Sedím na chladivém kovu, nasávám slabý pach plastu z nějakého nedávného nákladu a všechno je až znepokojivě všední.

Zjistím, že nevím, jak si zkrátit dlouhou chvíli. Nechci přemýšlet o nebezpečích, která mám před sebou; úvahami o "nepravděpodobnosti" úspěchu nemohu nic získat. Nemohu přejít do hlídkového režimu, ale rozptyluji se tím, že se snažím odhadnout, kudy dodávka jede - bez pomoci S5, dokonce i bez porovnávání s trasou vyznačenou v plánu města v Déj, Vu. Jízda je klidná, ale změna směru se nedá přehlédnout. Vynesu si každé odbočení do mapy, kterou si v hrubých rysech představím je na základě paměti. Všimnu si občasných nevýrazných zpomalení, jak se dodávka vyhybá ostatnímu provozu - jistě, jsou to odchylky od předem stanoveného jízdního řádu, ale stále jsou zcela nezávislé na mně. Zmýlil jsem se: venku není žádné nové město, ale stejný nový Hong Kong jako jindy.

A uvnitř?

Neubráním se; vytáhnu generátor kostek a znovu jej spustím. Mašinka je až příliš chytrá; hologramy, které vytváří, vždy přepečlivě odpovídají okolnímu světlu, takže ve tmě jsou kostky realisticky zneviditelněny. Další šance rozhodnout se, abych neházel... a neriskoval, že nebudu vybrán? Použiju baterku, abych viděl, jak kostky padají - a bez ohledu na logiku, je to silně uklidňující pohled. Po šesti hodech hračku vypnu - když jsem pravděpodobnost svého vlastního stavu zredukoval asi dvoumiliardkrát.

Dodávka často plynule zatáčí, jak se proplétá shluky větvících se ulic směrem k BDI. Ztratím představu o tom, kde jsem; zdejší patologický uliční plán je příliš složitý, než aby si jej člověk mohl bez pomoci detailně vybavit. Když dodávka konečně zastaví, třicet vteřin počkám, abych se přesvědčil, že pouze nezabrzdila před nějakou nepředvídanou překážkou. Vystoupím a zjistím, že stojím prakticky na stejném místě, odkud jsem v lednu vypustil Culexe. Vzpomínky na tu noc se mi vybaví, jako by to bylo včera - ale připadá mi to spíš jako voyerství než nostalgie; nemám právo nahlížet tak nestoudně do života toho mrtvého cizince.

Jsou dvě hodiny a tři minuty. Mám padesát sedm minut. Zvednu oči k šedé obloze, k Bublině, která na mne doléhá, tíživá jako duchny bouřkových mračen. Odnikud se vynoří provokující myšlenka: měl jsem počkat, až mi Lui zaplatí. Pět set tisíc dolarů. A potom se rozhodnout, jestli můj závazek vůči pravému Sboru skutečně vyžaduje takovou šilenost. Mohl bych vlézt zpátky do dodávky.

Ale neudělám to - a ty moje verze, které to udělaly, jako by si podepsaly rozsudek smrti, a ony to vědí. Jak se na to dívají? Jak si to rozumově zdůvodní?

Zamířím k plotu.

Přelezu přes něj stejně jako předtím; představa zážraků na otevřeném prostranství, které nejsou nutné, mne znervózňuje a moje rozmazané já jako vždy vyhoví mým očekáváním. Nebo naopak.

Nemám ponětí, kdo je dnes ve službě, ale představuji si Chuanga Čchinga a Lee Soh-lung. Nejspíš hrají karty, na monitory se ani nepodívají. Pořád ještě nevím, ve kterém bodě toto pozorování vlastně sabotují: v čipu kamerového čidla, v kabelu, na displeji - nebo na sítnici či v mozku pozorovatele. Nevím, co to je, co mi pomáhá proklouznout bez povšimnutí; jediné, co mohu vybírat, je výsledek. A kdo ví, jaký mechanismus je nejpravděpodobnější?

Dovnitř se dostanu stejným oknem, ale tentokrát je nemusím vyříznout; odsune se, jen co se ho dotknu. Prolezu dovnitř a pomalu, s rukama nataženými před sebe, přejdu na druhý konec laboratoře. Mrzí mě, že už nemám kovrovou mapu, podle níž jsem se řídil posledně. Narazím do židličky, potom do pracovního stolu, ale žádné sklo na zem neshodím. Ty moje verze, které to udělaly, si klidně můžou střepy podříznout zápěstí. Projdu chodbou ke schodišti.

Trezor je podle Li Siu-waj ve čtvrtém patře, v zadní části kanceláře Čchen Ja-pching. Abych řekl pravdu, myslím, že i po té době si vybavuji modrou oblast DATA CHYBÍ, která na tom místě v mapě od Culexe byla.

V polovině schodiště mne pochybnosti zasáhnou jako rána do hrudi. Pcho-kwaj je dvacet kilometrů daleko. Tvrdě spí. Nejsme "propojení", nejsme "rozmazaní", nepomáhá mi "vybírat realitu". Jak jsem mohl spolknout všechno to kvantově mystické vúdú? Je to nesmysl. Lui mě zmanipuloval, to je všechno. Kánon je podvod, který má prověřit mou loajalitu. Zesabotoval moje mody. Do krámu kousek od místa, kde bydlím, nastrčil zmanipulovaný generátor kostek.

Domluvil se s Pcho-kwaj, s ostrahou tady a ve ASR.

A číselný zámek? Jak mohl vědět, že zkusím hned napoprve něco tak absurdního jako 9999999999?

Ale jestli si hrál s mými mody, nemohu vědět, co dalšího mi v lebce provedl. Hypernova mu klidně může dávat absolutní moc nad vším, co dělám, nad vším, co si myslím. Mohl zařídít, abych správnou kombinaci uhadl.

Opřu se o zeď a snažím se přijít na to, co je šílenější: uvěřit tomuto nesmyslnému, fraškovitému, obrovsky nepravděpodobnému spiknutí... nebo si vážně myslet, že umím otevírat zámky tím, že se rozdělím na deset miliard lidí. Hledím dolů do tmy schodiště. A pravý Sbor? Mystérium, pro které žiju? Je to jen další lež? Víím, že je to jen věrnostní modus, to, jak mi předělali mozek, ale "

Prohledám kapsy, jestli nenajdu něco jako minci, něco, co Lui nemohl ovlivnit. Nejlepší, co mám, je náhradní baterie do svítilny ve tvaru knoflíku; z jedné strany je vyryto plus a ze druhé mínus. Přikrčím se na podestě; světlo z baterky kreslí na betonu klín jasu.

"Pětkrát plus," zašeptám. "Pravděpodobnost je jedna ku třiceti dvěma; nechci žádný velký zázrak.

Plus.

Plus.

Rozesměju se. Co jsem čekal? Pravý Sbor by mě nikdy neopustil.

Mínus.

Cítím, jak se mnou rozlézá zvláštní pocit otupělosti, ale rychle hodím baterii znovu, jako by to, co bude následovat, mohlo nějakým způsobem odčinit minulost, když sebou dostatečně pohnu.

Plus.

Mínus.

Zírám na konečný verdikt - a uvědomím si, že to nic nedokazuje. Všechno, pro co jsem žil, může pořád ještě být pravé i falešné.

Tak či tak, pokračovat nemá smysl.

Poslední dvě patra schodů vyběhnu dlouhými skoky, a pocitem triumfu a nezranitelnosti. Jestli mě těch pět obyčejných plusových znamének nezavalovaly poslední stopy pochybností a paranoie, nepomůže mi už nic.

Jakmile se ocitnu v kanceláři Čchen, rozsvítím baterku. Sám nevím, proč jsem si ji "netroufl" použít, když jsem procházel laboratorii v přízemí, ale teď už věřím, že žádné nebezpečí nehrozí. Mohl bych rozsvítit všechna světla v budově a začít křičet z plných plic, a stejně by nikdo nepoznal, že jsem tu byl.

Na pohled normální spojovací dveře vedou do malé místnůstky před vlastním trezorem, nijak impozantní konstrukci z matně šedé polymerové směsi, kterou je těžší proříznout, obrousit, roztavit nebo propálit než metr či dva pevné oceli, ale je asi tisíckrát lehčí. Ovládací panel má okénko na sejmutí palce, číselnou klávesnici a tři štěrby na klíče. Zaváhám, zpola čekám, že budu muset chvíli počkat, než se zámek dostatečně rozmáže, ale zelené světlo na panelu se rozsvítí téměř okamžitě. Pochopitelně - ta věc byla rozmazaná od chvíle, kdy jsem vešel; každý neživý předmět to tak dělá. Jediné, co jsem udělal, bylo to, že jsem jej pozoroval, aniž bych jej zhroutil - a tudíž jsem se rozmazal ještě do dalších různých verzí, vytvořil celou novou rodinu pro každý vlastní stav zámku, čímž jsem získal možnost zvolit jeho stav, když volím svůj.

Uchopím držadlo a zatáhnu, mnohem silněji než je nutné: dveře se s tichým cvaknutím otevrou a málem mě udeří do obličeje. Obejdu je a vstoupím do trezoru.

Šest krát šest metrů a většina prázdná. Přejezu kuzelem světla z baterky po protější stěně; jsou tam police, sahající až do stropu. Osm polic a na každé dvacet úhledných plastových krabic na ROMky - takových, do nichž se vejdou dvě stovky čipů.

Přistoupím blíž. Většina krabic je popsána rozsahem sériových čísel: 019200-019399 a tak dál. Krabice na nejspodnějších dvou policích a dvě na třetí, které jsou nejvíc vpravo, jsou nepopsané a prázdné, ale zbytek vypadá plně. To znamená celkem dvacet tři tisíce, šest set čipů.

Vytáhnu z kapsy generátor kostek - proč si ještě sám nepřidat - ale pak si to rozmyslím a vrátím jej zpátky. Přežije některý z mých synů - nebo jeden z jejich bratranceů, který kostky použil? Oba mohou uspět. Rychle sáhnu pro jednu krabici. Má jednoduchý, čistě mechanický zámek. Možná bych mohl dokonce i ten přimět k otevření pouze volbou - byl by to můj první úspěch na poli skutečně makroskopického kvantového provrtávání - ale neudělám to. Otevřu jej skupinovým klíčem, což mi zabere asi minutu. Odolám pokušení zavřít oči, než vytáhnu jeden čip z prohlubně v lisované přihrádce - a odolám pokušení vrátit jej zpátky a vybrat jiný, když si uvědomím, že jsme vzal čip přímo z okraje přihrádky.

Zastrčím ROM do čtecího zařízení s infračerveným transceivrem, pustím RedNet a Šifrantu a promluvíím na čtečku.

"Ukaž mi identifikační stránku v angličtině," řeknu.

Stíny uvnitř trezoru utonou téměř v naprosté černi a ze středu mého zorného pole ke mně přiletí okno s jasně modrým textem na bílém pozadí:

SBOR

Algoritmus nervové modifikace

© Copyright 2068, BIOMEDICAL DEVELOPMENT INTERNATIONAL

Nedovolené rozmnožování tohoto softwaru jakýmkoli způsobem, na jakémkoli médiu, je porušením Úmluvy o duševním vlastnictví z roku 2045 a je trestáno v souladu se zákony republiky Nový Hong Kong a všech ostatních signatářů úmluvy.

Po hmatu zasunu do druhého portu čtecího zařízení prázdný čip a řeknu: "Všechno překopírui, vymaž veškeré ochranné prostředky a odstraň zakódování. Tisíckrát proveř správnost."

Před oknem se objeví ikona hlídače a řekne: "Heslo?"

Zavřu oči - prakticky bez viditelného účinku - vyprázdním mysl a "zaslechnu", jak můj virtuální hrtan "zašeptá" něco v kantonštině. Neznám to slovo a neobtěžuji se tím, že bych požádal Děj, Vu o překlad. Hlídač se ukloní a zmizí. Vystřídá ho karikatura středověkého mnicha, který komicky rychle přepisuje rukopis.

Stojím uprostřed trezoru a mírně se kolébám. Nemám jak zjistit, jestli prožívám úspěch - nebo nějakou kombinaci poruch

hardwarových, modulových a přirozených mozkových funkcí, která vypadá přesně tak. Pro jednotlivé úkony vypadají šance příznivě: jestli jsem uvnitř trezoru v budově BDI a mám na výběr z pouhých dvaceti tří tisíc, šesti set čipů, pak počet stavů, v nichž jsem skutečně vzal ten správný musí zcela jistě přehlušit ty, v nichž čtečka čipů nebo Šifrant (případně oba) lhali a předstírali, že mám Sbor, třebaže jsem ve skutečnosti měl něco jiného. Ale pokud jde o pravděpodobnost, že bych si celonoční úsilí vysnil, aniž jsem opustil BDI, ve srovnání s pravděpodobností, že jsem skutečně otevřel všechny ty zamčené dveře... nevím. Jediné, čím si mohu být jist, je to, že to po zhroucení brzy poznám; buď v kapse budu mít kopii Sboru nebo ne.

Prověřovat kopii tisíckrát je absurdně přehnané; jestliže je chyba při kopírování nepravděpodobná za normálních okolností, a moje rozmazané já nedělá nic, aby takovou událost přivodilo, mělo by to zůstat stejně nepravděpodobné jako jindy. Přesto jsem rád, že to dělám; zčásti odmítám věřit, že mohu přinutit zámky a kamery k divoce nepravděpodobným selháním a pak si být jist, že ostatní technika, stejně zranitelná kvantovým podrýváním, bude fungovat bezchybně.

Po několika minutách mnich přestane pracovat, ukloní se a zmizí. Ukončím Šifranta a pak, s opatrností skoro až směšnou, vytáhnu ROMku, zastrčím čtečku do kapsy, vrátím ROMku zpátky do přihrádky, zamknu krabici a vrátím ji zpátky na polici. Přejedu kuželem světla po stěně, jestli jsem nezanechal nějaké stopy, ale všechno vypadá úplně stejně, jak jsem to našel.

Otočím se. Ve dveřích stojí žena v noční košili; kolem pětatřiceti, evropské rysy, kůže stejně tmavá jako moje.

Laura Andrewsová - ale ne taková, jakou jsem ji viděl ve sklepech, v přestrojení za Chan Chsiu-lien. Laura Andrewsová jako v kartotéce u Hilhemanna a ve zprávě od klienta.

Jak se dostala ze sklepa? Hloupá otázka. Ale jak to dokázala dnes, když se jí to předtím nedařilo? Udělal jsem bezděčně něco, čím jsem porušil bezpečnostní systémy, které ji sledují? Ale jestli se jí konečně podařilo uniknout... co dělá tady nahoře?

Sáhnou pro sprej s paralytickým prostředkem a v tu chvíli mě napadne: a proč by se jí moje rozmazané já mělo dát rušit? Dokazuje to snad, že nebudu vybrán... že to vyjde nastejno, jako kdybych už byl mrtvý_

"Máte, pro co jste přišel?" zeptá se.

Vytřeštím na ni oči a pak přikývnu.

"A co přesně s tím máte v úmyslu udělat?"

"Kdo jste? Jste Laura? Jste reálná?"

Zasměje se. "Ne. Ale vaše vjemy budou. Mluvím za Lauru - nebo za "Lauru a rozmazané Nicka a Pcho-kwaj". A další. Ale hlavně za Lauru."

"Nerozumím. Vy "mluvíte za Lauru"? Tak jste Laura nebo nejste?"

Laura je rozmazaná; nemůže s vámi mluvit sama. Mluví s "rozmazanými Nickem a Pcho-kwaj", ale vytvořila mne, aby mohla mluvit s vámi."

"Já _"

"Její složitost je rozprostřena napříč vlastními stavy: vy dva byste nikdy nemohli vejít v kontakt přímo. Ale soustředila dostatek informací do jednostavového režimu, aby mohla sdělit to základní. Kontaktovala se s "rozmazanými Nickem a Pcho-kwaj" - ale jsou dětinští, nespolehliví. Proto mluvím s vámi."

"Ale _"

"Ukradl jste Sbor. Laura nemá v úmyslu tomu zabránit, ale chce, abyste přesně pochopil, co to umí."

Stále zmatený, pokusím se bránit: "Já vím, co umí. Jsem tady, ne? Otevřel jsem tento trezor." Asi bych neměl být udivený zjištěním, že rozmazaná Laura není retardovaná - byla ostatně dost chytrá, aby utekla od Hilgemanna, a měla třicet čtyři let akutní pravděpodobnosti na to, aby zušlechtila mozkové dráhy, které v tom režimu fungují nejlépe. Ale odhalení, že dokáže vytvořit duchy, kteří mě mají poučit o používání Sboru, je přesto jako zjevení. Zavrtí hlavou a řekne: "Nechápete to - ale porozumíte. Laura takový stav posílí."

"Ona se mnou manipuluje _"

"Komunikuje s vámi, jediným způsobem, který má k dispozici. Slibuji, že její účinky budou nezávislé na účincích "rozmazaných Nicka a Pcho-kwaj". A vzhledem k fyziologii vašeho mozku je nejpravděpodobnější cestou k pochopení rozhovor, jako je tento."

Jako je tento. Což samozřejmě znamená, že existují jiné rozhovory a tento možná nebude tím úspěšným. Ale to platilo o všem, co jsem dnes večer dělal: bylo by absurdní začít být teď nedůtklivý.

"Pokračujte."

Mluví řekne: "První věc, kterou musíte pochopit, je to, že míra zhroucení je konečná. Lidský mozek má pouze určitý stupeň složitosti a konečný počet lidí s konečným mozkem nemůže zničit nekonečný počet stavů. Co víc, existují stavy, v nichž mozkové dráhy zapojené do zhroucení přestaly fungovat; bez těchto drah je stav nedotknutelný. Zhroucení je lokální jev. Ochuzuje část superprostoru - prostoru vlastních stavů - ale jen část. Nekonečné množství zůstává nedotčeno."

Jediná větev reality uprostřed obrovského prázdna - ale za tím prázdňem nekonečná houština. Není to přesně to, co jsem tušil, když jsem se poprvé rozmazal a zhroutil? Jenže _

"Jak je možné, že nás... tohle všechno obklopuje a my o tom nevíme?"

"Abyste nějaký stav zjistil, musíte jej zhroutit do reality. Jak to můžete udělat se stavem, který se zhroucení neúčastní?"

"Jak potom vy víte, že tyto stavy existují?"

"Laura to ví."

"Odkud?"

"Nezhroucené části superprostoru nejsou neobydlené. Ve vlastních stavech je rozptýlen inteligentní život. Když jedna civilizace objevila ochuzenou oblast, kterou obýváte, prozkoumala hranice - opatrně - a potom podnikla kroky k jejímu izolování."

"Vytvořením Bubliny?"

"Ano. Ale ještě než byla Bublina instalována, jeden jedinec se rozhodl zajít v průzkumu ještě dál - proniknout do oblasti samotné."

"A... Laura se s tímto mimozemšťanem setkala? Vyhledal ji a navázal s ní kontakt - protože nepůsobí zhroucení vlny?" Mluvčí se usměje. "Ne. Ten průzkumník je Laura. Nebo ji alespoň přetvořil, aby se mu přiblížila nejvíc, jak to bylo možné. Překonal ochuzenou oblast a vstoupil do kontaktu s vaší realitou. Byl při tom zhroucen - zničen - ale zařídil zhroucení tak, aby se část jeho složitosti zakódovala do Lauřiných genů. Když se Laura zhroutila, téměř nebyla schopna života - protože většinu jejího mozku zaujímají dráhy, které fungují pouze tehdy, když je rozmazaná. Ale když rozmazaná je, v podstatě je znovuzrozeným průzkumníkem."

"Laura je vtělením Tvůrce bubliny?" Rušivý hlas zašeptá: Uvěř tomu, nebo je po tobě. "Proč potom zůstala u Hilgemanna? Proč tam zůstala? Určitě se mohla dostat ven_"

"Dostala se ven. Prozkoumala většinu planety."

"Většinu planety? Ale chytili ji dvakrát_"

"Ano, chytili ji v blízkosti Hilgemanna - ale ne proto, že by se snažila uniknout trvale. Nikdy neměla v úmyslu být zhroucená někde jinde než ve svém pokoji - ale ze všech výletů, které podnikla, se tyto dva nevydařily. Hilgemann představoval bezpečnou, výhodnou základnu; byla ponechávána nepozorovaná dostatečně dlouho, aby se rozmazala do takového stupně složitosti, který jí umožňoval podnikat expedice. Od toho okamžiku mohla zůstat nezhroucená, stejným způsobem jako vy."

"Proč potom se k Hilgemannovi vůbec vracela? Proč nezůstala nepozorovaná, rozmazaná napořád?"

"Rozmazání je exponenciální proces. Během dne nebo dvou dnů by to, aby zůstala nepozorovaná, vyžadovalo potlačit zhroucení každého na Zemi. A po jednom nebo dvou dnech takového stavu_"

Zaváhá.

"Co?"

"Ochuzená oblast by se vyplnila. Lidstvo by provrtalo Bublínu a vstoupilo by do kontaktu se zbytkem superprostoru. Co by se stalo potom, se dá těžko předvídat, ale jednou z možností je, že by se vlnová funkce v této oblasti již nikdy nehroutila."

Snažím se to pochopit. Celý svět trvale rozmazaný? Jak - když všechny současně existující možnosti musejí zahrnovat stavy, které zhroucení způsobují? Jenže jediné zhroucení, které funguje, je to, které se stane reálným. Svět, v němž se žádné zhroucení nestává reálným, je za těchto podmínek stejně logický jako svět s jedinečnou realitou.

"Takže... Laura nezůstala rozmazaná, aby nás nezatáhla do této katastrofy?"

"Přesně tak. A v souvislosti se Sborem musíte pochopit toto: každý, kdo jej používá, může udělat totéž."

"Chcete říct, že já bych mohl_"

"Každý, kdo zůstane rozmazaný příliš dlouho; časové měřítko je záležitost několika dnů. Laura nemá v úmyslu zbavit vás možnosti opustit Bublínu - ale zároveň nemá v úmyslu vás k tomu nutit. Vaše rozmazaná já by nemusela mít stejný respekt."

"Mé rozmazané já vždycky udělala přesně to, co jsem chtěl."

"Ovšem. Držte je jako rukojmí; tento svět je k němu nepřátelský. Je závislé na vaší spolupráci. Ale pokaždé, když se rozmazete a zhroutíte, stejně jako když volíte výsledky, s nimiž jste spokojen, se může zdokonalovat - vybírat takové změny ve vašem mozku, které je dělají zkušenější, složitější. Vyvíjí se, sílí."

Zamrazí mě. "To znamená... dovolí mi vůbec, abych si zapamatoval, že jste to řekla?"

"Laura za to ručí."

Zavrtím hlavou. "Laura říká takhle, Laura říká tamto. Proč bych měl věřit čemukoli z toho, co jste mi řekla? Proč bych měl vůbec věřit, že jste to, za co se vydáváte?"

Pokrčí rameny. "Uvěříte, tak nebo tak; musejí existovat vlastní stavy, v nichž se to stane. Pokud jde o to, co jsem já - jsem soustava vjemů, jíž se podaří vás přesvědčit. Nic víc, nic méně."

Postříkám ji paralytickým prostředkem. Usměje se, když se jí mlha usazuje na kůži. Potom našpulí rty a zlehka vydechne. Oblak kapiček se znovu objeví před ní, potom se prudce pohne směrem ke mně, scvrkne se a - než stačím zvednout ruku s rukavicí, abych se chránil - vteče pátky do trysky spreje.

Klesnu na kolena. Žena zmizí.

Po chvíli se postavím a opustím budovu.

V polovině cesty přes město dodávka zastaví. Zatroubí klakson a pak někdo naléhavě zakřičí: "Nicku! Pojdte ven! Něco se stalo!"

Poznám Luiův hlas.

Zaváhám, zmatený a rozčilený. Zbláznil se? Chce snad všechno sabotovat? Pokud zůstanu v dodávce, stále se mi může podařit vrátit se bezpečně do ASR. Ale pak pochopím: kdyby neměl dobrý důvod, tak by tady nebyl. Musím už být zhroucený.

Vylezu ven. Stojí před dodávkou s rozpřaženými rukama, brání ji v jízdě. Skupinka cyklistů projede kolem a prohlédne si nás; připadám si, jako bych stál nahý na ulici - opět pozorovatelný, zranitelný stejnými nepředvídanými událostmi jako všichni ostatní. Jsme na okraji centra města; zamžourám na drahokamy posázenou budovu, která se tyčí přede mnou. Je těžké smířit se s tím, že jsem byl vrácen do obyčejného světa jen tak, bez otřesu, bez předtuchy.

"Vědí, že tam nejste," řekne Lui.

"Jakto? Proč jsem tomu nedokázal zabránit?"

Zlostně zavrtí hlavou. "Já nevím proč. Příliš mnoho zapletených lidí. To není důležité; už se to stalo."

"Jak to myslíte, příliš mnoho lidí?"

"Našli bombu. Asi tak před dvaceti minutami."

"Do prdele. Děti. Pcho-kwaj...?"

"Je v pořádku. Podařilo se jim bombu zneškodnit. Nikomu se nic nestalo - ale budova přešla do stavu pohotovosti, prohledali každý kout... dovedete si to představit. Našli tři další pekelné stroje. A zjistili, že tam nejste. Možná jste prostě nedokázal žonglovat se všemi možnostmi - tak, aby bomby nebyly nalezeny a zároveň nevybuchly. Nevím. Ale musíte z města."

"Co vy? A ostatní?"

"Já zůstanu. Kánon bude muset přejít na omezený režim - ale zatím o naší existenci nevědí. V ASR nejspíš usoudí, že k vám Děti nějakým způsobem pronikly. Loutkový modus..."

"Kdyby mi Děti nasadily do hlavy loutkový modus, zůstal bych v tom zkurveném baráku a pohlídal, aby ty bomby vybuchly."

Netrpělivě se zachmuří. "Dobrá, dobrá. Já nevím, co si budou v ASR myslet. Stejně na tom nezáleží. Musíte pryč."

Zbytek Kánonu není zasažen; dokážeme se o sebe postarat." Ustoupí od dodávky, která se rozjede a zmizí ve tmě.

Potom vytáhne z kapsy na košili kartu a podá mi ji. "Pět set tisíc dolarů. Čistý, anonymní vklad navedený na orbitální účet. Jeďte do přístavu, ne na letiště; tam bude pro ASR těžší uplatnit vliv sítě. A předpokládám, že s tímhle je dokážete přepлатit."

Zavrtím hlavou. "Nemůžu odejít."

"Neblázněte. Jestli zůstanete, je po vás. Ale s modem vlastních stavů má Kánon šanci, že zůstane o krok napřed. Už jste to pochopil?"

Přikývnu. "Ano. Ale nemůžete modus používat; riziko je příliš velké."

"Jak to myslíte?"

Vylíčím mu, co jsem zažil v trezoru. Vyslechne si celé odhalení s pozoruhodným klidem; napadne mě, jestli věří jedinému slovu. Když skončím, prohlásí: "Dáme si pozor - budeme to používat jen krátce. Vy jste byl rozmazaný více než čtyři hodiny a nevyskytly se sebemenší potíže."

Vytřeštím na něho oči. "Tak mluvíte o zahrávání si..." Nemohu najít správná slova. S planetou? S lidstvem? Ani jedno by se tak docela neztratilo... jen by to bylo zapuštěno do něčeho většího. Ale o to tady nejde.

"Dokázal jste, že je to bezpečné, Nicku. Hodina nebo dvě nemohou ničemu uškodit. Co byste chtěl dělat - zahrabat ty data? Zlikvidovat je? To medokážete. Podvržený Sbor má stále kopie - opravdu chcete, aby si uchovali svou převahu, po všem, co vám udělali? Tak či tak, každá otázka, která s modem vyvstává, bude prozkoumána. Myslel jsme, že to pro vás je důležité."

"Ovšemže je," řeknu automaticky.

A potom si uvědomím, že to vůbec nemyslím vážně. Kašlu na mystérium pravého Sboru.

Ohromeně čekám, odvetnou reakci, vyvrácení.

Nestane se nic, je ticho. Věrnostní modus je pryč. Provrtal jsem se z jeho pout. Zavřu oči a čekám, že se moje smyslu zbavená duše vypaří a rozplyne do vzduchu.

"Nicku?"

Zavrtím hlavou a otevřu oči. "Promiňte. Na okamžik... zatočila se mi hlava; asi nějaký vedlejší účinek zhroucení."

Stáhnou si rukavice a sáhnou do kapsy, kde mám čtečku čipů, v níž je stále zasazena kopie Sboru. Aniž bych věc vyndal z kapsy, spustím RedNet a Šifrant a začnu data kopírovat do vyrovnávacích pamětí Šifranta.

"Nemůžeme ztrácet čas dohadováním," řekne Lui. "Dejte mi ty data a zmizte."

"Říkal jsem vám, ten modus je příliš nebezpečný." Tak proč jej kopírují, místo abych jej vymazal? Skutečně si věřím, že jej použiji moudře - abych se skromně zajistil luštěním kódů, bez ohrožování života, jak jej známe? Je to do nebe volající drzost. Ale tok dat nezastavím.

Lui tiše řekne: "Zatelefonujte si do banky, ověřte si, že karta je v pořádku. Půl milionu dolarů. Tak jsme se dohodli."

Zavrtím hlavou. "Nejde mi o peníze." Málem mu podám kartu zpátky, ale kdybych to udělal volnou levou rukou, mohlo by ho začít zajímat, co dělám pravou.

Lui odvrátí zrak, smutně a zmučeně jako vždy. Hlavou mi bleskne: pro něho je důležité dostat se díky modu k penězům - a lidé dovedou být nepřijemní, když jim člověk začne vrtat do jejich náboženství. Uvedu se do stimulovaného stavu a sáhnou pro pistoli; levou rukou, příliš pozdě. Ucítím na čele zaměřovací paprsek a ztuhnu; v dalším okamžiku se z průchodu před námi vynoří dvě ozbrojené ženy. Ani jedna z nich mi nemíří zbraní na hlavu; třetí osoba, zdroj paprsku, musí být stále někde ve stínech a krýt je.

"Dejte si ruce na hlavu," poručí Lui.

Kopie je z devadesáti procent hotová. Hraju o čas. "Nečekal jsem takové..."

Popadne mě za ruce a prudkým škubnutím je dostane tam, kde je chce mít. Zombie skauta nápomocně poznamená: měl jsem zvolit kopírovat a vymazat, zlikvidovat všechno během přenosu.

Lui mi vezme pistoli, prohledá mne a brzy najde čtečku. Ve chvíli, kdy mi ji bere z kapsy, pošlu příkaz k vymazání, ale poloha je špatná. Šifrant mi předá chybové hlášení RedNetu a vzápětí se mi v hlavě objeví ikona "učitele" a začne mi kázat o odstraňování problémů při infračervených spojeních. Zavřu ji.

"Ta karta je platná," řekne Lui. "Půl milionu dolarů. Nepodvedl jsem vás. Naberte směr přístav a ráno můžete být z toho zmatku pryč."

"Vy mi nevěříte, co?" zeptám se. "Tomu, co jsme říkali o Lauře, o Tvůrcích bubliny, ničemu?"

Podívá se mi do očí a tiše řekne: "Ovšem že vám věřím. Na většinu z toho jsem přišel sám už před půl rokem. Proč myslíte, že podvržený Sbor pátral po událostech toho charakteru, které je dovedly k Lauře? Uhodli, jaký je důvod Bublíny - a doufali, že nám Stavitelé bubliny dali klíč, příklad toho, čím se musíme stát, pokud chceme opustit vězení, které kolem nás vystavěli."

Uhne stranou a jedna z jeho goril ke mně přistoupí. Se silným pocitem děja vu čekám na uspávací sprej nebo injekční jehlu v šíji.

Žena místo toho vytáhne pendrek a rozmáchně se směrem k mému spánku.

12

Když přijdu k sobě, S1 nahlásí zhmoždění a lehký otřes mozku, ale nic, co by vyžadovalo ošetření. Nemám žádné nepříjemné pocity: bolest je převedena na čistou informaci. Dopotácím se k okraji silnice a utlumím stimulaci - ale stále nic necítím; roli anestetika převezme Šéf, který se řídí trvalými příkazy.

Zavolám na ověřovací službu Panpacifické banky a zasunu kartu do satelitního telefonu. Zdá se, že je to přesně tak, jak Lui říkal: půl milionu dolarů nadnárodních likvidních fondů; plně očištěných, nezatížených žádnými omezeními. Vydám příkaz k několika transakcím, které peníze několiksetkrát protočí po celé zeměkouli - s každým oběhem ztratí něco málo na hodnotě, ale zároveň zmizí také možnost vystopovat je nebo je ještě rychleji stáhnout zpět - a přežiju kontrolu tisícem různých finančních institucí. Když to po deseti minutách skončí, pět procent je pryč, ale zbytek je teď neoddiskutovatelně reálný a nevratně můj.

Proč? Přišel připraven vzít si ode mne data silou, tak proč mi platit jediný cent? Jistě, bude si moci díky Sboru vydělat dost, aby půl milionu vypadalo jako kapka v moři - a díky zaplacení je skutečně pravděpodobnější, že ho nechám, aby to udělal. Je to úplatek, kterým mě chce dostat ze hry. Místo toho mne klidně mohl nechat zabít; měl bych to brát tak, že jsem měl štěstí.

A měl bych se podle jeho rady zařídit. Zamířit do přístavu. Uplatit si cestu ze země. Nic mě tady nedrží.

Nic? Znovu si v hlavě projdu posledních několik hodin, snažím se najít okamžik svého osvobození od věrnostního modu - ale nevybavuji si žádný mučivý zápas o prosazení své "pravé" identity, žádné velké vítězství duševní bystrosti, která uzal konečně rozvázala. Jenže stejně tak jsem nesvedl žádnou bitvu o svou loajalitu, když mi modus nasadili.

Vždycky to byla otázka fyziologie mozku - nikoli logiky, nikoli pevnosti vůle. Co přesně fyziologii změnilo - zda menšina mých verzí, která podkopala omezení způsobená modem a nějakým způsobem vychýlila mé rozmazané já, aby rozhodlo, že zhroucení přežije jeden z nich (konkrétně já), nebo zda mu krize ve ASR jednoduše umožnila žonglovat s tolika faktory, že se přestal starat o něco tak podružného jako náboženství svého zhrouceného já - se nikdy nedozvím.

Možná zasáhla rozmazaná Pcho-kwaj. Ať už byl důvod jakýkoli, stalo se to_

Opravdu? Lui tvrdil, že mě zhroutili... a nejspíš tomu věřil, ale jediné zhroucení, které platí, je to, které se stane realitou.

Možná jsem pořád rozmazaný, stejně jako Lui a všichni z ostrahy ASR, a celý incident - objevení bomb, Lui, který mě přišel varovat, všechno do tohoto okamžiku včetně - je součástí vlastního stavu, který bude odhozen, součástí přemrštěné ceny za nepravděpodobný úspěch této noci.

Přemohu paniku, spustím Hypernovu a stisknu tlačítko VYPNOUT... a vzápětí si uvědomím, že to samo o sobě nic neznamená: miliardy mých verzí musely během celé noci - bezvýsledně - udělat totéž. Na okamžik mi celý problém přijde neřešitelný: jak vůbec mohu zjistit, že jsem se stal nevratně reálným?

Podle časového rozvrhu. Je 04:07 - a kdyby všechno proběhlo podle plánu, byl bych teď zpátky ve službě a zhroucený.

Zasměju se nervózní úlevou. Můj nezdár je nevratnou součástí jedinečné minulosti - stejně jako moje osvobození. A bez ohledu na to, kolik mých verzí by bylo zůstalo ve spárech věrnostního modu... já jsem živý a oni jsou mrtví.

Takže nemám žádný důvod zůstat. Sbor, "pravý" ani žádný jiný, pro mne nic neznamená.

Pokud jde o nebezpečnost používání Sboru, Lui možná je hrabivý, ale není hloupý. Pokud o rizicích skutečně celou dobu věděl, pak si určitě dá velký pozor, aby je udržel pod kontrolou. Ne že by se mi líbilo světit osud planety jeho pochybné kvalifikaci - ale nemám na vybranou. Nemůžu jít na úřady; ASR ze mě udělá hlavního podezřelého z uložení bomb - a je dokonce možné, že tomu sami budou věřit. Co mám udělat? Poslat anonymní zprávu policii NHK, v níž bude stát, že technika, která by mohla podkopat charakter reality padla do nespolehlivých rukou?

Potíž je... i kdyby se samotnému Luiovi dalo věřit, že bude modus používat opatrně, je tu otázka šíření. Co se stane, když některý z jeho zájemců a luštění kódů začne být zvědavý, jakým způsobem se to dělá, a rozhodne se zbavit se několika prostředníků nebo zajistit, aby stejnou službu nemohla využít konkurence? S Luiovými legračními představami o zabezpečení by jim trvalo asi tak týden, než by na všechno přišli. Sbor v rukou gangsterů - nebo ještě hůř, Sbor v rukou zpravodajských služeb ČLR nebo Spojených států. A i kdyby také oni pochopili rizika a uplatnili taková omezení, aby se planeta překotně nerozmazala... realita utvářená Pekingem nebo Washingtonem? Takový život by nestálo za to žít.

Karen se zjeví vedle mne. Zaváhám, bojím se promluvit, aby nezmizela - nebo se nerozprskla - ale pak najdu odvahu říct: "Rád tě vidím. Stýskalo se mi po tobě."

Vážně se mi stýskalo? Začnu pátrat po nějaké vzpomínce, která by to dokládala, ale pak toho nechám, protože to stejně nemá smysl. Důležité je, že by se mi bylo stýskalo.

"Zkazil jsi to," řekne chmurně.

"Jo."

"A co s tím hodláš dělat?"

"Co můžu dělat? Jsem teď podezřelý z terorismu. Nemám kde bydlet, nemám prostředky_"

"Máš půl milionu dolarů."

Zavrtím hlavou. "To sice něco je, ale_"

"A máš devadesát pět procent Sboru."

Trpce se zasměje. "Devadesát pět procent může být taky nic. Nemůžeš do hejna nanomechanismů nacpat devadesát pět procent parametrů modu a doufat, že na zbytku nezáleží."

"Ne? A co devadesát pět procent parametrů dvou modů?"

"Dvou?"

Pak mi to dojde: Sbor vykonává dvě zcela nezávislé funkce, zabraňuje zhroucení a manipuluje s vlastními stavy. Není důvod, aby dvě části modu, odpovědné za tyto dvě samostatné funkce, měly nějaký překryt, nějaké společné neurony. A když není žádný překryt, měla by být každá část schopna fungovat samostatně. Jedinou otázkou je...

Spustím Šifrantu a začnu se brodit daty v pamětech. Po několika desítkách stránek předmluvy najdu:

ÚVODNÍ ODDÍL: "ŘÍZENÍ VLASTNÍHO STAVU";

Zadám vyhledání dalšího výskytu termínu "ŘÍZENÍ VLASTNÍHO STAVU". O několik set stránek dál:

ZÁVĚREČNÝ ODDÍL: "ŘÍZENÍ VLASTNÍHO STAVU"

(KONTROLNÍ SOUČET: 4956841039);

/* ***** */

ÚVODNÍ ODDÍL: "ZÁBRANA ZHROUCENÍ";

"áMáš půl milionu dolarů," připomene mi Karen. "Ze Sboru máš všechno, co potřebuješ... zbytek vynahradí Hypernova. A s rozmazáním máš víc zkušeností než kdokoli jiný na planetě, kromě samotné Laury. Tolik k tomu, že nemáš prostředky."

Zavrtím hlavou. "Svému rozmazanému já nemůžu věřit. Byla to jedna z věcí, před kterými mne Laura varovala: zatím spolupracovalo, ale nevím, co udělá, až získá víc síly."

"Ano? A komu bys věřil spíš: jemu - nebo Luiovým klientům a jejich rozmazaným já?"

Uvědomím si, že se chvěju. Rozesměju se. "Mám strach. Ty to nechápeš? Mohl bych se proměnit v kohokoli. Právě jsem ztratil to, co pro mě bývalo nejdůležitější věcí v životě. V okamžiku je to pryč, jako pára nad hrncem. Ty víš, co to znamená. Mohl bych ztratit cokoli. Mohl bych ztratit tebe."

"Moje parametry budou stále v nějakém souboru," řekne na rovinu. "V Axonu je určitě někde zaarchivovali. Kdybys mě ztratil, můžeš mě vždycky získat zpátky."

"Já vím." Potom uhnu pohledem; nedokážu jí to říct do tváře. "Jenže já mám strach, že když tě ztratím, nebudu tě chtít zpátky."

Mnoho drobných obchodníků otevírá přibližně v době, kdy svítá, a tak se mi podaří koupit si sadu kosmetických nanomechanismů a šaty na převlečení, ještě než se ulice začnu zaplňovat. Než nanomechanismy zapůsobí a rozloží značnou část melaninu v mé kůži, schovám se v kabině na veřejných záchodcích. Změna je skoro tak rychlá, že se dá cítit; ochromeně zírám na to, jak ruce a nohy blednou ze sytých černých normy ultrafialového pásu do olivové pleti, která mi připomíná fotografie z dědečkova mládí ve dvacátém století. O hodinu později moje ledviny vyloučí metabolity a já vymočím neskutečně tmavý proud. Je to absurdní - ale vymočít svou barvu pleti je přinejmenším stejně dezorientující jako cokoli ostatní, co se v uplynulých dvaceti hodinách přihodilo. Bez ohledu na to, co se měnilo v mé lebce, doteď jsem alespoň vypadal stejně.

Zkontroluji si v zrcadle, jak vypadám, a přivedu své myšlenky zpět k praktickým věcem. Vzhledem k tomu, že jsem pouze zbledl, by mne software porovnávající charakteristické znaky mohl podle záznamů v ASR stále poznat, ale přinejmenším se nemusím obávat každého kolemjdoucího, který zahlédl mou fotografii ve zpravodajstvích.

Po pravdě řečeno, když se podívám do NHK Times, nenajdu tam ani zmínku o neúspěšném bombovém atentátu spáchaném Dětni ani nikým jiným. V globálních zpravodajských sítích je to stejné. Vypadá to, že ASR udržely celou věc pod pokličkou; možná nechtějí, aby se policie z NHK zamýšlela nad tajemstvím, proč vlastně si Děti vybraly za cíl právě je.

Trošku mě to povzbudí. Neznačená to, že jsem mimo nebezpečí - Sbor mne zařadí na tucet soukromých černých listin - ale stejně je příjemné vědět, že neskončím s cejchem člena Děti propasti.

Posadím se na parkovou lavičku v - odraženém - ranním slunci, prostřednictvím Šifrantu, RedNetu a satelitního telefonu se spojím se světem a najmu si nanowarový expertní systém fungující online, aby upravil roztržené konce mé částečné kopie Sboru. Nic to neznamená; kromě jednoduchého odstranění neúplného druhého oddílu je třeba upravit úvod, aby zohledňoval, že oddíly nejsou dva ale jeden. S nanowarem se nežertuje; stačí, aby v parametrech nervového modu byla nejmenší nesrovnalost a syntetizér nanomechanismů jej okamžitě odmítne.

Vymažu zmínky o autorských právech, definitivní parametry překopíruji z vyrovnávacích pamětí Šifrantu do paměťového čipu, jaký mohu předat dál, a vyhledám v telefonním seznamu nejbližšího výrobce. Firma s názvem Třetí polokoule není ani kilometr odsud.

Na konci nezajímavé slepé uličky to dvakrát slibně nevypadá, ale jakmile vejdu dovnitř, padne můj zrak na syntetizér - opravdový Axon, včetně nápadného štítku AUTORIZOVANÁ LICENCE. Nebo přesvědčivá napodobenina. Vedoucí zasune můj čip s parametry do rozpočtového systému. "Třicet tisíc dolarů," řekne. "Nanoware vašeho modu bude připraven do čtrnácti dnů."

Podle expertního systému by syntéza měla trvat maximálně osm hodin. Každé další zdržení není nic jiného než čekání ve frontě.

"Padesát tisíc," navrhu. A bude to hotovo dnes večer do desíti hodin."

Zamyslí se nad tím. "Osmdesát tisíc. Do devíti."

"Domluveno."

Koupím si pistoli; fakticky přesnou náhradu laseru, o který jsem přišel ráno. Zbraně jsou jediná věc, která v NHK nemá uvolněný režim, a ceny na černém trhu tomu odpovídají; při ceně padesát sedm tisíc někdo vybírá clo ve výši nějakých

tří set procent. Velkomyslnost úplatku od Luiho mi nepřestává ležet v hlavě, ale chápu, proč je pro něho výhodnější usnadnit mi cestu z města než riskovat, že ho udám Sboru... a o výši honoráře za rozluštění kódu určitě lhal, možná o jeden nebo dva řády.

Potřebuji se někam uchýlit, ale hotely jsou až příliš komputerizované, než aby v nich bylo bezpečno. Zabere mi to většinu odpoledne, ale nakonec se mi podaří pronajmout si malý byt v lehce chátrající čtvrti na jihozápadě - a s přiměřeným úplatkem není nutné prokazovat totožnost. Když mi realitní agent předá klíče a odejde, padnu na postel. Otřes mozku se začíná projevovat; nedaří se mi zůstat vzhůru.

"Tak kde začneme?" ozve se Karen. "Jak nejlépe zabránit rozšíření?"

Povzdechnu si. "Víš, že je to marné. Lui si určitě pořídil nejmíň deset kopií dat."

"Možná. Ale svěřil by je někomu jinému - nebo by je jenom schoval?" Samotná místnost se dál trochu rozostřuje, ale obraz Karen zůstává dokonale ostrý. Pevně zavřu oči a pokusím se soustředit.

"Nevím. Určitě by je nedal ostatním členům Kánonu; čekám, že by jim řekl, že se mi nepodařilo loupež dokončit - pokud měl šanci říct jim vůbec něco."

"Takže je možné, že zůstává jedinou osobou, která má k datům přístup?"

"Možná ano. Samozřejmě kromě firmy, kterou si najal na výrobu své kopie nanowaru. Jestli chce pokračovat v prodávání služeb v oblasti luštění kódů beze mne, bude si muset Sbor instalovat do vlastní lebky a sám se ho naučit používat."

"Kterou firmu?"

"Nemám tušení." Přinutím se znovu vstát; podlaha se chvíli houpá, potom se ustálí. "Ale myslím, že vím, jak to zjistit."

Mám štěstí: Lui si pro své kšefty s pochybnými výrobci nevybral nového prostředníka - a majitel krámků, kde jsem si byl vyzvednout Hypernovu, po krátkém, symbolickém odporu začne pozoruhodně spolupracovat. Jestli to tak půjde dál, budu na mizině během několika dnů, ale možná bych měl využívat přízně štěstěny, dokud trvá.

Řekne: "Dnes ráno jsem oba balíčky poslal po kurýrovi do NeoModu. Kolem sedmé hodiny. Klient zaplatil za spěšnou zakázku - byla by připravena do dvou odpoledne. Ale produkt se ke mně nevrátil; klient mi zavolal kolem poledne a řekl, že si jej vyzvedne sám, přímo u výrobce."

"Oba balíčky? Kolik modů si objednal?"

"Jen jeden - ale dodal vlastního, speciálně upraveného nosiče pro nanomechanismy. Je to poměrně neobvyklé, ale..." Pokrčí rameny.

Neobvyklé je slabé slovo. Standardní Endamoeby jsou zkonstruovány tak, aby mimo kultivační prostředí, v němž se transportují, nedokázaly přežít déle než několik minut. Jsou závislé na enzymech, které si samy nedokážou vyrobit - kultivační prostředí je dodává, ale v přírodě se vůbec nevyskytují. Vedle několika dalších úmyslných nedostatků to dává záruku, že nebudou mít naději přežít delší dobu, než jakou potřebují pro překonání nosní sliznice. Všichni ostatní v blízkosti mají přibližně stejnou šanci, že budou nanomechanismy infikováni a "chytnou modus", jako že otěhotní od páru, který se miluje v sousední místnosti.

A použití nestandardního nosiče může mít pouze jeden důvod: podkopání těchto bezpečnostních opatření. Aby usnadnil zavedení modu někomu, kdo jej nechce.

Což nedává žádný smysl. Jestli chce Lui Sbor používat k luštění kódů, jaké důvody by ho mohly vést k tomu, aby jej vnucoval nějakému nepovolenému komplici?

"Víte něco o tom upraveném nosiči?"

Zavrtí hlavou. "Nic. Já jsem ho nedodal; jenom jsem ho poslal spolu s čipem."

"Byla ampule nějak označena? Obchodní značkou? Logem? Něčím jiným?"

"Neviděl jsme ji. Byla zabalená v malé černé skřínce - a ta nebyla vůbec nijak popsaná."

"Malá černá skříňka?"

"Ano. Žádné označení... jenom maličké modré světélko." Odbude tento výstřední detail pokrčením ramen; divné, ale to není jeho věc. "Nějaký člověk to přinesl zvlášť, dřív než data pro modus. Včera odpoledne."

Vylovím svůj zaměstnanecký průkaz z ASR. Majitel krámků zašilhá na fotografii a řekne: "Jo. Chlap z jihu. Myslím, že to je on." Znovu zvedne oči k bledé verzi téže tváře, bez náznaku poznání.

Prodírám se davem odpolední špičky, aniž bych měl tušení, kam vlastně jdu. Ednamoeba by se rozmazala do všech možných zmutovaných kmenů - bez ohledu na to, jak exotických, jak nepravděpodobných, jak obtížně výrobitelných jinými prostředky. Krabíčka musela obsahovat tolik bioelektroniky, aby byla schopna otestovat, zda kmen má nepravděpodobné vlastnosti, jichž chtěl Lui docílit, a dala znamení svítivou diodou pouze v případě, že buňky proskočí všemi náležitými biochemickými obručkami. A já jsem mu skočil na lež o superpočítačích luštících kódy a lehkověžně jsem vybral vlastní stav, při němž se dioda rozsvítila. Ale jaké vlastnosti to byly? A proč? Jaký z toho může být zisk?

Na druhé straně, proč si myslím, že Luiova představa pravého Sboru má něco společného s penězi? Protože mi zaplatil půl milionu dolarů? Protože se zkroušeně "přiznal", že uvnitř krabíčky je počítač pro luštění kódů? Možná nakonec byl - se vším ostatním; musel si peníze někde opatřit. Jenže jestli jsou peníze pouze prostředkem k dosažení cíle... co je ten cíl? Pokud nezdeformoval omezení modu podle ryzí lidské hltaivosti... jakou kvazináboženskou vizi si kolem poruchy ve svém mozku vytvořil?

Jestli celou dobu věděl, kdo je Laura, proč vznikla Bublina a jaká rizika rozmazání přináší...

Zastavím se uprostřed ulice a nechám dav, ať se valí kolem mne. Je velice snadné si představit, jak bych byl reagoval, kdybych se fakta dozvěděl v jiném pořadí - kdybych přistoupil k definování pravého Sboru s vědomím celé pravdy o Lauře.

Laurin předek zahynul - zhroutil se - aby ji stvořil, jako nějaký sebeobětující se bůh, který se stal ženou. A ona,

schopná rozmazat se v ženu, která se stane bohem, nám ukázala, co konkrétně musíme udělat, abychom přestali způsobovat zhroucení, abychom znovu získali svou božskost a opět se spojili se zbytkem superprostoru. Neznám z čeho Lui vyšel; jestli vyrostl v NHK, mohl by být taoista, buddhista, křesťan, nebo ateista stejně jako já. Ale možná na tom nezáleží, čemu věřil předtím; možná by stejně působivý příběh jako ten Lauřin - v kombinaci s axiomatickým výnosem věrnostního modu, že úsilí Sboru je nejdůležitější věc na světě - rozpoutalo stejně nebezpečné rezonance v lebce každému.

A každému by bylo nad slunce jasnější, co to je, úsilí Sboru.

Bezradně se rozhlédnu, jak na město padá soumrak. Lidé se tlačí kolem mne, vystresovaní a unavení, ztracení ve vlastních starostech; mám chuť začít je chytat za ramena a třást jimi, aby procitli z přehnaného uspokojení.

Jestli mám ve všem pravdu, pak to, co mohl Lui s nosičem provést, nemá meze; mohl ho udělat odolnější, přenosný vzduchem, vysoce infekční, rychle se množící... cokoli, co bylo u originálu úzkostlivě uděláno tak, aby to nešlo. Mohl jej udělat dokonalým nositelem toho, co vidí jako Lauřin dar lidstvu.

Koho bych měl varovat?

Kdo by mi věřil? Nikdo se zdravým rozumem: modální mor je výplodem paranoidní představivosti. Samotné nanomechanismy jsou křehké a nenakažlivé a jejich fungování je na nejnižší úrovni těsně propojeno se stovkami specifických detailů zmražené biochemie nosiče. V rámci těchto mezí mohou nejdůmyslněji posílené ilegální nosiče ve velkém množství přežít asi tak hodinu - což se hodí pro nakažení jednotlivých osob, ale sotva to může způsobit epidemii. Odborníci se vždy shodovali na tom, že kdyby chtěl někdo dokázat víc, než si jenom hrát na okrajích, vyžadovalo by to nejenom nestandardní nosiče, ale i nestandardní nanomechanismy - což by se neobešlo bez vědeckého úsilí, jehož náklady by byly téměř stejně vysoké jako náklady výzkumu, který celou tuto techniku vytvořil. To by si žádní teroristé ani žádné náboženské kultury nemohli dovolit - a nejspíš ani vláda by to nedokázala provést v naprosté tajnosti.

Pokud jde o to, že by nějaký amatérský specialista vyrobil nosiče, který by byl kompatibilní s existujícími nanomechanismy a zároveň dostatečně infekční, aby představoval hrozbu... takový úspěch je určitě stejně nepravděpodobný jako rozlousknutí mnohamístného číselného kódu jen díky štěstí.

Dav kolem mne řídne; obloha tmavne. Svět žije dál jako vždycky. Suma sumárum je to normální stav. Lui má modus od dvou; klidně už jej mohl vypustit. Jak dlouho by trvalo, než by se rozšířil? Oproti verzi, kterou dostala Pcho-kwaj, bude mít jednu drobnou změnu: zábrana zhroucení nebude volitelná, nebude vyžadovat vědomé spuštění; nedobrovolní uživatelé nebudou mít na výběr. Pokud se rozmaže deset tisíc nebo sto tisíc lidí, jak dlouho potrvá, než se jejich rozmazaná já naučí potlačit zhroucení zbytku města? A když se rozmaže milion lidí - Zvednu hlavu k obloze a zahlédnu slabý světelný bod nad hasnoucí září na západě. Deset dlouhých sekund na něj zírám, než si uvědomím, že to je Venuše.

Žena ve Třetí polokouli se zamračí a řekne: "Jste tady brzo. Vraťte se za dvě hodiny."

"Popožeňte to. Zaplatím vám."

Zasměje se. "Můžete mi zaplatit, kolik chcete, ale stejně to nebude nic platné. Zařízení bylo naprogramováno, vyrábí vaše nanomechanismy; teď už to nic nemůže 'popohnat'."

Nic? Co kdybych jí zaplatil, aby mě nechala se syntetizátorem o samotě, potom se rozmazal - a nezhroutil se dřív, dokud nebudu mít v hlavě nainstalovaný Sbor, který mi umožní vybrat takový sled událostí, který se stal v nějakém "neskutečně" krátkém čase? Nehrozilo by žádné riziko, že výsledkem urychlení práce stroje bude vadný modus.. protože kdyby byl modus vadný, k zázračnému urychlení by vůbec nedošlo.

Nebo ano? Co kdybych přivodil nějakou drobnou vadu, která by se neprojevila ihned? Podívám se na nehluchý stroj - který se znepokojivě podobá nějakému lepšímu nápojovému automatu - a ustoupím od myšlenky, že bych jej svedl z bezpečné cesty známých pravděpodobností. Beztak manipuluje s hmotou v molekulárním měřítku, podléhající kvantovým nejistotám; nechci, aby to dopadlo tak, že bude schopen vyplivnout úplně cokoli. Sbor je moje jediná výhoda; když začnu zkracovat postupy a zmírím to, ztratím veškeré šance, že bych mohl Luiho najít včas.

Řeknu: "Počkám venku. Zavolejte mě, jakmile..."

Žena pobaveně přikývne. "Jste jako nastávající otec."

Měl bych se stimulovat; přejít do hlídkového režimu a zabít čas lehce... ale něco ve mně se té myšlence prudce brání. Stimulovat se teď by bylo nezodpovědné, slabošské, nepřírozené...

Otupěle vnímám tuto cizí rétoriku, víc zmatený než vyděšený. Unikl jsem ze pout věrnostního modu tím, že jsem se zhroutil nějak nepravděpodobně - čekal jsem snad, že skončím ve všech ostatních ohledech dokonale nezměněný? Možná byla zvýšená nechuť k nervovým modům nutným - nebo vysoce pravděpodobným - závazkem chtění osvobodit se.

Proto čekám jako člověk: zmítaný zbytečnými, nikam nevedoucími obavami. Snažící se představit si nepředstavitelné. Kdyby se celá planeta trvale rozmazala... co přesně by lidé cítili? Nic - protože není zhroucení, které by něco proměnilo v realitu? nebo všechno - protože není zhroucení, které by z něčeho udělalo míň než realitu? Všechno odděleně - jedno izolované vědomí ke každému vlastnímu stavu, jako v uskutečněném modelu mnoha světů? Nebo všechno současně - kakofonii na sobě navršených možností? To, co jsem prožíval já - nebo alespoň ty vzpomínky, které přečkaly zhroucení - by se nemuselo vůbec podobat situaci, kdy v žádném budoucím čase žádné zhroucení nebude. Jakmile nebude nic, co by učinilo minulost jedinečnou, mohlo by to celé vypadat radikálně jinak.

Ať by to bylo jakkoli, jednou věcí jsem si jist: Luiovi se to nesmí podařit.

Jen doufám, že moje rozmazané já s tím souhlasí.

Žena ze Třetí polokoule se mne ani nezeptá, co tak zoufale prahnu vyzkoušet. Převеду peníze. Žena mi podá ampulku a já ji okamžitě použiji.

"Doufám, že k nám ještě někdy přijdete," řekne.

Přestanu si tisknout nos. "Velice pochybuji."

Dvakrát popotáhnu. Kapka tekutiny spadne na podlahu.

Hned jak vyjdu z uličky, uložím MindTools, aby mne informovaly, až se Sbor přihlásí. Expertní systém odhadl, že instalace potrvá dvě až tři hodiny v závislosti na nahodilostech nervové anatomie uživatele.

Zpátky na hlavní ulici z výloh oslňují hologramy zboží; fotorealismus je letos z módy, a všechno od bot po hrnce září.

Když zvednu ruku a několikrát ji prostrčím tam a zpět točícím se předním kolem bicyklu visícího dva metry nad chodníkem, připravím se na prudkou bolest od do běla rozžhavených špic.

Chvilí stojím a pozoruji henžení lidí. Ještě pořád si můžu koupit cestu pryč. Za dvě hodiny můžu být na druhém konci světa. Třeba Laura neměla pravdu; třeba půjde to, co se tady stane, nějakým způsobem lokálně omezit. Kdyby zavřeli hranice, až se ukáže, že to je epidemie...

Před lidmi, kteří dovedou proniknout jakoukoli bariérou? Co by asi tak mohli udělat? Svrhnout celé město do černé díry? Postavit vlastní Bublinu?

Karen řekne: "Ukradl jsi modus už jednou; můžeš to udělat znovu. Může tě Lui zastavit něčím, co v BDI neměli?"

"A jestli už Endamoebu vypustil?"

"Nevíš, že to udělal."

"Nevím, že to neudělal."

Zvednu oči k obloze a potlačím vlnu závratí. Pravda je taková, že nás Bublina nikdy neuvěznila; pouze zviditelnila naši uvězněnost. Šok neplynul z omezení, ale z nutnosti vyrovnat se s alternativou, nekonečnou svobodou za ní.

"Zdá se mi, že dostávám bublinovou horečku," prohodím.

Karen zavrtí hlavou. "Bublinová horečka vyšla z módy."

Nemám jinou možnost než čekat na Sbor - ale to není důvod, abych odkládal přípravu nástrojů, které budu potřebovat k nalezení Luiho, jakmile bude modus funkční. Po návratu do bytu napíšu krátký program pro von Neumanna, který přijme jako vstup šestimístné číslo, poradí se s geografickou databází Déj, Vu a vytvoří mapový odkaz pro pětáctyřicet metrů čtverečních souše někde ve městě. Chvilí mi trvá, než se rozhodnu, co dalšího kromě vody vyloučit; je dost kategorií využití půdy, které by bylo "zjevně" nesmyslné prohledávat - příliš otevřené, příliš nepřístupné, nebo vyložene smyšlené - ale nemohu se rozhodnout, kde stanovit hranici, takže nakonec jich většinu ponechám. Letištní ranveje jsou mimo, ale ty moje verze, které pošlu prohledat nějaký kout ragbyového hřiště nebo čistírny odpadních vod, se jednoduše budou muset smířit s tím, že se rozbřesku pravděpodobně nedočkají.

Cívím na mapu v hlavě a říkám si: ráno bude toto město poseté mými neviditelnými mrtvolami. A univerzálnímu dědici mé minulosti, který "záračně" přežije jedno další zhroucení... tato úmrtí budou připadat méně reálná než kdy dřív.

Pro mne však reálná jsou. Všechna čekají v mé budoucnosti.

Zpráva naskočí těsně před půlnocí:

[MindTools:

Přijata zpráva.

ID odesilatele: Sbor (Třetí polokoule, 80 000\$)

Kategorie: dokončení autogeneze]

Pokusím se jej spustit, ale v duchu nespatriřím žádné propojovací okno, žádný ovládací panel - což není žádné velké překvapení; tento modus není určen pro mne. Proto se posadím na postel, spustím Hypernovu a vyvolám z mrtvých bytost, pro kterou byl Sbor stvořen.

Jak ho nezvala Lauřina mluvčí? Děťinský? Nespolehlivý? A jestli vytvořil miliardu nekonečně se dělicích mých verzí, co jsem pro něho já? Mikroskopické nic - jako je pro mne jediná krvinka nebo jediný neuron? Jenže na druhou stranu, nemůže být pochyb o tom, že jsem nucen respektovat potřeby svých krvinek a neuronů jako celku. Pohnul jsem s ním už stokrát předtím; jeden další zázrak určitě není nemyslitelný - obzvlášť když jsem si tak jist, že jej chci téměř jednomyslně. Které moje verze by mohly chtít, aby se to Luiovi podařilo?

Počkám deset minut a pak vyjdu z pokoje.

Měl jsem představu, jak proklouznu nepozorován postranními uličkami a zákoutími, ale byla to opravdu jen představa.

Půlnoc je nejrušnější hodina pro turisty a pro všechny, kteří s nimi obchodují; v postranních uličkách a zákoutích je tlačence. Razím si cestu davem a říkám si: buď už jsem dávno zhroucený - nebo prakticky dělám Luiovu práci za něho.

Jestli bráním ve zhroucení všem, kteří mne zpozorují a všem, kteří zpozorují je.. a to platí pro každou moji verzi, jak se rozcházím po městě... jak dlouho bude trvat, než bude rozmazaná celá planeta? Lauře by to trvalo údajně den nebo dva - ale nemohu spoléhat na to, že stejný časový rámec platí i pro mne. Možná věděla, jak to udělat, aby efekt minimalizovala, jak svůj výskyt koncentrovat. Já jsem vyrazil prohledat město; nejsem ani náhodou koncentrovaný.

U vchodu do metra je pouliční hudebnice. Na rukou má staříčké senzorké rukavice a hraje na virtuální housle - dokonce velmi dobře... pokud zvuk skutečně vyluzuje a hru pouze nepředstírá. Na klesajících eskalátorech vytáhnu generátor kostek, hodím šest desetistěnů a výsledky zadám do svého programu na rozdělení mapy.

Hledat šilence pomocí vrhání kostek? Proč se neporadit s Luiovým horoskopem? Proč se neporadit se zasraným I t'ing?

Avšak potlačím poslední zbytky zdravého rozumu, vmáčknu se do hustě zaplněné stanice a koupím si lístek ke svému nahodilému cíli.

Mým místem určení je bezvýrazný činžák v obytném pásu zasahujícím do oblasti skladišť na sever od přístavu.

Přiblížím se s maximem nadějí a opatrnosti, jež jsem schopen zmobilizovat, rozpolcován jasným vědomím, že moje šance na nalezení Luiho zůstávají jedna ku milionu... a bezvýznamnými, přesto však působivými vzpomínkami na to, že jsem zhroucení přežil už tolikrát předtím - "navzdory nepřízni osudu".

Přední vchod je zamčený, návštěvy se hlásí videofonem. Když přijdu blíž, dveře se otevřou. Když vcházím do

vestibulu, podívám se přes rameno, zaskočený krátkou, nicméně živou představou jiné možnosti: jak stojím venku a marně čekám na zázrak, který nikdy nepříjde.

Tricet pater, v každém dvacet bytů. Bez rozmyšlení si hodím tři desetistěny - a dostanu osm, devět a pět; málem zpanikařím, ale pak zavrtím hlavou a zasměju se. Tak snadno se nevzdám; tuhle hru můžu hrát, jak budu chtít. Odečtu šest set a zamířím ke schodišti. Jestli jsem v některých bytech víckrát než v jiných, svět se proto nezboří.

Tiše stoupám po schodech. Budova je téměř ztichlá; ze třetího patra je slyšet slabou hudbu a v sedmém plačící dítě; chvílemi proběhne zachvění tekoucí vody nebo splachovaných toalet. Je to všechno tak banální, až je to - absurdně - uklidňující. Jako by podle nějakého podivného zákona zachování nepravděpodobnosti měli ti z nás, kterým není souzeno uspět, slyšet nějaký výstřední důkaz, že se k nim štěstí obrátilo zády... třeba to, jak v každém bytě hraje současně stejné provedení "Ráje" od Angely Renfieldové.

Než se dostanu do desátého patra, rozmyslím se: jestli Lui nebude v čísle 295, prohledám celou budovu odshora dolů. Nemám co ztratit. A pokud nebude nikde v budově? Pak propátrám celou ulici.

Když vyjdu ve čtrnáctém patře, zahlédnu před sebou pohyb, ale je to jen nízký úklidový robot, který se sune chodbou, vysává roztřepený koberec a čistí stěny od graffiti.

Před pokojem 295 zaváhám, ale jen na okamžik. Vytáhnu pistoli a zkusím otevřít dveře.

Otevřou se.

13

Lui stojí u stolu zarovnaného laboratorním sklem a dívá se, jak kapalinu v kultivační baňce míchá točící se magnet. Rozčileně zvedne hlavu, pak se jeho výraz nenadále uvolní a on řekne, skoro jako by mě vítal: "Nicku, málem jsem vás nepoznal."

"Ustupte a dejte ruce nad hlavu."

Poslechně.

Zhroutím se teď - abych zpečetil své vítězství, učinil je nevratným? Ještě ne. Teď není vhodná chvíle na pocit uspokojení; nevím, jakých dalších nepravděpodobných výkonů může být třeba.

Zhluboka se nadechnu. "Už jste vypustil Endamoebu?"

Nevinně zavrtí hlavou.

"Jestli lžete, tak _"

Tak co? A jak bych to zjistil? Čtvrt se viditelně nerozplynula do biliardy verzí - ale já také ne, viditelně.

"Proč ne?"

Podívá se na mě s lehce nechápavým výrazem, jako by se mu nechťelo věřit, že se potřebuji zeptat. "Kmen, který jsem poslal do NeoModu, byl oslabený. Nemohl jsem vědět, jaké testy na něm provedou; nemohl jsem riskovat a poslat jim něco až příliš výjimečného. V takové firmě sice mohou být ochotni přimhouřit oko nad předpisy - vyrobit loutkový modus, aby jej jeden gangster mohl druhému propašovat do pití - ale kdyby přišli na to, že pracují s něčím, co by se mohlo rozšířit jako mor, sotva by přistoupili k další fázi a spojili to s nanomechanismy." Pokyne směrem k míchané baňce. "Kultivuji to s retrovirem, který do genomu vrátí klíčovou sekvenci promotorů. Verze, kterou viděli, nebyla o nic pozoruhodnější než jiné běžné ilegální zboží. Tohle je to pravé."

Nemám důvod mu věřit - ale proč jinak by si hrál s touto aparaturou, místo aby chodil po ulicích a rozšiřoval nosiče?

Sklopím oči k baňce; vypadá, jako by byla důkladně utěsněná, což vypadá absurdně... ale třeba nechce riskovat, že se rozmaže, když pracuje na něčem důležitém - stejně jako jsem se já rozhodl zůstat zhroucený při syntéze Sboru.

"Kdo další má kopie modu?" zeptám se.

"Nikdo."

"Vážně? To se v Kánonu nenašel nikdo jiný, koho byste přesvědčil, aby viděl věci vašimi očima?"

"Ne." Zaváhá a potom věčně řekne: "Jediný, kdo to mohl pochopit, jste byl vy."

Řezavě se zasměju. "Neplývejte dechem. Já už ke Kánonu nepatřím; zdá se, že jsem se z tohoto zvláštního útulku provrtil ven." A vy mne budete brzy následovat - třebaže konvenčnějším způsobem.

Zavrtí hlavou. "Věrnostní modus s tím nemá nic společného. Byl jste rozmazaný - a zhroucený - dost často, abyste pochopil, co se dá získat."

"Získat?" Abych pravdu řekl, vůbec si nedokážu udělat představu o velikosti toho, čemu se podařilo zabránit; možná kdybych ho přistihl s něčím neškodnějším - například středně velkou hroudou plutonia - pak bych snad byl schopen vnímat náležitou úlevu.

Řeknu: "Já rozumím: toto je vaše vize pravého Sboru - a s tím má věrnostní modus společné všechno. Nemám vám za zlé, že jste se nedokázal zastavit - ale přiznejte to: víte, že celá ta myšlenka je neuvěřitelně zvrácená. Víte to celou dobu. Mluvte o uvržení dvanácti miliard lidí do jakéhosi metafyzického těžkého snu _"

"Mluvím o skončení toho, aby dvanáct miliard lidí každou mikrosekundu umíralo. Mluvím o konci smrti možností."

"Zhroucní není smrt."

"Ne? Pomyslete na ty své verze, které mne nenašly _"

Trpce se zasměju. "To vy jste mě naučil, abych to nedělal. Ale zaručím vám, že jim - jestli vůbec něco cítí - to určitě připadá jako blížící se smrt. Ale obyčejným lidem ne. A mně už také ne. Lidé dělají rozhodnutí; přežívá pouze jeden vlastní stav. Není to žádná tragédie. Jsme prostě takoví, musí to tak být."

"Vy víte, že to není pravda."

"Ne, nevím."

"Není vám snad líto svých verzí, které přesvědčily Pcho-kwaj, aby vám se Sborem pomohla?"

"Proč by mělo?"

"Řekl bych, že se určitě sblížili. Možná se z nich stali milenci."

Ta představa mne šokuje, ale klidně odpovím: "To pro mne nic neznamená. On nebyl nikdy reálný. Ona nemá vzpomínky, já nemám vzpomínky."

"Ale můžete si představit, jak mohli být šťastní. Jak jinak byste chtěl nazvat konec štěstí než smrt?"

Pokřčím rameny. "Každý den umírají lidé. To nemůžu změnit."

"Ale můžete. Nesmrtelnost je možná. Nebe na zemi může být."

Zasměju se. "Nebe na zemi? Co jste teď - vyznavač milénia? O tom, jaké by bylo trvalé rozmazání, nemůžete vědět o nic víc než já. Ale jestli k němu patří nebe na zemi, bude tam s ním i peklo. Pokud žádný vlastní stav nezaniká, pak všechny myslitelné formy utrpení."

Přikývne, nevyvedený z konceptu. "Ale ovšem. A všechny myslitelné formy štěstí. A všechno mezi tím. Všechno."

"A konec rozhodování, zánik svobodné vůle."

"Nic nezanikne. Jak může obnovení různorodosti vesmíru někomu připadat jako ochuzení?"

Zavrtím hlavou. "Věřte mi, mně je to úplně jedno. Hlavně."

"Takže byste tu volbu odepřel všem ostatním?"

Nevěřicně se zasměju. "Vy jste šílenec, který se rozhodl vnutit svou vůli."

"Vůbec ne. Jakmile se planeta rozmaže, všichni se propojí. Rozmazané lidstvo se bude moci samo rozhodnout, jestli se znovu zhroutí nebo ne."

A podle vás je takový soud... nezralé kolektivní vědomí... přiměřeným způsobem, jak rozhodnout o osudu planety? To i Tvůrci bubliny měli k lidstvu víc účtu."

"Samozřejmě že měli k lidstvu účtu. I oni v sobě mají lidské bytosti."

"Laura v sobě má..."

"Ne, všichni. Kdo to podle vás je? Nějaká exotická forma života z jiné planety? Myslíte si, že by dokázali naprogramovat Lauřiny geny, aby jí bránily ve zhroutení, aby jí daly schopnost manipulovat s vlastními stavy, kdyby sami nebyli rozmazanými lidmi?"

"Ale..."

"Zhroutení má konečný horizont; nějaké vlastní stavy vždycky zůstanou za ním. Myslíte si, že by v žádném z nich nemohli být lidé? Tvůrci bubliny jsou pozůstatkem nás samotných - vznikli z našich verzí, které byly tak nepravděpodobné, že unikly zhroutení. A jediné, co chci, je dát nám šanci, abychom se s nimi mohli znovu spojit. V hlavě mi hučí; znovu zalétnu očima k baňce. Možná je utěsněná, ale budu mnohem klidnější, až se ocitne v kyselinové lázni nebo vysokoteplotním spalovači odpadků."

Pokynu pistolí. "Běžte si sednout na židli. Bohužel vás budu muset svázat, než přijdu na to, jak se zbavit toho svinstva."

"Nicku, prosím vás, alespoň..."

Na rovinu řeknu: "Poslyšte, jestli budete dělat potíže, nezraním vás; nemohu riskovat, že sebou začnete mlátit po pokoji. Jestli na vás vystřelím, budu vás muset zabít. Tak běžte a sedněte si na tu židli."

Dělá, jako by chtěl poslechnout, ale pak zaváhá. Najednou si uvědomím, že má ke stolu blíž, než jsem si myslel; rukou by na baňku sice nedosáhl, ale stačil by jeden krok.

Pokračuje: "Alespoň o tom přemýšlejte, o nic víc než žádám! Za Bublinou musejí existovat stavy plné nejneuvěřitelnějších věcí! Zázraky. Sny." Obličej mu září nefalšovaným vytržením, veškeré stopy dřívějšího zmatku a odporu k sobě samotnému jsou pryč. Možná s doublethinkem přeci jen skoncoval; možná to v něm, co vědělo, že "pravý Sbor" není nic jiného než neurologická anomálie, již rozpory déle neuneslo. Možná věrnostní modus starého Luiho Kchui-čhunga konečně jednou provždy zničil.

Klidně řeknu: "Myslím, že už jsem měl zázraků tolik, kolik dokážu vydržet."

"A určitě jsou stavy, v nichž vaše žena..."

Přeruším ho. "Tak k tomu mřily všechny ty žvásty o 'nebi na zemi'? K citovému vydírání?" Unaveně se zasměju.

"Vážně jste dojemný. Ano, moje manželka je mrtvá. Ale mám pro vás zprávu: Mně je to fuk."

Je viditelně ořesen - a mne to nepřekvapuje; jestli si skutečně myslel, že by mě mohl zviklat, právě jsem rozdrtil jeho poslední naději. Pak ale jako by na něho padla rezignovanost, skoro jako by našel klid.

Podívá se mi do očí a řekne: "Ne, není."

Vrhne se vpřed, s pravou rukou nataženou před sebe. Vypálím mu díru do lebky. Zhroutí se stranou, žuchne na podlahu, o stůl téměř nezavádí.

Baňka zůstane nerušeně na svém místě, magnet se pomalu otáčí.

Obejdu stůl a dřepnu si k němu. Rána je těsně nad okem: na okrajích zuhelnatělý, centimetr široký vrt, zapáchající spečeným masem. Zvedne se mi žaludek; ještě nikdy jsem nikoho nezabil - a v nestimulovaném stavu jsem nevystřelil, ani nebyl blízko mrtvol. Neměl jsem to nechat dojít tak daleko, abych ho musel zabít; měl jsem být opatrnější.

Do prdele, nebyla to vůbec jeho vina. Může za to Sbor. A Laura. Laura, návštěvník nad věcí, pasivní pozorovatel.

Právě ona by měla víc než kdo jiný vědět, že nic takového neexistuje.

Měl jsem být opatrnější; dostat ho od stolu hned...

A možná jsem to udělal.

Při té představě se mi strachy rozechvěje kůže. Možná jsem to udělal. Skoro určitě jsem to udělal. Tak koho si moje rozmazané já vybere? Mne - nebo bratrance, který měl dost rozumu, aby to nezapackal?

Koho chci, aby si vybral?

Sklopím zrak k Luiově zakrvácené tváři. Prakticky jsem ho neznal... ale co bych musel obětovat, abych ho vzkřísil? Dvě minuty života, nic víc. Chvilkovou ztrátu paměti. Kolik hodin, nasčítaných za ta léta, jsem již z paměti ztratil - kolik jich

zmizelo stejně dokonale, jako by nikdy nebyly? A kolik mých verzí zemřelo, když jsem byl stimulovaný, aby ten, kdo udělá optimální rozhodnutí, mohl být opravdový? Nebude to nic nového; celý život umírám proto, abych něco udělal dobře.

Na mém rozhodnutí nezáleží, ale spustím Hypernovu a nahlas zašeptám: "Vyber někoho jiného. Nech ho žít. Mně to je jedno."

Stisknu tlačítko VYPNOUT_

_a nic se nezmění.

(Ani se změnit nemá.)

Dojdu k jediné židli, která v místnosti je, svezu se na ni, zavřu oči a čekám. Karen stojí vedle mě, mlčí, ale dodává mi sebedůvěru.

Po patnácti minutách - to je určitě dost dlouho, aby každý, kdo ho zvládl lépe než já, Luiho svázal a rozhodl, že se zhroutí - spustím Šifrantu. Nemám ponětí, co udělat s baňkou plnou nejinfekčnějších prvků na světě, ale doktora Panglosse určitě něco napadne.

"Alespoň o tom přemýšlejte, o nic víc nežádám! Za Bublinou musejí existovat stavy plné nejneuvěřitelnějších věcí!

Zázraky. Sny. Určitě jsou stavy, v nichž vaše žena ještě žije."

Jeho slova mají na okamžik elektrizující účinek, ale_

"Nevíte, že to tak je. Nevíte, že Tvůrci bubliny jsou lidé. Všechno to jsou jenom spekulace."

Dělá, že to neslyšel, a pouze tiše zopakuje: "Přemýšlejte o tom."

Bezděčně to udělám. Živá Karen. Žádné další halucinace vyvolávané mody, žádné další solipsistické parodie. Všechno, co jsme měli, jako dřív - se všemi problémy, se všemi nezdary... ale bylo by to alespoň opravdové.

Uteču před těmi emocemi. Točí se mi hlava, jsem zmatený. Jak vysokou cenu jsem zaplatil za vysvobození od věrnostního modu? Nově probuzený odpor k modům je jedna věc - ale Karen by těmto sentimentálním náladám měla i teď fyzicky zabráňovat.

Měl bych ho umlčet, neposlušat ho. "I kdybyste měl pravdu... co by to znamenalo? Pro mne by to už nikdy nemohla být realita. Vlastní stavy se rozbíhají, dělí se - už se znovu nespojují."

"Ne? Jakmile se svět přestane hroutit, bude možné všechno." Blaženě se usměje. "Hroucení je zdroj časové asymetrie; mohlo by se vám podařit provrtat se časem do doby před její smrtí_"

Zavrtím hlavou. "Ne. Moje verze by mohly - a jiné ne. To je... chaos, šílenství. Nedokázal bych tak žít, vytvářet miliardy svých kopií jen proto, aby nějaký nepatrný zlomek z nich mohl dostat, co chci."

Nemohl? Dnes v noci jsem přesně to udělal.

Zaváhá a potom řekne: "Skutečně nechcete, aby se někdo - někdo, kým se stanete - vrátil do noci, kdy zemřela? A zařídil, aby to dopadlo jinak?"

Otevřu ústa, abych to popřel. Místo toho se uslyším, jak vydám zvláštní zvířecí zvuk, nárek bolesti unikající z tajných hlubin.

Lui se vrhne vpřed. Překvapeně zamířím - ale je pozdě. Drží baňku za hrdlo, vysoko nad stolem - když ho zastřelím, určitě ji pustí.

Jediným plynulým pohybem ji mrští do okna. Skleněná tabule je otevřená, moskytiéra se protrhne. V první chvíli zůstane strnule stát a málem do něho vypálím díru jen tak, ze vzteku na vlastní hloupost, ale potom se rozběhnu k oknu a podívám se dolů. Nastavím laser na sílu bodového reflektoru a zahlédnu střepy, náznak vlhkosti. Kaluž vypařím a okolní beton sežehnu.

"Ztrácíte čas," ozve se Lui.

"Zavři hubu, sakra!" Několik lidí vystrčí hlavu z okna přímo pode mnou; zařvu na ně a oni se schovají zpátky. Přejíždím paprskem v rozšiřujících se kruzích a říkám si: Není prakticky žádný vítr a difuze je pomalý proces. Můžu je všechny zabít, není to neproveditelné. Ve srovnání s vypátráním Luiho v dvanáctimilionovém městě_

Pak konečně pochopím pravdu: je úplně jedno, jestli jsem Endamoeby zničil nebo ne. Možná jsem jednou z nepravděpodobných verzí - ze všech těch, které vznikly od nárazu baňky na zem - které měly to štěstí, že se jim podařilo loužičku dokonale sterilizovat. Nezáleží na tom: žádný z nás, kteří jsme to takhle zpackali, stejně nepřežije. Až se bude vybírat realita, bude to taková, v níž se Lui baňky ani nedotkl.

Otočím se zpátky do pokoje proti němu. "Vy a já jsme historie," zasměju se. "Teď alespoň víte, co jste mi dělal těmi svými zasranými zámky."

Zavřu oči, snažím se ovládnout svůj strach. Některá moje verze bude žít - verze, jež bude úspěšná tam, kde já jsem zklamal. V co víc mohu doufat? Chtěl jsem to být já. Ale na to je příliš pozdě.

"Kdybych vás zabil, byla by to vražda?" řeknu. "Když jste stejně už mrtvý?"

Neodpoví. Otevřu oči a schovám pistoli do pouzdra. Upřeně se na něho podívám; stále nic neříká. Nevypadá jako člověk, který se smířil s porážkou - nebo dokonce mučednictvím. Možná stále věří, že ho pravý Sbor může zachránit.

"Řeknu vám něco o minulosti," prohlásím. "Vešel jsem do tohoto pokoje, přivázal jsme vás k té židli a veškeré Endamoeby jsem zničil. A řeknu vám něco o budoucnosti: osvobodím vás od věrnostního modu. Budete mi vděční. Mezi námi, totéž uděláme i zbytku Kánonu. S pomocí jejich svědectví se o ASR a BDI postará zákon - a možná rozpráší celý Sbor. Potom se oba rozejdeme každý po svém a budeme žít šťastně až do smrti."

Opustím budovu a vydám se kolem přístavu. Mířím k centru města, ale pohybuji se, jen abych něco dělal, snažím se na nic nemyslet. Mohl bych využít S3 a jeho dokonalou flegmaticnost. Mohl bych využít Šéfa a uspat se. Neudělám jedno ani druhé. Když ujdou asi tak tři kilometry, konečně se podívám na hodinky: jedna třináct.

Moje úspěšná verze musí být v bytě přinejmenším už čtyřicet minut. Otočím se a začnu ze sebe chrlit nadávky. Ulice je plná, ale nikdo si mne nevšímá. Náhle vyčerpaný, posadím se na kraj cesty.

Zvyk je silnější než znechucení; pokusím se spustit Karen. Nic se neděje. Nechám MindTools udělat výpis; modus se na sběrnici stále hlásí. Spustím diagnostiku - a hlava mi vybuchne chybovými hlášeními. Ukončím test a schovám hlavu do dlaní. Fajn, zemřu sám. Jen si přeju, aby už s tím skoncoval.

Po chvíli vstanu. Otočím se ke kolemjdoucí ženě a zeptám se jí: "Co to je? Virtuální posmrtný život?"

"Pokud vím, tak ne," odvěti.

Vytáhnu generátor kostek, vrátím ho do kapsy a vytáhnu ho znovu. Co může dokázat? Jestli jsem stále rozmazaný - a musím být - rozdělím se při každém vrhu šestatřicetkrát a jedna z mých verzí se postupně nechá přesvědčit o pravdě... ale všechny ostatní nezjistí nic.

Přesto to udělám.

Sedm. Tři. Devět. Devět. Dvě. Pět.

Na co čekáš? Prohledáváš město podruhé, aby ses dostal k ukrytým kopiím modu? Znovu se vloupáváš do BDI, abys zničil originál?

Ale proč bych něco takového dělal - aniž bych se mezitím zhroutil, abych první noční zázrak pojistil a zmenšil riziko překotného rozmazání?

Zvednu oči k prázdné šedivé obloze a pak zaměřím dál do města.

Ráno už o tom nemohu dál pochybovat: jsem zhroucený, jsem jediný, kdo přežil. Každá moje úspěšná verze by se již pokusila zhroutit; samotný fakt, že stále existuji, je důkazem, že můj neúspěch je reálný a nevratný.

Nad Carpentarským zálivem rychle vychází slunce a vrhá do mezer mezi mrakodrapy výbuchy světla - a ať se otočím kamkoli, dívám se do oslepujících odrazů. V hlavě mi hučí, v údech cítím bolest. Nechci být mrtvý; chci jen být někým jiným. Jak můžu mít radost, že jsem přežil, když cena je tak vysoká?

Dál hledám východisko. Třeba jsem to nakonec dokázal - třeba se mi podařilo rozlité Endamoeby zabít. Jenže... jak mohlo moje rozmazané já poznat, že jsem to udělal - a i kdyby mohlo, proč by si vybralo tak nepravděpodobnou cestu k úspěchu z nepočtu ostatních, v nichž se baňka jednoduše vůbec nerozabila?

Odpověď musí být: neudělalo to. Vědomě vybralo stav, v němž došlo k uvolnění nosiče. Muselo konečně pochopit, co to pro ně bude znamenat: žádná další občasná vzkříšení z hologramu v mé lebce, jako džin vypouštěný z láhve jen proto, aby plnil má neskutečná přání. Co jsem čekal? Že odmítne možnost "sbovody" - nebo jinou cizí představu, kterou si o světě za Bublinou vytvořilo - jen aby udělalo radost jedné buňce svého těla, jednomu atomu svého maličku, jedné bezvýznamné, nekonečně malé části své nesmírné složitosti?

Koupím si snídani, nechám spropitné deset tisíc dolarů a pak dojdu zpět do svého bytu, abych si počkal na konec světa.

Hledám v agenturních zprávách nějaký náznak, že epidemie propukla, ale téměř nevnímám, co čtu. Kolísám mezi fatalismem a absurdními nadějemi, mezi opojnou touhou konečně obejmout nepříkrášenou podivnost světa a okamžiky ryzí, tvrdohlavé nedůvěry. Rozhlédnu se z okna po ničím pozoruhodném městě a napadne mne: Přestože tohle všechno udržuje lidstvo, mikrosekundu po mikrosekundě... po tolika tisících let to dnes již musí mít nějakou stabilitu, nějakou setrvačnost, nějakou nezávislou realitu.

Ale proč by mělo? Opravdu si myslím, že jsme dostatečně častým hroucením neživou hmotu připravili o schopnost rozmazat se? Přinutili jsme ji, aby se podrobila našemu metafyzickému imperialismu? A skutečně doufám, že pevný makroskopický svět, který jsme vytvořili, nás teď na oplátku ukotví k realitě? Pravda je taková, že jakmile mu přestaneme vnucovat jedinečnost, exploduje do miliardy směrů s pružností, která se nezměnila od zrození vesmíru.

Když pominu možnost všechno to popřít, nevím, jak se znecitlivět, jak udělat tyto poslední hodiny snesitelnými. Staré je ztraceno; odpuzuje mne pouhé pomyšlení, že bych vyhledal útěchu v nějakém modu - třebaže vzpomínky ignorovat nedokážu: nemohu zapomenout, že věrnostní modus mi dal pocit smyslu života, nebo že zásluhou Karen jsem byl stejně šťastný, jako kdybych byl zamilovaný. A i když se k tomu umělému štěstí, k té karikatuře lásky nechci ani na okamžik vrátit... nemám nic, čím bych ji nahradil. Jak bych mohl? Vznikl jsem před několika hodinami. Nejsem žádný potlačený zlomek svého dřívějšího já, žádná sublimovaná osobnost, která "konečně" vyplula na povrch. Jsem cizinec ve vlastním životě, vetřelec ve vlastní lebce. Jsem na tom hůř než člověk postižený amnézií, pamatuju si minulost - ale vím, že na ni nemám žádný nárok.

Zpravodajské agentury trpělivě vypočítávají zprávy o běžném šílení: občanská válka na Madagaskaru, hladomor na severozápadě Spojených států, další nevysvětlený bombový atentát v Tokiu, další nekrvavý státní převrat v Římě. Místní zprávy jsou samé banality - převzetí jedné společnosti druhou a drobné politické skandály. Než padne noc, jsem připraven odhodit veškerou přetvářku, že chápu události posledních dvou dnů - a vděčně se uchýlit k vysvětlení, že všechno, co se mi stalo, byla paranoidní iluze.

Obrazovka blikne a zhasne. Když do ní udeřím, znovu ožije - ale vzápětí se text zachvěje a rozpadne se na jednotlivá písmenka, které se pomalu vzdalují jako plující trosky nebo kosmické smetí, pak opustí povrch obrazovky a vplují do pokoje. Natáhnu ruku a hrst jich smetu; rozplynou se na dlani jako sněhové vločky.

Rozhlédnu se po městě. Reklamní hologramy se rozpadají, rozplývají, mutují. Z některých se staly abstraktní čmouhy v živých barvách, pomalu krvácející do nočního vzduchu; jiné zůstávají rozeznatelné, i když jsou fantaskní: tryskovým letadlům narůstají šupiny a drápy; rozzářené děti se vracejí do průsvitných růžových embryí; obrovský proud coca-coly, nekonečně tekoucí do rtů bez těla, hoří jako napalm, ozařuje okolní budovy a vysílá k obloze valící se chvost hustého černého dýmu.

Nějaký starý pán čeká na výtah. Pozdravím ho; pouze se na mne podívá vytřeštěnými očima. Stisknu přivolávací tlačítko, ale displej ukazuje jen střídání nahodilých symbolů, mezi nimiž občas proskočí znaky čínského písma, ale příliš rychle, než abych si je stačil přeložit. Muž kantonsky něco zašeptá: Ono to ví, na co myslím. Otočím se k němu a on se rozplácne. Snažím se přijít na něco, jak jeho úzkosti ulevit, jak mu vysvětlit, co se děje, ale nevím odkud začít - ani jakou

útěchu by mu to přineslo.

Sejdu po schodech.

Davy na ulici jsou zaražené - tak tiché, jak jsem je ještě nezažil. Celou dobu jsem očekával hysterii a násilí, ale lidé jako by byli hypnotizováni, jako by se ocitli ve snu. Transformované billboardy vytvářejí bizarní podívanou, ale tuto náladu nevysvětlují. Mutující hologramy a pyrotechnické efekty by nemusely být nic jiného než nějaký promyšlený žert; určitě zatím nikdo nemohl vytušit, čeho jsou předzvěstí.

Ne? Jejich rozmazaná já mohla obletět zeměkouli, mohla se již nesouvisle propojit v mysl takové složitosti, jakou Země dosud nepoznala. Kdo jsem, abych věděl, jaká pochopení mohla do zhrouceného režimu přejít?

Na Observatory Road spatřím, jak z chodníku prudce vyrostle kvetoucí popínavá rostlina a začne tančit jako had. Mezi omráčenými, prázdně se tvářícími diváky jsou dvě malé děti, které se smějí a radostně tleskají; možná ony vybírají tuto událost. Z bílých okvětních lístků se vytvoří zářiví motýli, odlétnou nad hlavy davu; květy však zůstanou neporušené, pokaždé se znovu obnoví.

Co je pravděpodobnější: vlastní stav, v němž se tento jev skutečně vyskytuje - nebo takový, v němž mají všichni svědkové halucinaci? Tvrdohlavě na tom rozlišování lpím - i když nevím, jak dlouho to ještě může vydržet.

Otočím se a spatřím levitujícího mladého muže, který je stočený do klubíčka a divoce se točí se ve vzduchu, oči zavřené, na tváři blažený úsměv. Lidé se na něho zdvořile dívají, jako kdyby to byl pouliční komediant, který žongluje nebo chodí na chůdách. Jedna stará žena zakořeňuje do země, látka jejích kalhot a kůže na nohou splývají a mění se v kůru. Jiná žena se změní ve skleněnou sochu, slabý odstín pleťové barvy se z končetin stáhne do trupu a potom se vytratí úplně. Jaká její verze si mohla vybrat tento sebevražedný výsledek? Jenže "socha" široce rozpráhne ruce a energickým krokem odejde. Zkusím ji sledovat, ale zmizí mi v davu.

Jdu dál.

Pouliční lampy místy hoří jako malá slunce; o sto metrů dál se město topí ve tmě. Zabočím do boční uličky a zjistím, že se brodím po pás hluboko ve zlatých mincích. Hrst jich zvednu; jsou stejně těžké, stejně chladivé, stejně tvrdé, jako by měly být opravdové. Neměl bych být schopen udělat ani krok, ale jdu stejně snadno, jako by mi v cestě nic nepřekáželo.

Vyjdu na jasně osvětlené ulici, kde prší krev - ve velkých, tmavých, páchnoucích kapkách. Lidé stojí, zakrývají si tváře a křičí, nebo se krčí k zemi, třesou se a naříkají. Co to má být - vidina konce světa nějakého rozmazaného blázna? Bude snad v těchto posledních hodinách puštěna ze řetězu každá šílená eschatologie? Nebo je to jen nešťastná náhoda, neúmyslná závada? Mnoho rozmazaných lidí stále může být nezkušených a izolovaných - možná mimoděk působíme jejich zhroucení a vytváříme mozaikovitou realitu ze série nahodilých útržků z jejich prvních, dětinských výletů do prostoru vlastních stavů. Stojím a bezmocně se dívám, dokud mne krev v očích nezačne oslepovat.

O ulici dál prší čistá, sladká voda a lidé obracejí očarované tváře k obloze, aby se napili.

Ulice kypí proměnami. Někteří lidé mění podobu, plynule nebo skokem přecházejí od jedné alternativy k druhé; kráčeji jako omámení, vypadají, jako by nevnímali okolní svět. Napadne mne, jestli se totéž děje se mnou, a sáhnu si na obličej. Všude vyráží vegetace - políčka pšenice, cukrové třtiny, bambusu; plochy divoce vyhlížejícího tropického podrostu. Některé krámky se jednoduše drolí na jemný prach; jiné mutují do exotické architektonické montáže - a stěny jednoho se proměnily v tkáň, kterou viditelně pulsuje krev, žilami o tloušťce mé paže. Zvednu oči k mrakodrapům, z nichž většina zůstává bizarně nedotčena, ale ve stejnou chvíli, kdy o tom začnu přemýšlet, se fraktálové opláštění jedné věže začne snášet dolů jako konfety.

Ulici od ASR zahlédnu Pcho-kwaj, jak sedí na chodníku před stánkem s občerstvením a upřeným pohledem zírá do davu. Když jí vezmu za rameno, podívá se na mě a pak se vyškubne.

"Hej, to jsem já, Nick."

"Nick?" Zvedne paži a povzbuzeně se dotkne mé bledé ruky; pohled na ni jako by jí nahnal hrůzu. "To jsem vám udělala já," řekne. "Promiňte."

Rozesměju se. "Jak to myslíte? To jsem si udělal sám. Nejrychlejší změna podoby, jaká mě napadla, to je všechno." Posadím se vedle ní.

Pokyne směrem k davu a otupěle řekne: "Ničím město, dělám z lidí zrůdy. A nedokážu to zastavit. Zkoušela jsem to, ale nedokážu to zastavit."

Uchopím ji za ramena a otočím ji k sobě. Skrčí se, ale podívá se mi do očí.

"Poslouchejte: nic z toho není vaše vina."

Přidušeně, naříkavě kníkne a pak se málem rozesměje. "Ne? Znáte někoho, jiného, kdo by to mohl způsobit?"

V první chvíli mne napadne: proč ztrácet čas a něco vysvětlovat? Za hodinu nebo za dvě to bude stejně jedno. Možná teď trpí - ale kolik útěchy jí přinese pravda?

Ale potom si dodám odvalu a začnu na její otázku odpovídat.

Zpočátku se zdá, jako by moje slova téměř nevnímala - ale logika toho, co říkám, si pomalu najde cestičku do jejího ohromení a apatie z nesprávně vztažené viny. Když se dostanu ke svému setkání s Laurou v trezoru, už je to zase stará Pcho-kwaj.

"Ona foukla paralytický prostředek zpátky do lahvičky?" S nepatrným úsměvem pokývá hlavou. "A vlastně proč ne?"

Žádné zhroucení, žádná časová asymetrie."

"Přesně to řekl Lui."

"Lui? Kdy?"

"K tomu se dostanu."

Pokud je jí známo, té noci, kdy jsem uskutečnil vloupání, v ASR žádné bomby objeveny nebyly; když ráno mluvila s Lee Ching-čheungem, řekl jí, že jsem zmizel, ale tvrdil, že nikdo neví proč. Možná ji udržovali v nevědomosti - ale

stejně pravděpodobné je, že mé zhroucení zaranžoval samotný Lui a přidal k mnoha lží jednu další. Když popíšu vypuštění Endamoeby a své nečekané přežití, řekne: "Třeby se mýlíte, když dáváte vinu svému rozmazanému já. Co mohlo dělat proti tvorovi, který byl dvanáctmiliardkrát silnější než ono?"

"Jak to myslíte?"

"Proti celé planetě, rozmazanému lidstvu."

"Ale oni přece nebyli... ani teď nejsou. Celá planeta ne, ani teď."

"Ne - ale jestli budou, nebo mohli být, nemyslíte, že by si mohli zvolit svou minulost? Víte, co dokáže jeden rozmazaný člověk - myslíte, že směsice dvanácti miliard by si nedokázala prorazit cestu k existenci, jakýmikoli prostředky? Vaše verze, kterým se podařilo úniku zabránit, by skončily zhroucené, bez vzájemného vztahu se kýmkoli jiným - ale verze, které neuspěly, by byly spojeny se vším tímhle..." - ukáže na chaos kolem nás - "ve vleku přinejmenším několika tisíc rozmazaných lidí... a všeho toho, co teprve přijde. Našlo si to cestu, aby se to stalo, a vy jste se toho účastnil, to je všechno."

"Rozumím."

Takže moje "osvobození" od věrnostního modu a od Karen je větší vtip než kdy dřív. Jsem tím, kdo jsem, pouze proto, že jsem posloužil jako kanál této apokalypsy, vadné potrubí, kterým se budoucí rozmazané lidstvo dokázala protlačit k existenci.

S davem se děje něco nového; scházejí se skupinky lidí. Někteří se jen berou za ruce nebo staví vedle sebe - ale jiní doslova splývají, jejich těla se v sobě rozpouštějí. Odvrátím zrak, přemáhám paniku. Na tohle se nedokážu dívat. Zatím ne.

Držím se stébla normality. Pokusím se omluvit Pcho-kwaj za to, že jsem ji tak dlouho klamal, ale jen nad tím mávne rukou. "Co na tom teď záleží? Rozumím; byl byste mi řekl pravdu, ale věrnostní modul."

"Ale já jsem vám neřikal pravdu. Nic na tom nemění, co bych byl býval. Mám jen jednu minulost. Musím za ni být... zodpovědný. Musím se k ní znovu přihlásit. Musím ji vzít za svou."

Nevěřicně se zasměje. "Nicku, je po všem. Teď už na tom nezáleží."

"A používal jsem Sbor - bez dovolení jsem pronikal do vaší lebky..."

Unaveně zavrtí hlavou. "Není pravda, že jste bez dovolení pronikal do mé lebky. Děkala jsem, o co jste mne požádal, tot' vše."

"Cože?"

Pokrčí rameny. "Moc si toho nepamatuju. Jenom útržky. Myslela jsem, že se mi to zdá. Věděla jsem, že se mi to zdá. Seděli jsme spolu a dívali jsme se na kostky; zařizovala jsem, aby padaly tak, jak jste chtěl - a věděla jsem, že je to nemožné... ale vy si nic takového nepamatujete, že?"

"Ne."

"Nevadí." Odvrátí oči.

Vzhlédnu k obloze; objevila se na ní jediná hvězda. Než ji stihnu ukázat Pcho-kwaj, objeví se vedle ní další. Po chvíli řekne: "Jsou tak bledé. Vždycky jsem si myslela, že budou jasnější."

Dav zmlkne a dívá se jako jeden muž. Hvězd rychle přibývá, stejně jako ve vidině, kterou jsem měl v předpokojí. Mohl snad rozmazaný druh sáhnout tak daleko zpátky? Vybíral již tenkrát můj vlastní stav?

Pcho-kwaj se rozechvěje. Zašeptám jí nějakou uklidňující nejasnost a vezmu ji za ruku. "Já se nebojím," prohlásí.

"Jenom nejsem připravená. Mohl byste to zastavit, prosím? Nejsem připravená."

Dav se začne rozmazávat; buňky se rozmazávají a přeskupují, zvětšují se.

V mezerách mezi nimi zahlédnu někoho, kdo jde sám. Karen se ke mně otočí, maličko se zamračí, jako bych jí mlhavě připomínal někoho, koho kdysi znala. Potom se obrátí a odejde.

Napříč oblohou plane oblouk hvězd. Vstanu. Zvednu Pcho-kwaj, kterou stále držím, a začnu ji táhnout za sebou.

Na okraji davu zaváhám. Proměnlivé, člověku podobné útvary se srážejí a splývají. Pcho-kwaj se mi vytrhne. Couvnu.

Naposledy zahlédnu Karen. Odchází, ale já jako bych se nedokázal pohnout.

Zvednu oči k nebi a obloha zbělá.

Epilog

Týden jsem chodil z jednoho tábora do druhého a hledal ji. Všichni v táborech jsou - údajně - registrováni v centrálním počítači, ale napadlo mne, že by mohla být opatrná a neudat své pravé jméno.

Když jsem první den ráno viděl ty trosky a krveprolití, nevěřil jsem, že někdy přijde pomoc. Elektrina, voda, doprava, nic nefungovalo; jídlo nanejvýš na den - a milion nebo víc mrtvých těl rozkládajících se v ulicích. Byl jsem přesvědčen, že celá planeta je ve stejném stavu a my všichni budeme ponecháni napospas hadu a choleře. Když v Kowloonském parku začaly přistávat helikoptéry, málem jsem si podřezal zápěstí: myslel jsem, že je to nějaký zázrak, myslel jsem, že to celé začalo znovu.

Zdá se, že epidemie se nerozšířila za hranice města - nebo se alespoň ty verze událostí, v nichž se rozšířila, nestaly realitou. Celosvětová populace se možná rozmazala - ale vlastní stav, který byl nakonec vybrán, omezil škody na Nový Hong Kong. Pokud se nějaké zázraky děly v Londýně, Moskvě, Kalkatě nebo Peking, v Sydney nebo dokonce v Darwinu, nezůstaly po nich žádné vzpomínky, nezůstaly po nich žádné stopy. Možná byl dopad minimální, jaký mohl být, v souladu s posledním okamžikem definitivní minulosti - s posledním okamžikem, kdy byl někdo někde zhroucený. Pcho-kwaj zpočátku cestovala se mnou, ale třetí den se setkala s rodinou. Myslím, že jsme se nakonec rozešli rádi. Vím, že když budu sám, bude mnohem snazší předstírat, že jsem další nevinný, oťesený a nechápající mezi těmi, kteří přežili. Nechápat je relativní pojem. Pochybuji, že se někdy dozvím, proč se rozmazané lidstvo, když už si dalo tu práci a vzniklo, nakonec dotklo nekonečného prostoru za Bublinou - a stáhlo se zpět. (Možná ne; možná bylo zpátky zahánáno.

Možná zasáhli Tvůrci bubliny... byt' je těžké si to představit, dá-li se soudit podle Lauřina posla.)

Ale jestli se rozmazané lidstvo nedokázalo vyrovnat s tím, co se nacházelo za Bublinou, ať už z jakéhokoli důvodu, nezbyla mu jiná volba než sebevražda - zhroucení do stavu, z něhož znovu nevystoupí. Rozmazání je exponenciální funkce, růst bez hranic. Jiná stabilní varianta než jediná, jedinečná realita nebyla. Nemohlo být něco uprostřed.

Komunikační kanály jsou pod přísným dohledem - geosynchronní satelit sloužící NHK byl přepnut do zvláštního režimu, s nímž mohou pracovat pouze jednotky OSN - takže nevím, co se o zdejší situaci dozvěděli ve zbytku světa.

Myslí si, že to bylo zemětřesení? Únik nějaké chemické látky? Holovizní zpravodajské týmy poletují po obloze, ale zatím nedostaly povolení přistát; přesto se jim pomocí teleobjektivů určitě podařilo zachytit některá exotičtější mrtvá těla, ještě než byla pohřbena. Určitě již nyní vznikají nové kulty, které nabídnou vlastní dokonalá vysvětlení všeho, co se stalo.

A od ostatních, kteří přežili, se již určitě začaly šířit historky, že viděli chodit mrtvé.

Zmocňuje se mne však podezření, že i kdyby tito svědci byli sebevíc věrohodní, při důkladném vyšetřování se ukáže, že jejich tvrzení nejsou ničím podložena. Nemyslím si, že lžou, nebo že si špatně vyložili, co viděli. Všechno se odehrálo přesně tak, jak to popsali - ale jednoduše se to nikdy nestalo realitou.

Zůstal jsem v tomto táboře na západním okraji starého města. Mám registrační lístek, dvakrát za den vystojím frontu na jídlo, dělám přesně to, co mi řeknou. Většina humanitárních pracovníků jsou nově získaní dobrovolníci: tvrdí, že za rok budeme všichni znovu bydlet. Ale ti zkušenější přiznávají - když se na ně přitlačí - že deset let je pravděpodobnější termín. Nový Hong Kong nebude na původním místě vybudován znovu, dokud vyšetřovatelé nezjistí, proč se staré město rozbořilo. A odpověď na tuto otázku se hned tak nenajde - alespoň doufám.

Nemám tu prakticky co dělat, aby mi dny ubíhaly rychleji. Snažím se cvičit, ale většinou si lehnu na palandu a ještě jednou si to všechno v duchu probírám.

A minulou noc jsem vymyslel toto:

Možná se rozmazané lidstvo dostalo na okraj Bubliny - a nestáhl se zpátky. Možná je planeta stále rozmazaná. Jedno vědomí pro jeden vlastní stav, který se nekonečně větví; skutečněný model mnoha světů. Mezi mrakodrapy Nového Hong Kongu dál prší krev. Děti dál kouzlí tančící květiny. Každý sen byl přiveden k životu, každá vize: nebe a peklo na zemi.

Každý sen, každá vize. Včetně této, na první pohled všední, ležící někde v půli mezi nekonečným štěstím a nekonečným utrpením.

Tak jsem tady, dívám se nahoru do tmy a nemohu se rozhodnout, jestli se dívám do nekonečna nebo na vnitřní stranu svých víček.

Ale nepotřebuji znát odpověď. Jen si znovu a znovu předfíkáвам, dokud se mi nepodaří navolit spánek:

Suma sumárum je to normální stav.

V Rožnově pod Radhoštěm, 31.7.2001